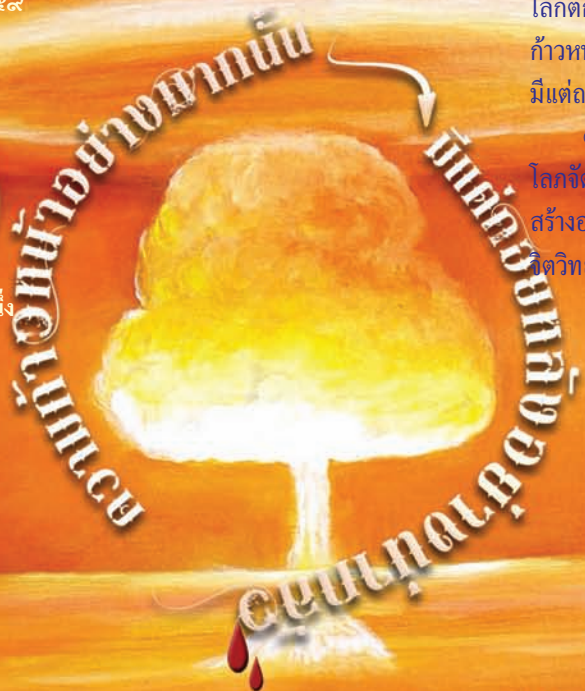

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๘ มีนาคม ๒๕๕๙

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

๐ ลงเทวกันหมดถ้วน มวลมนุษย์
โลกตกต่ำถึงจุด โปรตุรั
ก้าวหน้าอย่างนั้นสุด เลื่อมหนัก แล้วยา
มีแต่ดอยหลังกู่ บได้น่ากลัว
๐ เพราะมีวแต่มุ่งหน้า สะสม
โลกจัดทุบนิยม ใหญ่เข็ม
สร้างอาวุธรวมจม บรมจัด
ชีวิตวิทยาเอ็มเคลิ้ม ครว้าซ้อเครื่องประหาร

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

Handwritten signature and date: ๑๓.๓.๕๙

ผลิตโดย

เรือนแหลมพู่ ชุมชนบุญนิยมศาลือโสภ
116 ม.3 ต.โคกเคี้ยว อ.ไพศาลี
จ.นครสวรรค์ โทร.08-7318-2458
08-7306-9368

จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
โทร. 02-375-8520 02-733-6670

ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาไทย
เพื่อสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ - ประหยัด - ลดการใช้สารเคมี

น้ำยาขัดห้องน้ำ

เพชรภูไพร

ผสมน้ำสกัดชีวภาพ

ฆ่าและกำจัดศัตรู

ห้องน้ำสะอาด กำจัดกลิ่นไม่พึงประสงค์
กลิ่นสดชื่นเพราะไอโซนจากการย่อยสลายของจุลินทรีย์
ไม่เป็นอันตรายต่อผิวและทางเดินหายใจ
ใช้ง่าย สะดวก

นัยปก

ความก้าวหน้าอย่างมากนั้น
มีแต่ถอยหลังอย่างน่ากลัว

(๑) เพชรไทยมีหนึ่งให้
ล้ำยุคกว่าใครเคย
เกินปราชญ์ชาติใดเฉลย
คำตรัสหยัดฟ่องฟ้า

(๒) คงมีเคยดับบ้าง
กฎนารถไทยกำหนด
คือเศรษฐกิจใหม่สด
ทำ“แบบคนจน”ให้

(๓) เกินยินเกินคิดได้
เพราะโลกตีบตันตัน
ก้าวหน้า“แข่งรวย”กัน
ผู้ชนะจืดจางแล้ว

(๔) ลงเหวกันหมดถ้วน
โลกตกต่ำถึงจุด
ก้าวหน้าอย่างนั้นสุด
มีแต่ถอยหลังกู้

(๕) เพราะมีวแต่มุ่งหน้า
โลกจัดทุนนิยม
สร้างอาวุธรวม
จิตวิทยาเอ็มเคลิม

(๖) บ้านเมืองเรืองรุ่งด้วย
แข็งนอกแต่ในกลวง
มารยาททุกชาติหวง
มีแต่ลิงหลอกเจ้า

(๗) ก้าวหน้ากันอย่างนั้น
“รวย”แข่งกันจนตั้ง
กับ“จน”แต่เข้าถึง
เพื่อแม่แม่ดูมั่น

โลกเอย
กล่าวกล้า
แก้ภพ เลยแล
ชัดทำโลกีย์
วิเศษพจน์
ตรัสไว้
กว่าโลก มีแฮ
สำเร็จไซ้เป็นเจริญ
สามัญ

หมดแล้ว
จนสุด ทางพอ
เล่ห์ล้วนกลเลว

มวลมนุษย์
โปรดรู้
เลื่อมหนัก แล้วนา
บได้น่ากลัว

สะสม
ใหญ่เบิ้ม
บรมจัด
คร่าซื้อเครื่องประหาร

กลลวง
โง่เหง่า
จริงกลบ ไว้เลย
ทั่วแคว้นโลกา

ฟังคะนึ่ง เกิดเทอญ
เครียดแค้น
ธรรมเมต- ตารา
ต่ำต้อยแต่จริง

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๗ มกราคม ๒๕๕๗

ความก้าวหน้าอย่างมากนั้น มีแต่ถอยหลังอย่างน่ากลัว

ต้องถือว่าเป็นประโยชน์ของ สองทางประชาธิปไตย กับคำกล่าวของพลเอก ประยุทธ์ บอกว่า “ต่อให้ ๑๐๐ รัฐธรรมนูญ ก็แก้ปัญหาไม่ได้ ถ้าไม่แก้ที่สติ ปัญญาและจิตสำนึก ด้วยตนเอง (๒ ก.พ.๕๙) **อย่า ไปกังวล เรื่องรัฐธรรมนูญมากนัก แต่ใจคน สำคัญที่สุด (๕ ก.พ.๕๙)**

ซึ่งสอดคล้องกับพุทธพจน์ที่ระบุไว้ว่า “**ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน ทุกอย่างสำเร็จได้ด้วยใจ**”

ในการทำงานเดียวกันกับเรื่องเศรษฐกิจ ต่อให้ ร้อยกुरु หรือมือเศรษฐกิจในระดับเทพแค่นั้น ก็แก้ปัญหาไม่ได้ ถ้าไม่แก้ที่จิตใจให้เสียสละ และไม่เห็นแก่ตัว

ตัวอย่างที่เห็นได้ง่าย ๆ อย่างคุณชัช อุบลจินดา จิตใจที่ติงามของเขาย่อมทำให้ประเทศชาติมีชื่อเสียงตามไปด้วย ไม่ต้องเสียงบประมาณโฆษณา ประชาสัมพันธ์ เพื่อให้คนมาท่องเที่ยวแต่อย่างใด หรือตัวอย่างแม่ค้าก๋วยเตี๋ยวขามละ ๕ บาท นาง **ฟองจันทร์ อะณู** ทั้ง ๆ ที่ต้องหาเช่ากินค่า แต่ด้วยความที่สงสารประชาชนและเด็กนักเรียน ที่หิวข้าวตอนเดินทางกลับบ้าน จึงคิดขาย ก๋วยเตี๋ยวขามละ ๕ บาท แม้จะเพิ่งเริ่มทำ แต่ก็มี ลูกค้าพากันมาอุดหนุนวันละ ๒๐๐ ซาม ทำให้ ธุรกิจแบบเศรษฐกิจพอเพียง ดำรงอยู่ได้ด้วย ความสุขสบายใจ ที่ได้เห็นผู้คนมา কিন ก๋วยเตี๋ยว อย่างมีความสุข

ตรงกันข้ามกับทันตแพทย์หญิงที่ไปเรียน ต่อปริญญาโท ปริญญาเอกจากอเมริกา แล้วเบี้ยว ทุนของม.มหิดล จนต้องเดือดร้อนกันไปหมด ทั้ง ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณที่ค้าประกันให้เธอ แต่ผู้ที่เดือดร้อนมากที่สุดน่าจะเป็นตัวเธอเอง ที่ ไม่มีสำนึกใด ๆ แห่งความกตัญญูรู้คุณอยู่บ้างเลย

ทั้ง ๒ ตัวอย่างนี้ น่าจะทำให้ได้คิดกันบ้างว่า ชีวิตชาวบ้านธรรมดา ๆ ไม่มีปริญญาสักใบ แต่มี จิตใจที่ติงาม กลับช่วยสังคม ช่วยบ้านเมืองได้ดี

แต่คนที่มีความรู้ความก้าวหน้าของชีวิตอย่างมาก กลับกลายเป็นว่า ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด และ ยังมีข้อมูลที่ไม่น่าเชื่อว่า บุคลากรทางการแพทย์ เป็นกลุ่มอาชีพที่เบี้ยวหนี้มากกว่าอาชีพอื่น โดย ไม่ยอมใช้ทุนการศึกษา พากันค้างชำระสูงถึง ๕๐%

และที่น่าประหลาดใจ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อมอง จากสังคมเล็ก ๆ ออกไปสู่มหภาคในระดับประเทศ กลายเป็นว่า ประเทศที่ก้าวหน้ามากที่สุดในโลก ร่ำรวยด้วยการขายอาวุธ เพื่อเข่นฆ่ามนุษยชาติ ด้วยกัน กลายเป็นประเทศมีหนี้สินมากที่สุดในโลก ทั้งสหรัฐอเมริกา และยุโรปมีหนี้สินมาก ครองที่ ๑ และที่ ๒ รองลงมาตามลำดับ (**จากข้อมูลของ บริษัท แมคคินซีโกลบอล อินสตีติวท์**)

ทำให้ระลึกถึงพระอัจฉริยภาพ ที่ในหลวงของเรา ได้ตรัสไว้ว่า “...เราไม่เป็นประเทศร่ำรวยเรา พอสมควร พออยู่ได้ แต่ไม่เป็นประเทศที่ ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะเป็ประเทศ ก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศ ก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยกลับ ประเทศ เหล่านั้นที่เป็นประเทศอุตสาหกรรมก้าวหน้า จะมีแต่ถอยหลังและถอยหลังอย่างน่ากลัว แต่ ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่าแบบคนจน แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมี สามัคคีนี้แหละคือเมตตา กัน จะอยู่ได้ตลอดไป...”

การบริหารแบบคนจน ทำอย่างมีสามัคคีนี้แหละคือเมตตา กัน เป็นดังเพชรไทย ที่ส่งผล ให้เราเป็นประเทศที่มีความสุขในเชิงเศรษฐกิจ อันดับ ๑ (โดยอ้างอิงจาก “ดัชนีความทุกข์ยาก” ที่ทางบลูมเบิร์กทำเอง ซึ่งคำนวณจากอัตราการว่างงาน และอัตราเงินเฟ้อ) ผลที่ได้ปรากฏว่าประเทศที่ทุกข์ยากต่ำที่สุดหรือเท่ากับมีความสุข ในเชิงเศรษฐกิจมากที่สุด คือ “ประเทศไทย” โดยมีสวิตเซอร์แลนด์เป็นอันดับ ๒ รองลงมา

๒ ● จริงจัง ตามพ่อ

● จำลอง ●
**คนบ้านนอก
 บอกกล่าว**

● แม่-ลูก (นักเรียน ร.ร.สัมมาสิกขา สันตือโคก)
 ร่วมกันดำนาที่คลองสิบสาม ในกิจกรรมงานวันแม่

“เราคิดอะไร” ยังคงยืนยันเหมือนเดิมว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” ตามแนวพระราชดำริของในหลวงเป็นทางรอดทางเดียวเท่านั้น พระองค์ท่านตรัสไว้นานแล้ว หนังสือพิมพ์รายวันเมื่อ ๘ ปีกว่า ๆ มาแล้วคือ ฉบับวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ ลงข่าวพาดหัวหน้า ๑ ใช้ภาษาธรรมดา ๆ ไม่ได้ใช้ราชาศัพท์ว่าในหลวง “หมั่นไส้พระองค์เอง”

รายละเอียดของข่าวมีอยู่ว่า พระองค์ท่านตรัสเรื่องสำคัญ ๆ ๒ เรื่อง คือ เศรษฐกิจพอเพียง และการรักษาภาษาไทย ตรัสมานานแล้ว แต่ไม่มีใครมีใครปฏิบัติจริงตรง “หมั่นไส้ตัวเอง” ไม่รู้จะตรัสต่อไปทำไม

เราควรจะได้ใจและภูมิใจที่พระองค์ท่านตรัส

เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ โดยไม่เคยมีใครพูดมาก่อน

“เพชรไทยมีหนึ่งให้ โลกเอ๋ย
 ล้ำยุคกว่าใครเคย กล่าวกล้า”

เป็นเศรษฐกิจแนวใหม่ ทำแบบคนจน

“.....”

กวนารถไทยกำหนด ตรัสไว้
 คือเศรษฐกิจใหม่สด กว่าโลก มีแฮ
 ทำแบบคนจนให้ สำเร็จไซ้รับเป็นเจริญ”

“เราคิดอะไร” ฉบับนี้ยืนยันสว่นกระแสโลกอย่างมั่นใจ

ความก้าวหน้าอย่างมากนั้น มีแต่ถอยหลังอย่างน่ากลัว **๒**

► **คนจะมีธรรมะได้อย่างไร**

สมณะโพธิรักษ์

“สงบ” ของพุทธนั้น คือ “จิตหรือเจตสิก” ส่วนที่“ดับ” ก็“ดับ”ไป ส่วนที่เหลือ หรือส่วนที่สะอาดจากอกุศลจิตแล้ว ก็จะเป็นจิตยิ่งแจ่มใส รู้อบได้ทั้งภายนอก-ภายในดียิ่งขึ้น ทำงานได้มีสมรรถนะวิเศษยิ่ง ๆ ขึ้น

► **เชื่อย่างพุทธ**

ณวมพุทธ

ทองและเงินควรแก่ผู้ใด แม้มากคุณ ๕ ก็ควรแก่ผู้นั้น
 กามคุณ ๕ ควรแก่ผู้ใด เธอพึงจำผู้นั้นไว้โดยส่วนเดียวว่า
 มีปกติไม่ใช่สมณะ มีปกติไม่ใช่เชื้อสายศากยบุตร

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๘ เดือน มีนาคม ๒๕๕๙

เอโกปี หุดวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก : ความก้าวหน้าอย่างมากนั้น
มีแต่ถอยหลังอย่างน่ากลัว	สไมย์ จำปาแพง
จริงจัง ตามพ่อ
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5 คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านปานาดอย	จำลอง
11 เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
16 สีสันชีวิต(คุณพ่ออัลฟองโซ่ แดยวง)	ทีม สมอ.
24 การ์ตูน	วิสูตร
26 คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
32 ซาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
35 หยั่งฟ้าทะลุดิน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
38 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์ญิตต์
42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52 เชื้ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
55 เวทีความคิด	นายหนูนดี
58 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน?)	พิมพ์วิฑิต์ ชูโต
66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
68 แค่คิดก็หนาว...วี	นายชิง วินเทอร์
70 เรื่องสั้น (กายา)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
73 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
76 ผุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
78 กติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์ญิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
ฉวมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากิต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓๓-๗๐๗๗

จัดจำหน่าย

กัณฑ์แก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๓-๘๕๕๑

อัตราราคาสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ตั้งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัณฑ์แก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

สีสันชีวิต

16

วิกฤติปัจจุบันนี้มาจากวิวัฒนาการจากวัตถุ
ทางเทคโนโลยี ทางสื่อต่าง ๆ ที่มาเร็วมาก
เร็วเกินกว่าที่เราจะจัดการได้
จึงเป็นหน้าที่สำคัญของผู้นำด้านศาสนา
ในการนำหลักคิด หลักการปฏิบัติ
มาทำให้ประชาชนเข้าใจ

บรรณาธิการ
คุณนิต
คิดหน่อย

เมื่อวันจันทร์ที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ปรากฏการณ์วิปริตเกิดขึ้นในวงการพุทธศาสนาไทย ณ ย่านพุทธมณฑล นครปฐม ซึ่งศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย (ศพค.) ร่วมกับนักวิชาการเพื่อพระพุทธศาสนา (สนพ.) พร้อมด้วยองค์กรภาคีเครือข่ายองค์กรชาวพุทธ ๘ องค์กร เช่น สมาคมทางสายกลาง สมาคมเปรียญธรรม ๙ ประโยค ฯลฯ ได้นัดพบกันเพื่อกิจกรรม

ที่กล่าวว่า “วิปริต” เพราะผู้เชื่อว่าละโลกียวิสัยถึงขั้นครองผ้า “กาสาพัสตร์” แล้ว โฉนจึงขาดสำนึกรู้สึกผิดชอบชั่วดีถึงกับล่าแดงพฤติกรรมขาดสังวรสำรวมเยี่ยงนี้ออกมาได้หนอ !?

“พุทธธรรม” อันพระบรมศาสดาตรัสรู้และประกาศเผยแผ่ต่อมวลมนุษย์ยึดถือปฏิบัติสืบทอดตลอดมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทย พระมหากษัตริย์ทุกพระองค์คือเอกอัครศาสนูปถัมภก และมีสมเด็จพระสังฆราชเป็นผู้นำปกครองสงฆ์

พุทธธรรมย่อมไร้ค่าหากเพียงสืบทอดด้วยการสวดท่องตามพิธีกรรมไปวัน ๆ แต่มิได้ปฏิบัติเป็นกิจวัตรปกติวิสัยมั่นคงในวัดและเผยแผ่แพร่ออกสู่วิถีชีวิตพุทธศาสนิกชน เพื่อความร่วมมือเป็นสุขทั่วหน้ากัน

ชีวิตประจำวันในยุคนี้ ผู้ที่ถึงธรรมเพราะเห็นธรรมเท่านั้นจึงจะอยู่ได้อย่างมีความสุข เพราะ “ใจสงบเย็น” ผู้แสวงหาธรรมพึงสังวรจักหลงตนพลาดพลั้งตกเป็นเหยื่อของมารศาสนาสารพัดรูปแบบลวงตาล่อใจทั้งหลายเทอญ.

๒

มงคลชีวิตปีใหม่

กระผมได้รับและได้อ่านหนังสือ “ยอดนิยายของโลก” โดยท่านสมณะโพธิรักษ์ จนจบแล้ว ทำให้มีความเข้าใจในแง่มุมต่าง ๆ ของพระบวรพุทธศาสนาได้แจ่มชัดยิ่งขึ้น นับเป็นมงคลสำหรับปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๕๙ อันทรงคุณค่ายิ่งครับ

กระผมขออนุโมทนาในโอกาส ๔๕ ปีแห่งการขึ้นกงล้อพระธรรมจักร และขอให้กำลังใจต่อการก้าวย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๒ หนังสือพิมพ์เราคิดอะไรสำนักพิมพ์กลั่นแกลน ขอให้สร้างสรรคผลงานที่ทรงคุณค่าและให้ปัญญาสู่สังคมสืบไปตราบนานเท่านาน ดังพุทธศาสนสุภาษิต ที่ว่า “สพพทานัมมทานัง ชินาติ” การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง”

สุดท้ายนี้ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย พระบารมีแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ และบุญบารมีที่ท่านทั้งหลายได้บำเพ็ญมา จงมารวมกันเป็นตบะ เดชะ พลวปัจฉัย อภิบาลให้ทุก ๆ ท่านจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธรรมสาร บริวาร สมบัติ เจริญออกงามในร่มเงาแห่งพระบวรพุทธศาสนาตราบนานเทอม

- ทศพนธ์ นรทัศน์ กาฬสินธุ์.

☞ ยินดีอย่างยิ่งครับที่สมาชิก-ผู้อ่านได้รับสารประโยชน์จากหนังสือของสำนักพิมพ์สมตามเจตนารมณ์ ขอขอบพระคุณในความปรารถนาดีทั้งปวงที่มอบให้ครับ ยกเว้น “ธนสารสมบัติ”

สลากกินแบ่ง-การพนัน

ไทยเป็นเมืองพุทธ มีวัดเต็มบ้านเต็มเมืองแต่รัฐบาลเป็นเจ้าของสำนักงานสลากกินแบ่งหารายได้เข้ารัฐ ที่ร้ายกว่านั้นคือแม้แต่ผู้ครองหม่มเหลืองบางรายก็ยังไปยื่นเลือกซื้อสลากกินแบ่งอยู่ริมถนนท่ามกลางสายตาผู้คน ช่างไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจว่าแม้ไม่ผิดกฎหมาย แต่ก็ผิดศีลผิดธรรมจนอาจฉกรรจ์นักเชียว

- ชาวพุทธ นอกวัด เมืองกาญจน์

☞ ได้ชื่อว่า “เมืองพุทธ” มีแต่รูปงามพิธีกรรมทรูดูเข้มขลัง แต่ “คุณงาม” สมจริงสมนามหรือไม่ก็ยอมประจักษ์แจ้งกันอยู่ แม้สงฆ์ทรงสมณศักดิ์สูงระดับเจ้าคุณ ไยยังแก้ปัญหาวิถีชีวิตการทำงานด้วยการ “ผูกคอตาย” นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างพฤติกรรมโลกีย์อีกหลากหลาย ที่แสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอขององค์กรสงฆ์ ซึ่งมากไปด้วยพิธีกรรมนอกพุทธเปลือกพุทธ มิใช่เนื้อหาแก่นสารพุทธธรรม ชาวพุทธส่วนมากจึงไปวัดแต่ “ไม่ถึงวัดไม่พบพระ”

วันวาเลนไทน์-เป็นไก

วันวาเลนไทน์แต่คนไทยก็ไม่ตกกระแส ไม่ว่าจะวัยหนุ่มสาวหรือวัยตกกระ ต่างก็แห่แหนไปซื้อดอกกุหลาบไปมอบให้กัน มองดูแล้วถ้าไม่คิดอะไรมากก็แล้วไป แต่ถ้าคิดให้ลึกซึ้งจะรู้สึกว่ามันทำไมเราจึงอ่อนไหวเหลือเกิน ปล่อยตัวให้ไหลไปตามกระแสค่านิยมสังคมโดยไม่คำนึงถึงสาระวัฒนธรรมที่แตกต่างกันและความลื่นเปลื้องสูญเปล่าเพราะเหตุคลั่งไคล้ไร้จุดยืนสมเหตุผลอันควร เป็นเหตุให้คนเห็นแก่ได้ฉกฉวยโอกาสขูดรีดค่าดอกกุหลาบด้วยราคาแพงเกินควร

- ไท บ้านนอก จันทบุรี

☞ คนบ้านนอกเข้ากรุงบางคน อยากได้ชื่อว่าเป็นคนกรุงเต็มตัวก็ตัดจจริตทำอะไร ๆ ที่คิดว่าทำแล้วจะชุบตัวให้กลายเป็นคนกรุงเต็มตัวได้ ทั้ง ๆ ที่ยังไง ๆ มันก็ไม่วายเป็น “บ้านนอก” เหมือนเดิมมันแหละ โช้เอ้ย ไม่น่าจะรังเกียจกำพืดตัวเองเลย ควรจะภูมิใจเสียอีกที่เติบโตมาจากสายลมแสงแดดทุ่งนาป่าเขาเสียงนกเสียงกา

พ.ต.ท.ผูกคอตาย

พบศพ พ.ต.ท.ผูกคอตายหลังยื่นหนังสือขางคำสั่งคลช. เรื่องการยุบ-เลิกตำแหน่งและเงินประจำตำแหน่ง พนักงานสอบสวน

ยังเป็นที่เคลือบแคลงว่าพ.ต.ท.จันทร์ ชัยสวัสดิ์ฆ่าตัวตายหรือถูกฆาตกรรม ในยุค คลช.ที่มีภาพ

ว่าโปร่งใส-สาางอิทธิพลมืด มีเรื่องราวแบบนี้เกิดขึ้น ศรัทธาของประชาชนต่อรัฐบาลทหารจะเป็นอย่างไร

- แอบมีใจ กทม

☞ มาตัวตายหรือถูกฆาตกรรมอำพราง ยุคนี้อ่านการชั้นสุดศพ-การตรวจพิสูจน์หลักฐานทันสมัย ย่อมชี้ชัดให้เชื่อถือได้

ส่วนประเด็นยุบ-เลิกตำแหน่งเงินประจำตำแหน่งพนักงานสอบสวนนั้น ถ้ามองในสถานะที่เราเป็น “ข้า-ราช-การ” มีหน้าที่ปฏิบัติงาน “ราชการ” ในตำแหน่งตามอำนาจหน้าที่ “เงินเดือน” เป็นเพียงองค์ประกอบปลีกย่อยเพื่อดำรงชีพเท่านั้นเอง หากคิดได้อย่างนี้ก็ไร้ปัญหา ผมเคยรับราชการตำรวจ มาจาก นอต. (นักเรียนอบรมนายตำรวจ) รุ่น ๑ รับผู้จบรัฐศาสตร-นิติศาสตร์ เข้าฝึกอบรม ๔ เดือนรุ่นแรกเพื่อเป็นพนักงานสอบสวน ๑๐๐ คน แต่ในที่สุดผมต้องไปอยู่ในพื้นที่ซึ่งต้องทำงานหนักด้านปราบปรามมือปืนผู้มีอิทธิพลเกือบตลอดชีวิตราชการยี่สิบปีเศษ และต้องระหกระเหินหอบหัวครอบครัวย้ายกว่า ๑๐ โรงพักเพราะยื่นหยัด “พิทักษ์สันติราษฎร์-สันติธรรม” แต่ไม่เคยคิดสั้นฆ่าตัวตาย เพราะแผ่นดินไม่ได้อะไร

ยุติด้วยกฎหมาย-รสน

ฟังพลเอกไพบูลย์ คุ่มฉายา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ให้สัมภาษณ์สื่อกรณีมีอบพระแล้ว รู้สึกว่าตอบดีจัง ท่านบอกว่า---ที่เรียกร้องไม่ให้รัฐบาลเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการของสงฆ์กรณีเสนอชื่อสมเด็จพระสังฆราช โดยเชื่อว่าการเรียกร้องของคณะสงฆ์จะไม่มีผลต่อการพิจารณาต่าง ๆ ของพระสงฆ์ เพราะถือเป็นคนละเรื่องกัน และยืนยันว่าทำตามกฎหมาย พระสงฆ์ไม่ต้องออกมา อีกทั้งไม่เข้าใจที่บอกว่าไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพระสงฆ์ เพราะใครก็ตามที่อยู่ภายใต้กฎหมายและทำผิด กฎหมายก็ต้องไปยุ่ง ไม่มีข้อต่อรองใด ๆ ทุกคนต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย ไม่

ว่าจะเป็นสงฆ์หรือฆราวาส ยืนยันว่าไม่เลือกปฏิบัติแน่นอน ไม่ต้องมากกดดัน ท่านยังพูดว่า--ภาพการกระทบกระทั่งระหว่างพระสงฆ์-ทหารนั้น เมื่อพระสงฆ์ท่มผ้าเหลืองมา ทหารก็ให้เกียรติให้ความเคารพ---เราชาวบ้านฟังแล้วคิดในใจว่า พระทำตัวน่าเคารพไร้ปานะ

- เหลือง บ้านบ้าน

☞ ทุกคนต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย หน้าที่ตามกฎหมายของมหาเถรสมาคมคือ (๑) ปกครองคณะสงฆ์ให้เป็นไปโดยเรียบร้อยดีงาม (๒) ปก-ครองและกำหนดการบรรพชาสามเณร (๓) ควบคุมและส่งเสริมการศาสนศึกษา การศึกษาสงเคราะห์ การสาธารณูปการ และการสาธารณ-สงเคราะห์ของคณะสงฆ์ (๔) รักษาหลักพระธรรมวินัยของพระพุทธศาสนา (๕) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์หรือกฎหมายอื่น

ในเดือนเมษายน ๒๕๔๒ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ประทานพระลิขิตไว้ ๔ ฉบับ ฉบับลงวันที่ ๒๖ เมษายน ระบุว่า พระธัมมชโย วัดพระธรรมกาย ต้องอาบัติปาราชิกเพราะไม่ยอมคืนสมบัติที่ยักยอกไปให้แก่วัด จึงต้อง “พ้นจากความเป็นสมณะโดยอัตโนมัติ ต้องถูกจัดการโดยเด็ดขาด”

หลังจากนั้น มหาเถรสมาคมก็มีได้ดำเนินการสนองพระลิขิต จนมีพระลิขิตตามมาอีกฉบับหนึ่ง ยืนยันว่าได้ทรงทำหน้าที่สมบูรณแล้วและจะไม่ทรงเข้าประชุมมหาเถรสมาคมในวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๓

เมื่อ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ สมเด็จพระมหา-ราชมิ่งคณาจารย์ ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชเป็นประธาน พิธีการกรณีการต้องอาบัติปาราชิกของพระธัมมชโย มหาเถรสมาคมมีมติถอนฟ้องพระธัมมชโยแล้วใน พ.ศ.๒๕๔๙ ฉะนั้นมหาเถร-สมาคมจึงยุติคดีทางสงฆ์โดยไม่ต้องพิจารณาว่าต้องปาราชิกหรือไม่

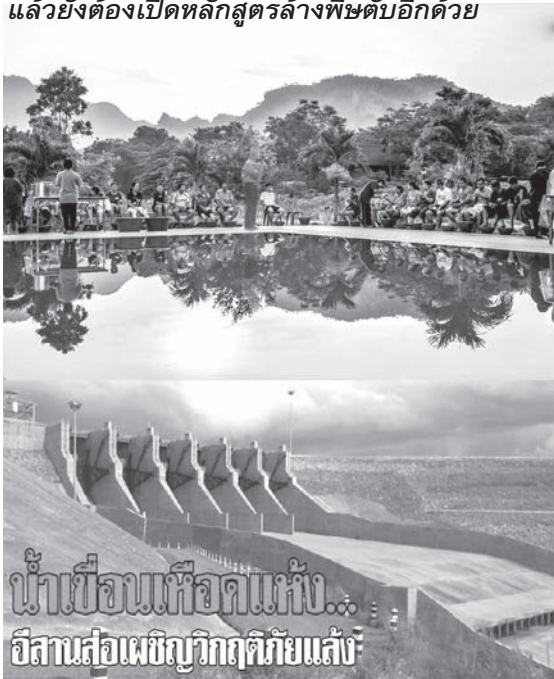
ก็ได้จ้วงหวะฉวยโอกาสอิงกฎหมายโอบอุ้มผู้มีอุปการคุณเสียเลย.

๗ Ussนาธิการ

เรื่องน้ำสำคัญมาก

เพราะนอกจากจะทำกิจกรรมไร้สารพิษแล้ว
ยังต้องฝึกอบรมผู้นำชุมชนท้องถิ่นเป็นประจำ
แล้วยังต้องเปิดหลักสูตรล้างพิษตับอีกด้วย

ทุกจังหวัดทั่วประเทศต้องประสบภัยแล้งในปี ๒๕๕๔ ที่ผ่านมา ซึ่งสถานการณ์หนักกว่าปีก่อน ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวกับสภาพดินฟ้าอากาศได้พยากรณ์ออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่าปี ๒๕๕๙ นี้ก็จะแล้งอีกเช่นกัน และแล้งต่อเนื่องกันไปอีก ซึ่งเป็นเรื่องที่วิตกกังไปทั่ว รัฐบาลเองก็ไม่มั่นใจว่าเงินที่เตรียมไว้เป็นจำนวนมากจะแก้ภัยแล้งได้สักเท่าไร

นอกจากจะสร้างให้มีแหล่งน้ำเพิ่มขึ้นแล้วก็ประกาศเชิญชวนให้ประหยัดน้ำโดยเฉพาะในการทำการเกษตร แต่ก่อนชาวนาทำ “นาปี” อย่างเดียวไม่พอกินพอใช้ ต้องทำ “นาปรัง” ควบคู่กันไป รัฐบาลประกาศให้ชาวนาลดหรือเลิกการทำ “นาปรัง” แล้วเขาจะเอาอะไรกิน

ปัญหาภัยแล้งทำให้ข้าวยากหมากแพง กระทบ

คนทุกอาชีพอย่างแน่นอน

ที่โรงเรียนผู้นำ กาญจนบุรี ซึ่งอยู่ “บ้านป่านาคอย” เรื่องน้ำสำคัญมากเพราะนอกจากจะทำกิจกรรมไร้สารพิษ ส่งพืชผักไปขายที่กรุงเทพฯ ทุกสัปดาห์แล้ว ยังต้องฝึกอบรมผู้นำชุมชนท้องถิ่น (กำนัน / ผู้ใหญ่บ้าน / นายก อบต. และรองนายก อบต.) จากจังหวัดต่าง ๆ เป็นประจำ แล้วยังต้องเปิดหลักสูตรล้างพิษตับทุกเดือนอีกด้วย

น้ำที่ใช้ในโรงเรียนผู้นำ มี ๓ แหล่ง หนึ่ง คือน้ำฝนที่ตกลงมาซึ่งในสระน้ำขนาดใหญ่ สอง คือน้ำบาดาล มีบ่อน้ำบาดาลอยู่ ๕ บ่อ และสาม คือน้ำที่ผุดขึ้นมาใต้สระน้ำ นี้พอถึงปลายเดือนพฤศจิกายน น้ำฝนที่มีอยู่ในสระแห้งหมดแล้ว ส่วนน้ำจากบ่อน้ำบาดาลและน้ำที่ผุดขึ้นมาใต้สระน้ำ เรามองไม่เห็นว่ามีมากน้อยเท่าไร ใช้ ๆ ไปอาจหมดไปดื้อ ๆ จึงหวังได้ยากว่าโรงเรียนผู้นำจะมีน้ำใช้ไปจนชนหน้าฝนปี ๕๙ หรือไม่

อย่างไร ๆ กาญจนบุรีก็ยิ่งโชคดีกว่า ๘ จังหวัดภาคกลาง คือ สิงห์บุรี สระบุรี อ่างทอง อุทัยธานี ปทุมธานี นครปฐม และนครนายก ๘ จังหวัดดังกล่าวนอกจากปัญหาน้ำแล้งแล้ว ยังเจอปัญหาแผ่นดินทรุดและตลิ่งถล่มอีก บ้านเรือนที่ตั้งอยู่บนรอยแยกของแผ่นดินทรุด และที่ตั้งอยู่ริมคูคลองที่ตลิ่งพังถล่มต้องพังเสียหายเป็นจำนวนมาก ปัญหานี้อยู่นอกเหนือการควบคุม ไม่มีวิธีป้องกัน

ใครจะไปรู้ว่ารอยแยกดินแยกอันเกิดจากแผ่นดินทรุดจะเกิดตรงไหน จะได้เสี่ยงไปปลูกบ้านในบริเวณอื่น และประชาชนก็ปลูกบ้านพักอาศัยเต็มสองริมคูคลองมานานแล้ว จะหนี “ตลิ่งพังถล่ม” ย้ายบ้านไปอยู่ที่ไหนกัน

นอกจากเรื่องภัยธรรมชาติแล้ง ฤ ๆ ก็มีเรื่องใหญ่เกิดขึ้นโดยไม่มีใครคาดคิดมาก่อน ตึกตาวพลาสติกธรรมดา ๆ ที่วางขายกันทั่วไป หน้าตาเป็นคนชาติต่าง ๆ รวมทั้งหน้าแบบไทย ๆ ด้วย ถูกนำไปปลูกเสกเพิ่มความขลัง เชิญดวงเทพลงมาสิงสถิต เพิ่มคุณค่าจากตึกตาวธรรมดาเป็น **ตึกตากลูเทพ ตึกตาคักดีสิทธิ์**

พวกที่หลงใหลตุ๊กตาลูกเทพเชื่อมั่นว่าจะดลบันดาลให้เกิดโชคลาภมากมายอย่างแน่นอน

เดิมในสังคมไทยเคยมีความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ของ “กุมารทอง” ที่สามารถนำโชคลาภมาให้ กุมารทองต้องบูชาเป็นที่ คือบูชาที่บ้านเรือนร้านค้า แต่ “ตุ๊กตาลูกเทพ” เหนือกว่า สามารถพกพาไปที่ไหนก็ได้และกลายเป็นเครื่องประดับไปด้วยในตัว พร้อม ๆ กับเป็นเครื่องรางของขลังอันศักดิ์สิทธิ์

พระสงฆ์ตามวัดต่าง ๆ หลายองค์ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ปลุกเสกเวทมนตร์พินคาถาให้ตุ๊กตาลูกเทพเป็นการใหญ่ อ้างว่าทำตามศรัทธาของญาติโยมที่ไปขอร้อง สำนักพระพุทธศาสนาแห่งชาติออกมาประกาศว่า มีกฎระเบียบสงฆ์อยู่หลายข้อที่ห้ามไว้ แต่เน้นห้ามทำของขลังโดยรับเงินที่ประชาชนถวาย ไม่ได้ออกมายืนยันชัด ๆ ว่าจะทำโดยรับหรือไม่รับเงินก็ผิดทั้งนั้น เพราะการทำเครื่องรางของขลังเป็น “เดรัจฉานวิชา” ไม่มีอยู่ในศาสนาพุทธ

บรรดาวัตถุมงคลทั้งหลายแหล่ชัดหลักธรรมชัด ๆ เพราะมงคลในศาสนาพุทธมีตั้ง ๓๘ ประการที่เราเรียกกันติดปากว่า “มงคล ๓๘” ไม่มีข้อไหนเลยใน ๓๘ ข้อ ที่เป็นวัตถุ มีแต่การปฏิบัติทางกายทางจิตเท่านั้น มงคลวัตถุไม่เกี่ยวข้องกับพระพุทธ, พระธรรม, พระสงฆ์แน่นอน เป็นเรื่องนอกศาสนา

คนไทยกว่าร้อยละ ๙๕ นับถือศาสนาพุทธ เป็นพุทธแต่ปาก พุทธในทะเบียนบ้าน หลายคนหลงใหลเชื่อมั่นเรื่องเวทมนตร์ของขลังที่จะทำให้เกิดโชคลาภ และสามารถป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ ได้ เชื่อกันว่าคนที่พกพระเครื่องนั้น ใครจะเอาปืนมายิงก็ยิงไม่ออก จะเอามีดมาฟันก็ฟันไม่เข้า พุดตามภาษาชาวบ้านว่า “ยิงไม่ออก ฟันไม่เข้า”

ผมเองมกมายมานาน ตอนหนุ่ม ๆ แขนวพระเครื่องเต็มคอ พอบวชตามประเพณี (บวช ๓ เดือน) เมื่อสึกออกมา เอาเครื่องรางของขลังออกจากตัวหมด เพราะฟังคำสอนจากพระอุปัชฌาย์ คือ **ท่านเจ้าคุณวิเชียรมนู** เจ้าอาวาสวัดอินทาราม (ใต้) ตลาดพลู ท่านย้ำเครื่องรางของขลังว่าไม่เกี่ยวข้อง ไม่มีในพุทธศาสนาของศักดิ์สิทธิ์ ของวิเศษทั้งปวงเป็นเรื่องนอกศาสนาพุทธทั้งสิ้น

ตอนผมไปรบที่ประเทศลาวและประเทศเวียดนาม มีผู้ที่ผมเคารพนับถือหลายคนมอบพระเครื่องให้พกติดตัวไปสนามรบ ผมจำเป็นต้องรับ มิฉะนั้นผู้มอบจะไม่สบายใจ จะกลัวว่าผมอาจได้รับบาดเจ็บหรือล้มตายจากการรบ เวลาไปถึงสนามรบผมก็นิมนต์หลวงพ่อกิ่งหมัดที่มารับมาไปรวมไว้ในที่แห่งหนึ่ง ส่วนผมอยู่อีกที่หนึ่ง ผมไม่ได้ฟังพาเครื่องรางของขลังเลย

ผมเชื่อมั่น**อภิณหปัจจเวกขณ ๕** ในศาสนาพุทธว่า “เรามีความแก่เป็นของธรรมดา ไม่สามารถล่วงพ้นความแก่ได้ เรามีความเจ็บเป็นของธรรมดา ไม่สามารถล่วงพ้นความเจ็บได้ เรามีความตายเป็นของธรรมดา ไม่สามารถล่วงพ้นความตายได้ เราต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งปวง ไม่สามารถล่วงพ้นได้ เรามีกรรมเป็นของตน ทำกรรมใดไว้ ย่อมต้องรับกรรมนั้น”

ดังนั้น ตุ๊กตาลูกเทพหลอกใครก็หลอกได้ แต่หลอกชาวพุทธจริง ๆ หลอกไม่ได้

ระยะหลัง ๆ นี้ผู้ที่ติดตามข่าวการบ้านการเมืองมักจะไม่นสบายใจ อยากจะให้มีการปรับปรุง

กม.ลูกโกงประหาร

‘มีชัย’ชูหัวใจจรณ.ขยี้คอร์รัปชัน/พรรคการเมืองปล่່าน

เพราะนี่ถือว่าสิ่งที่คน
คิดนี้ดี เทียบอเมริกันกับ
แอมเบอร์เกอร์ ฮอตคอก
แต่คนไทยกินข้าว ถ้าสลับก็ให้
คนไทยกินแอมเบอร์เกอร์ 5 วัน
ให้อเมริกันกินข้าว 5 วัน
ก็อึกคัก
กันทั้งนั้น

ไทยโพสต์ • กรุงเทพฯ - นายกรัฐมนตรีมีชัย ชินวัตร ประกาศนโยบายที่จะปฏิรูปประเทศไทยให้มีความโปร่งใสและยุติธรรม โดยจะนำเอาบทเรียนจากต่างประเทศมาศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการปฏิรูปการเมืองและพรรคการเมือง ซึ่งคาดว่าจะใช้เวลาประมาณ 1 ปีในการดำเนินการ

ไทยโพสต์

๑๑
รัฐธรรมนูญฉบับปราบคนโกง
ซึ่งมีความหมายว่า

บ้านเมือง
ที่มีปัญหาไม่หยุดหย่อนนั้น
มาจากคนโกง
ที่อาศัยเสียงประชาชน
เข้ามาบริหารประเทศ

๑๑

ถึงกับมีบางคนโทรศัพท์ถึงผม ขอให้ผมแนะนำ นายกรัฐมนตรีว่าอย่าทำอย่างนั้นอย่างนี้ เช่น อย่าทะเลาะกับผู้สื่อข่าวเวลาให้สัมภาษณ์ เพราะเห็นว่าผมแก่พอที่จะให้ข้อเสนอแนะและเป็นทหารด้วยกัน ผมตอบไปทันทีว่าจะไม่ได้ผลแน่ เพราะผมไม่มีบทบาทอะไรที่นายกา จะต้องเกรงใจและทำตามที่ผมแนะนำ นายกา ประยุทธ์กับผม แม้จะจบมาจากที่เดียวกัน คือ โรงเรียนนายร้อย แต่ไม่สนิทกัน เพราะท่านไม่ให้นักเรียนนายร้อยรุ่นน้อง แต่เป็นรุ่นหลาน อายุน้อยกว่าผมถึง ๒๐ ปี

ใครที่ชมโทรศัพท์คนตอนนายกา ให้สัมภาษณ์ จะเห็นชัดว่าอารมณ์บูดเสมอ ต่อว่าผู้สื่อข่าวแรง ๆ ซึ่งนายกา ทุกคนที่ผ่านมานในอดีต ไม่ว่าจะ เป็นนายกา ที่มาจากรัฐบาลปรกติ หรือมาจากการปฏิวัติก็ตาม มีบุคลิกทำที่ที่นัมนวล พูดจาดี ไม่แสดงอารมณ์ แม้บางครั้งจะรู้สึกไม่พอใจบ้าง

นายกา ประยุทธ์อ้างสาเหตุที่มีอารมณ์ ฉุนเฉียวว่าเป็นเพราะเจอคำถามเดิม ๆ มีแต่คำถามที่สร้างความขัดแย้งตลอดเวลา เลยต้องพูดแรง ๆ ให้ผู้สื่อข่าวลดลงบ้าง

นายกา ทหารเปิดความในใจว่า วันนี้หงุดหงิดมากกว่าเมื่อครั้งเป็นผู้บัญชาการทหารบกเสียอีก ซึ่งดูแลทหารถึงสองแสนคนยังไม่หงุดหงิดเท่านี้

เรื่องรัฐธรรมนูญที่กำลังฮือฮามากในขณะนี้

ใช้เวลาในการร่างถึง ๑๑๗ วัน คือ ตั้งแต่วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ ถึง ๒๙ มกราคม ๒๕๕๙ พล.ต.สรรเสริญ แก้วกำเนิด โฆษกรัฐบาล เปิดเผยว่าร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ พล.อ.ประยุทธ์ นายกา และหัวหน้า คสช. ถือว่าเป็นรัฐธรรมนูญฉบับปราบคนโกง ซึ่งมีความหมายว่า บ้านเมืองที่มีปัญหาไม่หยุดหย่อนนั้น มาจากคนโกงที่อาศัยเสียงประชาชนเข้ามาบริหารประเทศ

โฆษกรัฐบาลยืนยัน “รัฐบาลเชื่อว่า ทั้งร่างรัฐธรรมนูญและบทเฉพาะกาลล้วนมีความสำคัญ เพราะมีเป้าหมายในการสลัดคนโกงคนเลวไม่ให้เข้าสู่อำนาจในการบริหารประเทศชาติ และแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรของชาติอีก ซึ่งไม่จำกัดวงเฉพาะนักการเมืองเท่านั้น แต่รวมไปถึงเครือข่ายทั้งหลายด้วย ในส่วนของรัฐบาล ก็จะมีการหารือเพื่อส่งข้อเสนอแนะต่อร่างรัฐธรรมนูญจากมุมมองของรัฐบาลเช่นกัน”

ร่างรัฐธรรมนูญจะต้องผ่านขั้นตอนสำคัญอีกขั้นตอนหนึ่ง คือ การออกเสียงประชามติ ว่าประชาชนส่วนใหญ่จะรับหรือไม่รับ เมื่อสัปดาห์ที่เพิ่งจากประชาชนกลุ่มต่าง ๆ จนถึงขณะนี้ เสียงที่ออกมาคือ “ไม่แน่ใจ”

จึงต้องติดตามต่อไปอย่างกระชั้นชิด เพราะร่างรัฐธรรมนูญเป็นอนาคตของชาติ

๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๗

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อับยศ (ขี้โกง)

สภากษัตริย์

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด่อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้สาธยายถึงความ เป็น“กาย”และความเป็น“จิต”ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงละเอียดขึ้นมากแล้ว ถ้าผู้ฟังฟังด้วยดี ก็เกิดปัญญา รู้แจ้ง รู้จริงถึงความละเอียด แปลกใหม่ที่ควรได้รู้อย่างยิ่ง เพราะสำคัญ มากในการปฏิบัติธรรมที่จะให้เกิดมรรคผล

ถ้าแยก“กาย”แยก“จิต”นี้ไม่ลั้มนามาปฏิญญาก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิบัติธรรมบรรลุมรรคผลถึงขั้นสูง สุดได้แน่ๆ

เพราะในความเป็นเจตสิก(อาการของจิต) ที่ลึกซึ้งขึ้นละเอียด ที่มันต้องมีความแตกต่างกัน(สิงคะ,เพศ)นั้น ซึ่งท่านให้อ่านจาก “อาการ” และให้อ่านจาก“นิमित”ว่า แตก ต่างกัน(สิงคะ,เพศ) อย่างไร? แคไหน?

“อาการ”คือ “นามธรรม” ภาวะที่มี “ความรู้สึก”ในตัวเอง อยู่ภายในคนเท่านั้น ถ้า อยู่ภายนอกหรือ“รูปธรรม”ต้องมี“สัมผัส” และประสาทของเราก็ทำงานรับรู้ จึงจะ สามารถ“รู้อาการ”ได้ ถ้าไม่มี“สัมผัส”หรือ สัมผัสแต่ประสาทไม่มี“โคจร”ทำงาน ไม่ใช่ “ฐานะ”ที่จะรู้ได้ เรียนได้

ในสัตว์มนุษย์ทุกคนแม้ยังมี“อวิชชา” อยู่ หรือเป็นอรหันต์แล้ว ก็มี“๓๒ อาการ” เป็นธรรมชาติ สำหรับผู้ยังอวิชชากาตคน “สร้างอาการใหม่เกินกว่า ๓๒ นี้” ขึ้นมา“ในใจ ตนเอง” เป็น“อาการที่ ๓๓” “อาการ”นี้ไม่ใช่ “ธรรมชาติ” เรียกว่า“ดาวดึงส์อาการ”ซึ่งอาการ ในจิตนี้เป็นอารมณ์“ดาวดึงส์”(ตนทำอารมณ์นี้

ขึ้นมาเองเสพเอง) ไม่มีใน“ธรรม”ใด

“อาการดาวดึงส์”(อาการที่ ๓๓)นี้เป็นแค่ “ชาติ”ที่ตนเองทำให้เกิดมาของตนเองแท้ๆ ไม่มีในคนอื่นในที่ไหนใดอื่น “อาการดาวดึงส์”นี้ จึงไม่ใช่“ธรรมชาติ”ของคนอื่น มันเป็น“ธรรม ชาติ”เฉพาะของตัวคุณเอง คนอื่นไม่มี “ธรรมชาติ”(ดาวดึงส์)อันนี้ไปกับคุณเลย

ซึ่งมีลักษณะมีกิริยาความเคลื่อนไหวต่างๆ ความไหวตัวต่างๆ หรือแม้อยู่นิ่งๆ ที่ส่อที่ แสดงให้เรา“สัมผัส”รับรู้ “เรา”มีภาวะของตน เท่านั้นจึงจะเรียกว่า “ลัจจะ”หรือ“ความจริง” แล้วกำหนดเอาเองว่า“แท้”จน“เที่ยง”ของตน เท่านั้นว่า เป็น“ลัจจะ”(สัญญาะ นิจจาณี)

ส่วน“นิमित”นั้นคือ “รูปธรรม”เฉพาะตน ภาวะที่“ไม่มีความรู้สึก”ในตัวเอง เป็นของ ตนอยู่ภายในตนเท่านั้น กำหนดขึ้นเองคน เดียว “นิमित”ไม่มี“ความรู้สึกอะไร” ไม่มีอยู่ ภายนอก “ถูกรู้”ได้ด้วย“การสัมผัส”ในภายใน ตนของตนเอง”คนเดียว คนอื่นไม่มีด้วยเลย

ในสัตว์มนุษย์ทุกคนที่ยังอวิชชาอยู่จะ สร้าง“นิमित”(นิमित)ที่ตนสร้างขึ้นมาแก่ตน ทั้งนั้น คือ“มโนมยอัตตา”(อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต)

ในสัตว์มนุษย์ทุกคนที่ยังอวิชชาอยู่จะ หลงสร้าง“อาการที่ ๓๓”คือ“ดาวดึงส์”นี้กัน ทั้งนั้นมากบ้าง น้อยบ้าง เป็น“กาม”บ้าง เป็น แค่“รูป”บ้าง เป็นแค่“อรูปร”บ้าง จึงเรียกว่า “นิमित”ดาวดึงส์ ของตนเองเท่านั้น

“นิมิตดาวดึงส์”(อาการที่ ๓๓)นี้เป็นแค่

“ชาติ”ที่ตนเองทำให้เกิดมาของตนเองแท้ๆ ไม่มีในคนอื่นในทีใดอื่น “นิมิตดาวดิงส์”นี้จึงไม่ใช่“ธรรมชาติ”ของคนอื่น มันเป็น“ธรรมชาติ”เฉพาะของตัวคุณเอง คนอื่นไม่มี“ธรรมชาติ”(ดาวดิงส์)อันนี้ไปกับคุณเลย เรียกว่า“นิมิตานรตี”(สร้างขึ้นมาหลงเสพความยินดีเอง) บ้าง “ปรนนิมิตวสวัตตี”(มีอำนาจจนผู้อื่นสร้างให้) บ้าง

สำหรับผู้ยังอวิชชาหากตน“สร้างนิมิตใหม่เกินกว่า ๓๒ นี้”ขึ้นมา“ในใจตนเอง” เป็น “นิมิตที่ ๓๓” “นิมิต”นี้ไม่ใช่“ธรรมชาติ” เรียกว่า“ดาวดิงส์” ซึ่งอาการในจิตนี้เป็น อารมณ์“ดาวดิงส์”(ตนทำอารมณ์นี้ขึ้นมาเองเสพเอง) ไม่มีใน“ธรรม”ใดของใคร นอกจากตน

ซึ่งต้องศึกษาจาก“ความเป็นกาย”คือ “องค์ประชุมของรูปกับนาม” จึงต้องเป็น “ธรรมะ ๒”เสมอ ได้แก่ ภาวะที่“ตนมีธาตุรู้”(subject) และภาวะที่“ถูกสัมผัสรู้”(object) จนเกิด“ความรู้สึก”คือ“เวทนา”ให้ตนได้ศึกษา ไม่เช่นนั้นไม่มี“ฐาน”ให้ตนเรียนรู้อะไรศึกษา ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๗๙

“กรรมฐาน”ที่ใช้ศึกษาจึงต้องมี“ฐาน”ที่ต้องมีผัสสะเป็นปัจจัย และมี“เวทนา”เป็น“ฐาน”ให้เราปฏิบัติศึกษา จึงจะสามารถเรียนรู้ด้วยความเป็น“รูป”กับความเป็น“นาม”

“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ที่เรียกว่า“กาย”ต่างๆอันเป็น“ดาวดิงส์”ดังกล่าวมานั้น จึงเป็นแค่“ธรรมชาติ”เฉพาะตน สำเร็จด้วยจิตตนเอง ถ้ายัง“ทรงอยู่”ในตนเมื่อใดก็

เรียกว่า“ธรรม” เมื่อนั้น ถ้า“ไม่ทรงอยู่”ในตน ก็ไม่มี“ธรรม”นั้นในตน อรหันต์เป็นผู้ทำ “ธรรม”ให้มีในตนได้ หรือไม่ให้มีในตนได้ และหากอรหันต์ท่านจะให้“มี”ขึ้นมา ก็จะมีแต่ “กุศลธรรม”เท่านั้น ไม่มี“อธรรม”หรือ ธรรมที่เป็น“อกุศล” โดยเฉพาะที่เป็น“บาป”เลยอย่างเด็ดขาด(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสส ลุปสัมปทา สจิตตปริยทปนัง)

ผู้ใดสนใจค้นคว้าได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “ธรรม ๒”(เทว รัมมา) คือ“กาย”ที่ต้องเรียนรู้อย่าง “อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”

ซึ่งมีทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” เป็น“ธรรมะ ๒” ที่ผู้มีความรู้กำหนดเอาเองด้วยตนเอง และสามารถรู้“ภาวะ”นั้นๆได้ ทั้งทำภาวนานั้นๆได้ จึงเป็นภาวะที่มากกว่าหรือใหญ่กว่า ถึงขั้นรวมทุกภาวะไว้ด้วยกัน เรียกว่า“นิมิต”

ดังนั้น ผู้ที่เรียนรู้อะไรจาก“กาย” จาก“จิต” หากมีความรู้ที่ผิดๆ ก็ไม่สามารถแยกแยะ ความแตกต่างของมันออกจากกันได้แน่นอน

แม้แต่ใน“อาการ”ของมันเอง หรือใน “นิมิต”ของมันเอง ภาวะของ“อาการ”เอง หรือในภาวะของ“นิมิต”เอง ก็มี“ความแตกต่างกัน”(ลิงคะเพค)ใน“ตัวเอง” อีกด้วย ว่า “กาย”กับ“จิต”นั้น มันอยู่ในภาวะอย่างไรแท้

เช่น ในความเป็น“ปัสสัทธิ”(ความสงบ ร่าเริง)ก็ดี มันมี“อาการ”แตกต่างกันอย่างไร และมันมี“นิมิต”แตกต่างกันอย่างไร

หรือไม่ว่า “ลหุตา”(ความเบา)ก็ดี “มฺหุตา” (ความไม่กระด้างหรือความแหว่)ก็ดี “กัมมัญญตา” (ความเหมาะสมในการทำงานหรือการกระทำ)ก็ดี “ปาคุญญตา”(ความคล่องแคล่วเชี่ยวชาญของหมู่เวทนา-หฺมฺสฺญญา-หฺมฺสฺงฺขา)ก็ดี “อุชฺชุกตา”(จิตซื่อตรง)ก็ดี ล้วนมี“อาการ”แตกต่างกันและมันมี“นิमित”แตกต่างกัน อย่างไร? แคไหน? ทั้งนั้นๆ

จะนี่เอง ผู้มีความเข้าใจรู้จักรู้แจ้งแท้จริงในความเป็น“กาย”ว่ามีความแตกต่างกันกับความเป็น“จิต” ที่“สัมมาทิฏฐิ”จริงแท้จึงจะสามารถแยก“ความแตกต่าง”กันออกได้

จึงจะเป็นผู้มีความสามารถแยก“เพศหรือลึงคะ”ของ“กาย”ว่าแตกต่างกับ“จิต”

เป็นต้นว่า ภาวะของ“กายปัสสัทธิ”กับ“จิตปัสสัทธิ”เป็นต้น ผู้ที่ยังมีจฉาทิฏฐิ ก็จะมีหมายเอา “กายปัสสัทธิ”นั้นแค่ในความเป็น“รูป”เท่านั้น หรือในความเป็นภายนอกเท่านั้น หรือในความเป็นมหาภูต ๔ เท่านั้น ที่สงบรับ ไม่หมายเอา“นาม”ด้วยเลย จึงผิดพลาดในการปฏิบัติความเป็น“กายปัสสัทธิ”

ดังนั้น ความเป็น“กายปัสสัทธิ”ของผู้มีจฉาทิฏฐินี้ ก็จะไม่ไปกำหนดเอา“ความสงบระดับของนามธรรมที่เป็น“เจตสิก”ต่างๆ ได้แก่ ความสงบระดับแห่งกองเวทนา-ความสงบระดับแห่งกองสังขาร-ความสงบระดับแห่งกองสังขาร เป็นต้น แน่ยิ่งกว่าแน่

ดังนั้น ผู้มีจฉาทิฏฐินี้ พิจารณา“กายสังขาร”หรือ“กายานุปัสสนา”หรือ“กายคตา

สติ” แม้แต่“กายในกาย”ก็จะงมๆคลำๆ พิจารณาหมายเอา“ความเป็นร่างภายนอก”หรือ“มหาภูตรูป”เท่านั้นเป็น“กาย”ไม่ถึงจิต เพราะรู้ไม่ได้แม้แต่แค่“รูปกับนามของตัวเอง”ที่เรียกว่า“ลักกาย”(กายของตัวเอง)

ผู้รู้ผิดนี้จะไม่พิจารณา“กาย”เชื่อมต่อไปหา“จิต” จะตัดขาดความเป็น“กาย”ก็ต่างหาก ความเป็น“เวทนา”ก็ต่างหาก จะไม่เชื่อมต่อไปเป็น“จิต” เป็น“เวทนา”เลย

ด้วยเหตุนี้ การศึกษา“อุปาทายรูป ๒๔” เริ่มจาก“อาการ”ของ“ภาวรูป ๒”ซึ่งเป็นเรื่องของการศึกษาภาวะ“นามธรรม”กันแล้วคืออาการของ“อิตถิภาวะ”(ธรรมะ ๒ อเนกภาวะ)กับอาการของ“บุริสภาวะ”(ธรรมะ ๑ เอกภาวะ) ที่มี“ความแตกต่างกัน”(ลึงคะ,เพศ)ของ“ธรรมะ ๒”เมื่อไม่รู้ก็จะงมอยู่ กับ“รูป”ที่หมายเอาแค่ความเป็น“มหาภูต”หรือวัตถุภายนอกเท่านั้น

“ธรรมะ ๒”สำหรับปุถุชนผู้เริ่มศึกษานั้นความแตกต่างกัน(ลึงคะ,เพศ)ที่แบ่งเป็น ๒ ชั้นใหญ่ คือ ถินมิทระ กับอุทฺธจจะ ยังเป็นอวิชชา(ความไม่รู้จักไม่รู้แจ้งไม่รู้จริง) ซึ่งมันไม่รู้ทั้งใน ๑.ลักษณะ ๒.สสัมภาวะ ๓.อาร์มมณะ ๔.สมมุติ ซึ่งทั้ง“ถินมิทระ กับอุทฺธจจะ”นี้ พุทธลิมตาศึกษาในขณะที่มีผัสสะ ไม่ใช่ไปหลงศึกษาอยู่แต่ในขณะที่“หลับตา”เท่านั้น

ถินมิทระ คือ ลักษณะของธาตุหนัก, ทั้งธาตุวัตถุทั้งธาตุจิต ที่มันรวมตัวเกาะกันแน่นเข้าๆ ลักษณะหดเข้าหากัน,ลักษณะแข็ง

กระด้าง ตื้อตันดิ่งตัน โดยเฉพาะเป็นจิตก็มี “ลักษณะ” ดังกล่าวนี้นี้ มี “การสะสม, รวมกันรวบเข้าหากัน” (สัสมภาวะ)-มี “อารมณ์, อากาารรู้สึกของจิต” (อารมณ์นะ)-มี “ความเห็นรู้ร่วมกันไปทั่วแล้ว เป็นที่รู้จักกันในส่วนใหญ่ของคนในสังคมมากพอสมควร จนถึงที่สุดรู้จักกันทั่วโลก” (สมมติ, สมมุติ)

ถ้าเป็น “จิต” ก็มีกันทั้ง ๔ ข้อนี้ แต่ถ้าเป็นแค่วัตถุ (อุตุนิยาม) หรือ “พีชนิยาม” ก็มีเพียง ๒ ข้อ คือ “พีชนิยาม” เต็มรูปก็มีแค่ “ลักษณะ” กับ “สมมติหรือสมมุติ” เท่านั้น

ยิ่งถ้าเป็นวัตถุแท้หรือ “อุตุนิยาม” ที่ไม่พัฒนาข้ามขึ้นมาหา “ชีวะ” เลย ก็จะมีแต่เพิ่มคุณลักษณะของพลังงานทาง “อุตุ” (อุณหธาตุ) ยิ่งๆ ขึ้น มีประสิทธิภาพต่างๆ ทางฟิสิกส์-ความร้อนแสงเสียงแม่เหล็กไฟฟ้า ฯลฯ ยิ่งๆ ขึ้นไปจนประมาณไม่ได้ หรือยังรู้ไม่ได้อีกมากมายหลายหลาก

แต่ถ้าเป็นวัตถุหรือ “อุตุ” ที่พัฒนาเข้าหา “ชีวะ” ก็จะมีคุณลักษณะของพลังงานที่เป็น “อินทรีย์” ของ “ชีวิตินทรีย์” ก่อขึ้นและสะสมกันขึ้น การสะสมนี้เรียกว่า “สัสมภาวะ”

“การสะสม” นี้อธิบายว่า เริ่มภาวะ “เชื้อชีวะ” แรก (primary cell) พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า กลละ (ซึ่งเป็นเมือกใส) “เชื้อชีวะ” แรกนี้หากไม่มีปัจจัยที่ ๒ สืบเชื้อต่อไป “เชื้อชีวะ” แรกนี้ก็จะไม่เกิด “ชีวิตินทรีย์” ต่อ จึงเสื่อมสลายไป

แต่ถ้ามีปัจจัยรวมก่อสืบต่อการสะสม

ขึ้นจึงจะเป็น “เชื้อชีวะ” ที่ ๒ (secondary cell) พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า อัมพุทะหรืออัพพุทะ ซึ่งเริ่มเป็น “ละอองธาตุน้ำ” จับตัวกันขึ้น

และ “อัมพุทะ” (secondary cell) นี้ถ้ามีพลังงานหรือปัจจัย “เชื้อชีวะ” ที่ ๓ (tertiary) ร่วมก่อสืบต่อการสะสม (สัสมภาวะ) ต่อไปอีกก็เรียกว่า เปลี เป็นธาตุน้ำอัมพุทะรวมตัวควบแน่นจับตัวกันเข้าเป็น “มวลเนื้อเยื่อบางเบา” ขึ้นมา

เมื่อ..กลละ-อัมพุทะ-เปลี “สามเส้า” นี้เคลื่อนตัวก็มีการกระทบกันเกิดพลังงานขึ้น (ปฏิกิริยาสัมผัส) พลังงานทั้งสามเกาะตัวกันปรับตัวกัน เชื่อมกันเข้ารวมเป็น “องค์รวมหนึ่ง” (เอกสมรรถนะ=ตัวตนตัวแรก) ทำงานร่วมกันขึ้น มีหน้าที่ของแต่ละตัว ต่างกำหนดหน้าที่ (สัญญา) ร่วมกันเป็นระบบ จึงเป็นพลังงานร่วมขึ้นมา เกิดอัตตโนมัตติแห่ง “ชีวะ” ขึ้นปฐมฐาน

กล่าวคือ หนึ่งนั้นได้แก่ “ธาตุน้ำ” ที่มีพลังงานในตนประกอบด้วยธาตุไฟ (ร้อน) และธาตุลม (กำลังดัน) ทำงานกันเข้าไปร่วมถึงขั้นชื่อว่า กรด (acid) อยู่ในใจกลางของมวลเนื้อเยื่อมากมายนั้น เรียกในภาษาสากลได้ว่า nucleic acid แต่หน่วยแรกนี้ละเอียดเล็กเกินจะสามารู้เห็นกันได้ง่าย มี “ธาตุไฟกับธาตุลม” จับตัวกันเป็น “หน่วย” เป็น “องค์รวม” กันมีการเกาะตัวกัน ก็มีวงรอบนอกอีกภาวะหนึ่งชื่อว่า “กรอบ” หรือ “วงรอบ-วงรวม” ก็ได้ ทั้ง “๓ ภาวะ” นี้เล็กละเอียดจนต้องเรียกว่า “อรูป” ● *เกาสัย ใหม่เสมอ*

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

นักการศาสนา

ผู้มากด้วยศรัทธา

เข้าใจสังคมไทยได้อย่างลึกซึ้ง

ยิ่งกว่าคนไทยอีกหลายคน

คุณพ่ออัลฟองโซ่ แดยวาง

ประวัติ

พ่อเป็นชาวสเปน อายุ ๗๕ ปี อยู่เมืองไทยมา ๕๒ ปี แต่ไม่ได้อยู่ตลอด มาเมืองไทยอายุ ๒๔ ปี เป็นนักบวชแต่ยังไม่ได้เป็นบาทหลวง เรียนจบปริญญาโทด้านปรัชญา และสอนที่โรงเรียนมัธยมในสเปน ๑ ปี

พ่อเรียนภาษาไทยที่บ้านโบเบิ้ลเข้าสัปดาห์ละ ๑ ปี ๒ เดือน ต่อมาไปเรียนหนังสือที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เคยขาดเรียนเพียง ๑ ชั่วโมง เพราะวันนั้นน้ำท่วมต้องจอดรถที่ปั้มน้ำมันแล้วเดินไปมหาวิทยาลัยถึงช้าไป ๑ ชั่วโมง นอกนั้นแล้วไม่เคยขาดเรียนเลย พ่อชอบเรียนภาษาไทยมาก ๆ ทำให้พูดภาษาไทยได้ชัด อีกทั้งยังอ่านเขียนภาษาไทยได้คล่องแคล่วเหมือนคนที่เข้าใจสังคมไทย ทั้งด้านสังคม การศึกษาและอื่น ๆ

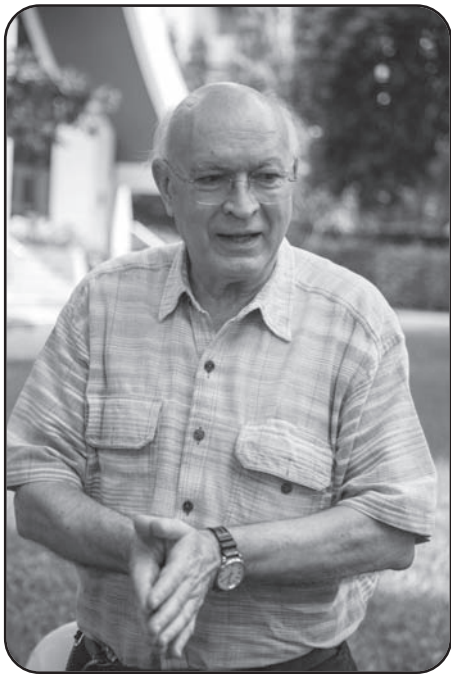
พ่อบวชเป็นบาทหลวงคาทอลิกที่เมืองไทย แล้วไปเรียนปริญญาโท วิชาเทวศาสตร์ต่อที่อินเดีย ๔ ปี หลังจากนั้นรู้สึกว่าจะถ้าอยู่ประเทศไทยก็อาจจะเรียนวิชาด้านสังคมศาสตร์ จะได้รู้จักสังคมไทยมากขึ้น ได้รู้พุทธศาสนา วิทยาศาสตร์

จะได้มีเครื่องมือในการสอนศาสนามากขึ้น จึงตัดสินใจเรียนปริญญาโทคณะสังคมศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแคนซัส อเมริกา จบแล้วก็ไปเรียนต่อที่กรุงโรม อิตาลี ด้านสังคมศาสตร์ สาขาศาสนา และทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกด้านพุทธศาสนา เรียนอยู่สี่ปีจึงจบปริญญาเอกที่โรม ตั้งความหวังว่าจะนำความรู้ที่ร่ำเรียนมาเพื่อช่วยสังคม และอยู่ในเมืองไทย

ผู้เฝ้ารู้

พ่อเห็นตัวอย่างจากครอบครัวแม่มีการศึกษาดี ในหมู่ญาติ ๆ ก็มีการศึกษา ได้เห็นพี่อ่านหนังสือ วาดรูป ทุกคนก็ชอบอ่าน ที่บ้านมีหนังสือเยอะ พ่อก็หยิบหนังสือที่พี่สาวอ่านจบหรือคุณพ่ออ่านจบมาอ่านบ้าง หนังสือเล่มแรกเป็นนวนิยาย นอกจากชอบอ่านหนังสือ ดนตรีก็ชอบเล่น พ่อเล่นกีฬาทันทีวอลเลย์บอล บาสเก็ตบอล กรีฑา ปีนเขา ว่ายน้ำ เรือใบ เอาทุกอย่าง รู้สึกโชคดีมาก อันนี้มาเข้าใจทีหลังว่าเราโชคดีที่รู้จักบริหารเวลา จึงทำอะไรได้หลายอย่าง เช่น กลับจากโรงเรียน

“
อายุ ๑๕ ปี อยู่ ม. ๖ ไม่สบาย ต้องพักอยู่บ้าน
ปีนั้นได้อ่านหนังสือกว่า ๓๖๐ เล่ม
อ่านไปวิเคราะห์วิจัยไป
บางเล่มอ่านแล้วหงุดหงิดว่าทำไมสรุปไม่ได้
ก็ค่อย ๆ อ่านใหม่ พยายามจับประเด็น
อย่างน้อยต้องสรุปให้ได้ ๑ หน้า
การสรุป ต้องจับประเด็นสำคัญให้ตรง
พอมาเป็นผู้ใหญ่จึงได้นึกถึงตัวเองว่า
จับประเด็นได้เร็ว ใครพูดจบจับประเด็นได้ทันที
แยกเรื่องปลีกย่อยออกได้
ซึ่งอันนี้ได้จากการฝึกฝนตั้งแต่เด็กโดยไม่รู้ตัว
”

พ่อเก็บหนังสือเคมี เก็บตำราทั้งหลาย แล้วเอานิยายมาอ่าน เอาขนมปังซ็อกโกแลตมากินด้วยกินไปอ่านไป ไอ้โฮ.....อ่านไม่หยุด รู้สึกได้เปิดโลกกว้างแล้วเราได้เข้าไปในโลกของโรมัน โลกของใครต่อใครเยอะแยะ สนุกเพลิดเพลินมากอ่านไป ๆ แต่ต้องดูนาฬิกาด้วย เฮ้...พຽนนี้สอบเคมีนะ เราต้องอ่านหนังสือเรียนแล้ว เราต้องมีวินัยกับตัวเองด้วย เพราะฉะนั้น ตั้งแต่เด็กแม่พ่อติดอ่านนวนิยาย แต่ก็ชอบอ่านประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ชอบหมด อ่านไม่หยุด เพราะทำให้ได้เห็นชีวิตมนุษย์ในมุมมองต่าง ๆ นานา ช่วงหนึ่งตอนอายุ ๑๕ ปี อยู่ ม.๖ พ่อไม่สบายต้องพักอยู่บ้าน ปีนั้นได้อ่านหนังสือกว่า ๓๖๐ เล่ม อ่านไปวิเคราะห์วิจัยไปด้วย บางเล่มอ่านแล้วหงุดหงิดว่าทำไมสรุปไม่ได้ ก็ค่อย ๆ อ่านใหม่ พยายามจับประเด็น อย่างน้อยต้องสรุปให้ได้ ๑ หน้า เป็นต้น

การสรุป ต้องจับประเด็นสำคัญให้ตรง พอมาเป็นผู้ใหญ่จึงได้นึกถึงตัวเองว่า เราจับประเด็นได้เร็ว ฟังใครพูดจบจะจับประเด็นได้ทันที แยกเรื่องปลีกย่อยออกได้ ซึ่งอันนี้ได้จากการฝึกฝนตั้งแต่เด็กโดยไม่รู้ตัว นอกจากนั้นก็ยังมี การฝึกวิเคราะห์วิจารณ์วรรณคดี ผลงานทางภาษาซึ่ง

พ่อคิดเองเขียนเองทำเอง รู้สึกว่าเรามีพรสวรรค์ในเรื่องนี้ มันติดเป็นนิสัย นี่คือนิสัยที่ภูมิใจ การอ่านทำให้เราได้ความรู้เยอะ จึงไม่เข้าใจว่าทำไมบางคนไม่ชอบอ่าน ไม่อยากได้ความรู้น่าสงสารมาก

ตัดสินใจบวช

วัฒนธรรมของสเปนนับถือคริสต์ศาสนามาตั้งแต่ต้น ศาสนาคริสต์จึงมีอิทธิพลแต่ไม่ใช่ทั้งหมด ชาวสเปนที่เป็นอนาธิปไตยก็มี เป็นอเทวนิยมก็มี คนที่ต่อต้านศาสนาก็มี คอมมิวนิสต์ก็มี สเปนมีทุกอย่าง แม้ว่าส่วนใหญ่จะเป็นคาทอลิกก็ตาม แต่ก็มีอิสลามและยิวด้วย จึงต้องเข้าใจ และสเปนเองเคยอยู่ใต้อำนาจการปกครองของอิสลามมาตั้ง ๘๕๐ กว่าปี สมัยนั้นอิสลามก้าวหน้ามากทั้งด้านดาราศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์และดนตรี เพราะฉะนั้นที่เราเรียกว่าวัฒนธรรมสเปนนั้น อันที่จริงก็รับอิทธิพลจากหลายศาสนาและหลายวัฒนธรรม เช่น จากโรมัน ฟินีเซีย อิสลาม

คุณแม่มีศรัทธาในศาสนามาก คุณพ่อรับผิดชอบด้านการเงินของครอบครัว ซึ่งเน้นด้านวินัยและ

“

คุณแม่มีศรัทธาในศาสนามาก
คุณพ่อรับผิดชอบด้านการเงินของครอบครัว
ซึ่งเน้นด้านวินัยและหน้าที่
เพราะคุณพ่อเป็นข้าราชการ
แต่คุณแม่จะเน้นด้านคุณธรรมและการศึกษา
พวกเราเลยถูกอบรมมาในแนวนั้น

”

หน้าที่เพราะคุณพ่อเป็นข้าราชการ แต่คุณแม่จะเน้นด้านคุณธรรมและการศึกษา พวกเราก็เลยถูกอบรมมาในแนวนั้น ช่วงที่พ่ออายุประมาณ ๑๖ ปี พ่อป่วยหนักเป็นเวลานานอาจเป็นเพราะออกกำลังกาย เล่นกีฬาต่าง ๆ มากเกินไป พักผ่อนน้อย พ่อจึงเริ่มคิดถึงชีวิตในอนาคตว่าจะเดินทางไปไหนและจะอย่างไรให้เรียนจบมัธยม และเมื่อจบแล้วจะทำอะไรต่อ เราควรจะลงทุนกับชีวิตในเรื่องอะไรเพื่อให้มีประโยชน์มากที่สุด แล้วพ่อก็คิดต่ออีกว่า อ้าว....แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่าอะไรคือประโยชน์สูงสุดของชีวิต สมมติว่าดำเนินชีวิตอย่างนั้นแล้วเราจะได้อะไร แต่ถ้าถึงอายุ ๗๐ กำลังจะตายอยู่แล้ว เวลานั้นก็คงต้องคิดอีกว่าจะใช้เวลาที่เหลือให้มีความสุข ให้มีประโยชน์อย่างไร คิดไปคิดมาก็ตัดสินใจว่าบวชดีกว่า เพราะพ่อไม่ค่อยสนใจเรื่องเงินทอง อำนาจและชื่อเสียง แต่ต้องการค้นหาอะไรบางอย่างที่มีคุณค่าซึ่งทำให้ชีวิตมีความมั่นคง แม่ยังบอกเลยว่า อ้าว...ลูกพี่ชายก็ไปบวชคนหนึ่งแล้ว จะเสียเวลาไปทำไมไม่ต้องเสียเวลาแล้ว ถ้ารู้ว่านี่เป็นแนวทางที่ดี แม่ก็ไม่ว่าอะไร เอ้า...บวชก็บวช นี่เป็นอุดมการณ์แล้วก็ค่อย ๆ เรียนรู้ไป ฝึกปฏิบัติไป ปรับเปลี่ยน

ไป ชีวิตไม่อยู่กับที่ซึ่งเรารู้และเข้าใจ พ่อมีพี่น้อง ๙ คน ต่อมาพี่สาวคนหนึ่งก็บวชเป็นซิสเตอร์ และน้องสาวอีกคนก็ตั้งใจจะบวชเช่นกัน

ธรรมะคืออะไร

คุณพ่อคุณแม่รับผิดชอบลูกทั้งทางร่างกายและจิตใจ ไม่ใช่ให้วัตถุอย่างเดียว ซึ่งทำได้ยากยิ่งเรารู้เข้าใจ ยิ่งมีอายุมากขึ้น ยิ่งเข้าใจเพราะเห็นแล้วว่าที่แท้จริงนั้น ธรรมะคืออะไร เพราะธรรมะมีความจริงเป็นหนึ่งเดียว เป็นสองไม่ได้ เราต้องรู้ว่าถูกหรือผิด จริงอยู่ ชีวิตมีถูกมีผิด มีธรรมะ มีอธรรม บางครั้งอยู่ด้วยกันแต่ต่างกัน มนุษย์เราที่ทำชั่วก็มี ทำดีก็มี ที่ดีก็ดี ที่ชั่วก็ชั่ว ธรรมะก็คือต้องรู้จริงตามความเป็นจริงอย่างนั้น ถึงยุคที่ต้องการจิตสำนึกใหม่ ที่เหมาะสมกับสภาพของโลกปัจจุบัน เพราะเรากำลังเจอปัญหาไม่ว่าพุทธ คริสต์ อิสลาม คอมมิวนิสต์ ก็ล้วนแต่เจอปัญหาอย่างเดียวกัน และเราก็ต้องรู้ว่าจะแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไรในรูปแบบที่เหมาะสมด้วยสันติวิธี หลักใหญ่ก็มีอยู่แล้ว เช่น เคารพกันและกัน มีความยุติธรรม มีความเมตตากรุณา มีการให้อภัยนั้นแหละ พ่อได้รับอิทธิพลทางความคิดจาก

“
เยาวชนทั้งโลกกำลังตกอยู่ในภาวะสับสน
เพราะได้รับข้อมูลข่าวสารเยอะ
แต่ปัญหาก็คือ
เราสามารถที่จะประมวลความคิด
และแยกแยะสิ่งที่ถูกหรือผิดได้ไหม
”

วัฒนธรรมของเอเชีย ของศาสนาต่าง ๆ เยอะ การที่บวชเป็นบาทหลวงนั้น พ่อไม่ได้รู้สึกว่าการศาสนาต่าง ๆ เหล่านี้ขัดแย้งกัน พ่อบวชเพื่อต้องการเข้าถึงความจริงของชีวิต และนำความจริงนั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อทุกคน

โลกเผชิญหน้าปัญหาวิกฤติ

ปัจจุบันยุทูปเป็นเทคโนโลยีไร้พรมแดน เข้าถึงได้ทุกช่องทาง เพราะฉะนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ว่าที่ไหนในโลกก็มาทันที เปิดยูทูปดูข่าวจะรู้ทุกอย่างได้หมด ทำให้พ่อเข้าใจว่า **ทุกคนกำลังเผชิญปัญหาเดียวกันทั้งโลก** ไม่ว่าจะเป็นรัสเซีย จีน อเมริกา ยุโรป ไทย อินโดนีเซีย และรู้ว่า **เยาวชนทั้งโลกกำลังตกอยู่ในภาวะสับสน** เพราะได้รับข้อมูลข่าวสารเยอะ แต่ปัญหาก็คือ **เราสามารถที่จะประมวลความคิดและแยกแยะสิ่งที่ถูกหรือผิดได้ไหม** มันอยู่ตรงนี้บรรดาอาจารย์ นักข่าวและสื่อทั้งหลายจึงมีบทบาทสำคัญมาก ครู ผู้ใหญ่ทั้งหลาย รวมทั้งพระต้องเข้าใจและทำหน้าที่ชี้แนะความถูกผิดเพื่อเป็นแนวทางในการแยกแยะสิ่งที่ถูกที่ผิดให้แก่พวกเขา

สังคมสเปน

สเปนเป็นสังคมที่กล้าแสดงความคิดเห็น

กล้าพูด ถกเถียง โต้แย้ง ต่างกับสังคมไทยที่ไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็นมากนัก คนสเปนจะบอกให้หยุดพูดยากมาก เขาบอกว่าสี่คนห้าความคิด นั่งกันนี่ บางทีไม่มีคนฟังเพราะทุกคนเอาแต่พูดหมด พ่ออยู่เมืองไทย ๙ ปีกลับไปบ้านแล้วปวดหัวเลย เพราะเวลาคุยกับคุณพ่อคุณแม่และพี่น้อง ๑๒ คน คนหนึ่งพูด คนอื่น ๆ ก็พูดพร้อมกันหมด มาอยู่เมืองไทยนานนิลยอย่างนั้น พ่อลืมแล้ว ฟังพวกเขาพูดทีละ ๕ คน ก็พอจะรู้ว่าพี่สาวคุยกับคุณแม่เรื่องผ้า คุณพ่อคุยกับพี่ชายเรื่องข้าราชการ อีกคนคุยเรื่องโรงเรียน พ่อเงียบฟังเขาอย่างเดียว พ่อฟังแต่ไม่พูดเลยก็ได้เพราะพูดแข่งไม่ทันแล้ว

จะว่าไป มันก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ทุกอย่างมีจุดเด่นจุดด้อย จุดดีเราก็ก็นำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ จุดด้อยก็นำมาแก้ไขปรับปรุง จะให้เยาวชนไทยอยู่กับความคิดที่เหมือนอยู่ในหมอกตลอดก็ไม่ดี เพราะเห็นแล้วว่าอยู่ในหมอกจะไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร อดีตก็ไม่ว่าง ปัจจุบันก็ไม่เข้าใจ ยิ่งอนาคตยิ่งไม่เข้าใจ ถ้าเป็นเช่นนี้ไม่ก้าวหน้า ตอนนี้อยู่พยายามที่จะสอนให้เด็กของเราส่งบทความ ส่งข้อคิดเพื่อช่วยให้เขาคิดเป็น ยิ่งเป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่อยู่บ้าน เด็กอายุ ๔ - ๕ ขวบอยู่กับยาย เด็กจะไม่รู้อะไรเลย เพราะฉะนั้นเราต้องสร้างให้

“

รากของศาสนาเป็นสิ่งที่ดี สิ่งที่ดี
ซึ่งอยู่ที่การมาลดส่วนเกิน
และการใช้ชีวิตอย่างพอเพียง
บริโภคเท่าที่จำเป็น
เหมือนคนยากจนทางด้านวัตถุ
แต่มีกำลังใจด้านจิตวิญญาณ

”

เขากล่าวพูด กล่าวแสดงความคิดเห็น ให้เขาคิดเป็น ถ้าเขาคิดไม่เป็น ตัดสินใจเองไม่ได้ ชีวิตภายนอกหน้าก็คงลำบาก น่าสงสาร พ่อก็พยายามหาหนังสือดี ๆ ให้พวกเขาอ่าน หนังสือที่จะช่วยเขาเปิดโลกความรู้ต่าง ๆ ส่งบทความให้เขาฝึกอ่าน ทำความเข้าใจและจับประเด็น เพื่อให้คิดเป็น เพราะถ้าคิดเป็นก็จะสามารถตัดสินใจเองได้ซึ่ง พ่อเห็นว่าเรื่องนี้สำคัญมาก

พ่อได้จัดหาหนังสือดี ๆ ส่งให้นักเรียนทุน อ่านเสมอเพื่อให้เขาได้อ่าน ได้เรียนรู้ เปิดโลกกว้างจากหนังสือ และได้แง่คิดที่ดี ซึ่งเขาจะหาเองไม่ได้ พ่อส่งเสริมสนับสนุนการอ่านแม้กับคนทั่ว ๆ ไปที่พบ โดยเฉพาะกับเด็ก ๆ พ่อสนใจเรื่องภาษา มีการแปลหนังสือจากสเปน พ่อเลือกเรื่องเด็กชายก๊อชัวโร่ ซึ่งมีการแปลเป็นฉบับภาษาไทย โดยอาจารย์รัศมี กฤษณมิษ ซึ่งมีเนื้อหาสาระ เด็กอ่านได้ ผู้ใหญ่อ่านดี เป็นต้น

ค้นร่องร่องอโศก

ตั้งแต่ต้นก็ศึกษาเรื่องพุทธศาสนากับวัฒนธรรมประวัติศาสตร์ไทย แล้วจึงค่อย ๆ รู้เรื่องความเป็นมาของพระพุทธศาสนาในประเทศไทย จากที่ไปมาหลายวัดก็เริ่มเข้าใจอะไรมากขึ้น ครั้งหนึ่ง พ่อเคยไปอยู่ที่อินเดียหลายปี มีความรู้มากขึ้นทั้ง

เรื่องศาสนาฮินดู ศาสนาพุทธ เคยไปแสวงบุญที่ พุทธคยา จากการเฝ้ามองดูและสังเกต พ่อเริ่มมองเห็นข้อบกพร่องซึ่งแม้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ที่จะต้องเร่งปรับแก้ไขก็ตาม อาจเพราะว่าพ่อมาจากยุโรป ทำให้ได้เห็นหลายวัฒนธรรม ทุกศาสนาก็เหมือนกัน คือ เป็นส่วนหนึ่งของจิตใจมนุษย์ เพราะฉะนั้นก็ต้องปรับตัวเหมือนกัน พ่อเห็นว่าเมืองไทยมีบางอย่างควรจะพัฒนาให้ก้าวหน้าขึ้น เวลานั้นพระที่พ่อรู้จักก็มีท่านพุทธทาสภิกขุและพระลูกศิษย์ของท่านอีก ๒ รูป ที่วัดชลประทาน แล้วก็มารู้เรื่องของสมณะโพธิรักษ์ พ่อก็สนใจไปที่สันติอโศกด้วย ติดตามทั้งโดยการฟังและอ่านหนังสือของชาวอโศก พบว่าอุดมการณ์ การปฏิบัติและความคิดของท่านสมณะโพธิรักษ์เป็นสิ่งถูกต้อง เป็นการปฏิรูปพุทธศาสนาในสังคมไทย ยิ่งรู้จัก ยิ่งฟัง ยิ่งเห็นชัดว่าใช่ ควรจะเป็นอย่างนั้น พ่อเข้าใจว่าเป็นรากฐานของการปฏิรูปในทุกศาสนา คือ เรื่องการใช้ชีวิตของนักบวชอย่างสมณะ ไม่ยึดติดวัตถุ แต่อยู่กับเรื่องที่เป็นของชีวิตตามธรรมชาติ ในความคิดส่วนตัวของพ่อ ที่รู้จักศาสนาต่าง ๆ ทั้งอิสลาม พุทธ คริสต์ ฮินดู ซินโต ทั้งหมดล้วนเชื่อว่ารากของศาสนาเป็นสิ่งที่ ดี สิ่งที่ดี ซึ่งอยู่ที่การมาลดส่วนเกินและการใช้ชีวิตอย่างพอเพียง บริโภคเท่าที่จำเป็นเหมือน

“

เราแยกศาสนาออกมา
เหมือนแยกหนังสือในห้องสมุด
เล่มนี้เคมี เล่มนี้คณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ฯลฯ
ซึ่งจริง ๆ แล้วแยกจากกันไม่ได้
เราต้องเข้าใจมิติของการเมือง
การเมืองคือการที่มนุษย์ต้องอยู่ด้วยกันอย่างสันติ
โดยยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก
นี่คือความหมายของการเมืองตั้งแต่ต้น
อย่างน้อยในวัฒนธรรมกรีกก็เป็นอย่างนั้น
ศาสนากับการเมืองจะต้องอยู่ด้วยกัน

”

คนยากจนทางด้านวัตถุ แต่มั่งคั่งทางด้านจิตวิญญาณ พ่อเห็นว่าในการปฏิบัติธรรมของท่าน สมณะโพธิรักษ์เน้นเรื่องนี้ชัดเจนมาก อีกทั้งการปฏิบัติของสมณะ ลิกขมาตุ และของสมาชิก สันติอโศกก็เห็นได้เลยว่าใช่ อันนี้สำคัญมาก ๆ เพราะตราบไต่ที่ยังรักษาอุดมการณ์นี้ไว้ได้ก็จะ เป็นไปด้วยดี และพ่อเห็นว่าธรรมชาติของท่านไม่ใช่ เน้นเรื่องพิธีกรรมต่าง ๆ แต่เน้นสอนแก่นแท้ของ ธรรมะที่แท้

นอกจากนั้นพ่อก็เห็นว่าสันติอโศกให้คุณค่า ในเรื่องความเสมอภาค ซึ่งอันนี้ก็อยู่ในหลักธรรม ของพุทธศาสนาด้วย บางครั้งพุทธศาสนาก็ เหมือนอยู่กับที่ เราปล่อยให้ประชาชนดิ้นรนทำนั่น นี่ โน่น พระเองก็แค่อยู่ในวัดทำพิธี แต่สันติอโศก ปฐมอโศก ศีระอโศก หรือชุมชนอโศกทั้งหลาย จะไม่เป็นเช่นนั้น หมายความว่า ชาวอโศกเอา ธรรมะมาใช้ในการดำเนินชีวิตจริง และประพฤติ ปฏิบัติตรงตามคำสอนทางศาสนาด้วย ไม่ใช่พูด สอนอย่างเดียว ยังมีการเผยแพร่ในการพิมพ์ วารสาร พิมพ์หนังสือ ใช้รูป ใช้ภาพ ใช้ทีวีเพื่อ ให้ธรรมะไปถึงทุกคน ไปถึงจิตใจของประชาชน ไม่ว่าจะในเมืองหรือในชนบท ไม่ว่าจะเป็นคนหนุ่ม สาว เด็กหรือคนชรา เพื่อให้ทุกคนมีอาหารใจจาก

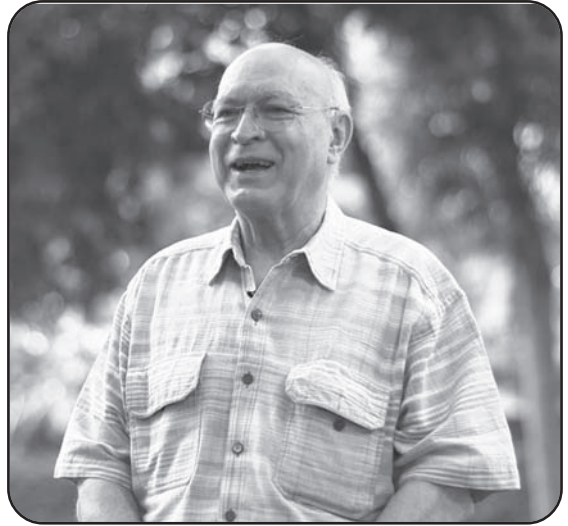
ธรรมะของพระพุทธเจ้า ทำให้ชาวพุทธมีที่พึ่ง มี ชีวิตชีวา มีความภูมิใจ

พ่อเห็นวิวัฒนาการความก้าวหน้าของ ประเทศไทยจากท่านสมณะโพธิรักษ์ เรื่องนี้คน ทั่วไปเข้าใจยาก น้อยคนที่รู้จริง ส่วนใหญ่มัก เข้าใจว่า ศาสนาไม่เกี่ยวกับชีวิตและสังคม ไม่ เกี่ยวกับการเมือง เราแยกศาสนาออกมาเหมือน แยกหนังสือในห้องสมุดเล่มนี้เคมี เล่มนี้คณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ฯลฯ ซึ่งจริง ๆ แล้วแยกจากกัน ไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราต้องเข้าใจมิติของการเมือง เพราะการเมืองคือการที่มนุษย์ต้องอยู่ด้วยกัน อย่างสันติ โดยยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก นี่คือความหมายของการเมืองตั้งแต่ต้น อย่าง น้อยในวัฒนธรรมกรีกก็เป็นอย่างนั้น ศาสนากับ การเมืองจะต้องอยู่ด้วยกัน แยกจากกันไม่ได้ เหมือนใจกับกายต้องอยู่ด้วยกัน สังคมการเมืองก็ เป็นอย่างนั้น แต่เขาไม่เข้าใจ เขาปลื้ม เรื่องนี้ ชาวอโศกเข้าใจชัด เพราะธรรมะต้องอยู่ในทุกสิ่ง ทุกอย่าง เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ที่เราเรียกว่า ศีลธรรม จริยธรรมของสังคม ซึ่งปัจจุบันนี้มีผู้ เข้าใจมากขึ้น ดังที่เราเรียกว่าสิทธิมนุษยชน ซึ่ง ไม่ใช่ในความหมายของบางคนที่นึกข่าวดลง หนังสือพิมพ์หรือนักการเมืองที่พูดเพื่อมุ่งผล

“

วิกฤติปัจจุบันนี้
มาจากวิวัฒนาการจากวัตถุ
ทางเทคโนโลยี ทางสื่อต่าง ๆ
ที่มาเร็วมาก
เร็วเกินกว่าที่เราจะจัดการได้
ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่สำคัญ
ของผู้นำทางด้านศาสนา
ในการนำหลักคิด หลักการปฏิบัติ
มาทำให้ประชาชนเข้าใจ

”

ประโยชน์บางอย่าง ไม่ใช่อย่างนั้น ซึ่งในอนาคต
สังคมไทยจะค่อย ๆ ซึมซับและเข้าใจมากขึ้น
เรื่องนี้พ่อเชื่อว่ากลุ่มสันตือโศกของท่านสมณะ
โพธิรักษ์มีบทบาทสำคัญมาก ในเวลา ๑๕-๒๐ ปีที่
ผ่านมา มีบทบาทชัดเจนมาก ในช่วงที่ประชาชน
ออกมาแสดงความคิดเห็นที่ราชดำเนิน พ่อเองก็
ติดตามฟังท่านสมณะโพธิรักษ์อธิบายธรรมะ
ฟัง ๆ ๆ โอ้ สุดยอดเลย ต้องเป็นอย่างนั้น
พยายามให้ทุกคนเข้าใจเพราะว่าเรื่องเป็นสิ่งที่
จำเป็นในโลกปัจจุบันซึ่งกำลังปั่นป่วน เนื่องจาก
วิกฤติปัจจุบันนี้มาจากวิวัฒนาการจากวัตถุ ทาง
เทคโนโลยี ทางสื่อต่าง ๆ ที่มาเร็วมาก เร็วเกิน
กว่าที่เราจะจัดการได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่สำคัญ
ของผู้นำทางด้านศาสนา ในการนำหลักคิด
หลักการปฏิบัติมาทำให้ประชาชนเข้าใจ ฝ่าย
ศาสนาต้องตระหนักถึงบทบาทนี้ ซึ่งโลกปัจจุบัน
ถ้าเรามาดูผู้นำแต่ละศาสนาว่าอยู่ที่ไหน ผู้ที่จะ
สามารถนำประชาชน ช่วยให้ประชาชนเข้าใจ มี
หลักปฏิบัติ มีหลักคิด มีหลักตัดสินใจนั้นมีไม่มาก
นัก เพราะฉะนั้นในแง่หนึ่งพ่อจึงบอกว่าโชคดีที่
สังคมไทยมีกลุ่มสันตือโศก แล้วท่านสมณะโพธิรักษ์
ก็เป็นผู้เริ่มต้นปฏิบัติ トラบใดที่เธออยู่ในเส้นทางนี้
เราก็จะไปไกลขึ้นเรื่อย ๆ เพราะว่าเธออยู่ในเส้น

ทางธรรมะที่แท้จริง

ดังนั้นไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ถ้ามีคนที่ไม่
พอใจหรือไม่เข้าใจบางครั้งชาวโศกก็ต้องยอมรับ
ต้องพร้อมเสียสละ พร้อมเสี่ยง เพราะเราลงไป
ถึงรากลึก ที่เรียกว่ารากลึก เพราะพ่อเห็นว่า
บนถนนราชดำเนินวันนั้นมีระเบิด วันที่พวก
ประชาชนนั่งกับพื้นสวดมนต์ แล้วก็มีคนที่มี
อำนาจมาทำอะไรไม่รู้ แต่ประชาชนก็สงบจิตใจ
สวดภาวนา ภาพนั้นเผยแพร่ไปทั่วโลก และนี่
เป็นเรื่องสำคัญ เพราะโลกปัจจุบันเราต้อง
สามารถแก้ไขปัญหาของสังคมการเมืองด้วยสันติ
วิธี เราต้องสามารถที่จะพูดคุยกัน สามารถที่จะ
เจรจากัน สามารถที่จะเคารพซึ่งกันและกัน และ
หาคำตอบร่วมกันโดยไม่บังคับ ไม่ใช่ความรุนแรง
โดยเคารพความสามารถของแต่ละคน หน้าที่ของ
แต่ละคน เพื่อให้เราอยู่ร่วมกันอย่างสันติ อันนี้
ต้องยกย่อง King และท่านสมณะโพธิรักษ์และ
ก็กลุ่มสันตือโศก

บนถนนราชดำเนินวันนั้น พ่อเห็นผู้หญิง
คนหนึ่งกำลังเก็บขยะ พ่อถามว่า คุณเป็นสันติ-
โศกไหม เธอตอบว่าไม่ ไม่เป็น โอ้.. ก็นายินดี
แม้แต่นคนที่ไม่เป็นสันตือโศกเดี๋ยวนี้ก็รู้และ
เข้าใจความจริงอย่างนี้ได้ ๒

เทพแห่งความร่ำรวย ลุ่มหลง และหลอกหลวง
 (อาการป่วยทางจิตที่คิดโลภอยากได้ จนมีตบอด)

BEFORE

ชาวบ้านแห่ไปเก็บวัดมุงคลจตุคามรามเทพกว่า2แสนองค์ ที่มีคนนำไปทิ้งโคนต้นไม้ ริมถนนสายวัดโบสถ์ ต.ปากนคร อ. เมืองนครศรีธรรมราช คาดผู้จัดสร้างขายไม่ออกเลขชนไป ทั้งสร้าง ความหตุหุใจให้ผู้เคารพเนื่อ

AFTER

๑. จตุคามรามเทพ หลงคลั่งว่าจะพาให้รวย

BEFORE

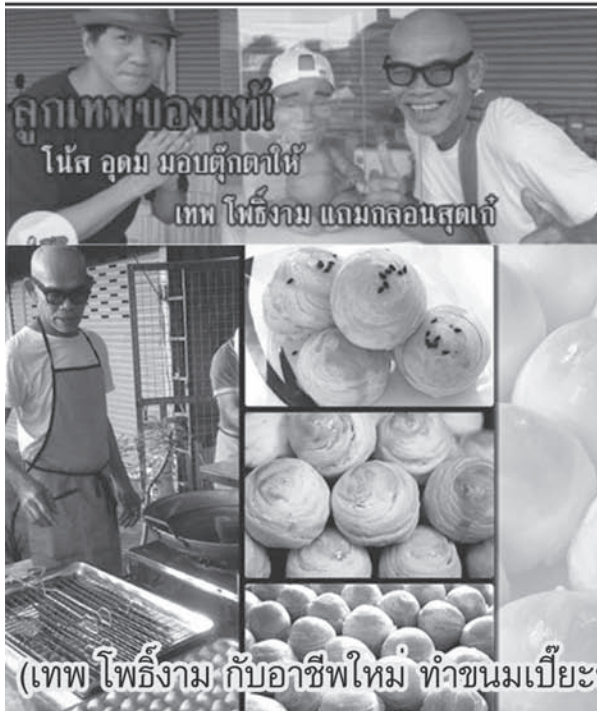

AFTER

(ตุ๊กตาลูกเทพเริ่มถูกนำมาตั้งอยู่ในวัด)

๒. ตุ๊กตาลูกเทพ หลงคลั่งไคล้จะทำให้รวย

จะบูชา ทั้งที่ ขอตัวพ่อ
เป็นต้นแบบ คนไม่ท้อ หงออยู่บ้าน
คนเอาเหงื่อ แลกเงิน ไซ้บนบาน
ล้มแล้วลุก ยืนตระหง่าน ด้วยชาต
ตุ๊กตุ่น ตุ๊กตา พากันหลง
อุ่มง ๆ องค์กรววย ๆ อวยฉงน
ตุ๊กตา หรือจะสู้ มานะตน
เทพบ้านบ้าน ในร่างคน เทพโพธิ์งาม

๔. เทพไหน ๆ ก็ไม่สู้เทพพอเพียง รู้จักพอเมื่อไหร่ทำอะไร ๆ ก็รุ่ง(เพราะไม่โลก)

ถ้าหากเป็นผู้มีคุณธรรม ตั้งขึ้นมาก็น่ากราบไหว้บูชา
 ไม่ว่าแต่มหาเถรสมาคม ผู้อื่นเขาก็ยอมรับ
 ถ้าหากตั้งขึ้นมาไม่มีคุณธรรม มหาเถรสมาคมก็องค์ก็ไม่มี ความหมาย
 ดีไม่ดีเป็นที่ดูถูกเหยียดหยามของประชาชนเขาไปอีก..(หลวงตามหาบัว)

“จากนี้ไปก็ต้อง ‘วัดใจรัฐบาล’ ว่าจะเดินตามกลุ่มกตสัน หรือจะยืนอยู่ข้างพระสงฆ์ทั้งประเทศ ถ้ายืนอยู่ข้างพระสงฆ์ทั้งประเทศ ก็ขออนุโมทนา แต่ถ้ายืนอยู่ข้างกลุ่มกตสัน คงได้เห็นจีวรพระทั่วประเทศไทยสีองอรัม กลางกรุงเทพฯ แน่นอ...”

พระเมธีธรรมาจารย์
 เลขาธิการศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย

ด้านหน้า

“...การที่คัดค้านการดำรงตำแหน่งพระสังฆราช เนื่องจาก ‘สมเด็จพระสังฆราช’ เป็นผู้มีผลประโยชน์จาก ‘ธัมมชโย’...”

หลวงปู่พุทธอิสระ
 เจ้าอาวาสวัดอ้นน้อย จ.นครปฐม

ด้านหลัง

แนวหน้า

ใคร ๆ ก็ว่าวัดปากน้ำอัมมธรรมกาย (สมเด็จพระสังฆราชอัมมชโย)

ก็ในเมื่อเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเสียแล้ว จะต้องให้ใครไปอัมใคร?

ในขณะที่บ้านเมืองกำลังเข้าสู่โหมดประชาธิปไตย พุทธศาสนาในไทยก็กำลังมีการปฏิรูปอย่างสำคัญ เพื่อเข้าสู่ “ธรรมาธิปไตย” หรือ “อธรรมาธิปไตย” ก็ได้เช่นกัน มีผู้เรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “ศึกสมเด็จฯ” โดยมีค่ายใหญ่ที่เป็นฝ่าย ว่าที่สมเด็จพระสังฆราชเป็นหลัก มีผู้สนับสนุนเพียบ ทั้งกรรมการ มหาเถรสมาคม วัดพระธรรมกาย พระเกือบทั้งประเทศ แกนนำคนเสื้อแดง ส่วนฝ่ายต่อต้านค้านแย้ง ดูเหมือนจะเป็นพวกกาลิเลโอ มีแต่ความจริงอย่างเดียว แถมยังซ้ำๆมาคนเดียวยังอีกต่างหาก งานนี้จึงต้องติดตามดูกันอย่างไม่กะพริบตาว่า จะ

ออกหัวหรือก้อย ถ้าได้ความจริง ความถูกต้อง เป็นใหญ่ก็เป็น **ธรรมาธิปไตย** ถ้าได้ พวกมากลากไปก็เป็น **อธรรมาธิปไตย** นั่นเอง และเมื่อเกิดข้อขัดแย้งทางศาสนาขึ้นมา พระพุทธเจ้าทรงให้เราใช้วิจารณญาณของตัวเอง ตัดสินด้วยตัวเองว่า ฝ่ายไหนเป็น “**ธรรมวาที**” (ผู้กล่าวเป็นธรรมมีความถูกต้อง) และฝ่ายไหนเป็น “**อธรรมวาที**” (ผู้กล่าวไม่เป็นธรรม ไม่ถูกต้อง) เราลองมาฟังทั้ง ๒ ฝ่ายกล่าวชี้แจงแสดงเหตุผลกันก่อน ระบอบทักษิณและมวลชนคนเสื้อแดง ซึ่งเป็นที่รับรู้มาโดยตลอดเช่นกันว่า ยืนอยู่ข้างวัดพระ-

ธรรมกาย งานนี้ “**จุดพร พรหมพันธุ์**” ประธานแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) ออกมาแสดงตัวตนอย่างเด่นชัดว่า สนับสนุนสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นเป็นสมเด็จพระสังฆราชถึงขนาดกล่าวในรายการมองไกล ผ่านทางยูทูบเมื่อ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๙ กรณีที่มีทั้งพระสงฆ์และฆราวาสกลุ่ม “๓ พ.” ออกมากล่าวโจมตีสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าผู้ทรงคุณวุฒิ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ซึ่งปัจจุบันดำรงตำแหน่งเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชว่า “ถือเป็นการกระทำที่เลวร้ายมาก มีความพยายามที่จะใส่ร้ายเพื่อให้ได้รับความมัวหมอง การเคลื่อนไหวของนายไพฑูลย์ (นิติตะวัน) และพระพุทธรังษิระ เจ้าอาวาสวัดอ้อน้อย ที่ออกมาต่อต้านสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าผู้ทรงคุณวุฒิ เปรียบเสมือนพระเทวทัตในสมัยพุทธกาลที่ออกมาใส่ร้ายพระพุทธเจ้า” (เรียกว่าเปรียบสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าผู้ทรงคุณวุฒิเสมือนตั้งพระตถาคตกันเลยทีเดียว)

และที่เพิ่งเปิดตัวออกมาล่าสุดก็คือ “**พระโสภณพุทธิวิเทศ**” ประธานที่ปรึกษาเครือข่ายพระธรรมทูตไทย โดยประกาศเสียงดังฟังชัดว่า “เครือข่ายฯ จะติดตามสถานการณ์และผลการดำเนินงานของนายกรัฐมนตรีนคร และติดตามเผ่าสังเกตุเหตุการณ์ข่มขู่ คุกคาม ทำลายล้างพระพุทธศาสนาในประเทศไทยอย่างใกล้ชิด และพร้อมที่จะยกระดับการเคลื่อนไหวสู่ระดับสากล

ต่อไปโดยทันที”

นอกจากนี้ **พระราชวิจิตรปฏิภาณ** (สุนทรญาณสุนทรโร) หรือ “**เจ้าคุณพิพิธ**” ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร ซึ่งออกมาให้สัมภาษณ์ปกป้องสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าผู้ทรงคุณวุฒิอย่างชัดเจน “**อยากถามผู้ออกมาประทุพ้องว่าตลอดชีวิตของสมเด็จพระสังฆราชท่านสร้างความเสียหายอะไรให้กับพุทธศาสนาบ้าง คุณประโยชน์ที่สมเด็จพระสังฆราชท่านทำให้นั้นมหาศาล และประจักษ์ชัดในสังฆมณฑลนี้ผู้บริจาคตานบารมีมากที่สุดคือสมเด็จพระสังฆราชท่าน ทุกอย่างปฏิบัติตามพระธรรม พระวินัย ตามกฎเกณฑ์ ไม่ได้แสดงถึงความร้ายร้ายอย่างที่คนใส่ร้าย... **สมเด็จพระสังฆราชท่านไม่ยอมเป็นทรอกแต่จำเป็นต้องเป็นตามกฎหมาย**” (จาก..ผู้จัดการสุดสัปดาห์ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๙)**

ทำไมสมเด็จพระสังฆราชต้องเข้าข่ายละเมิดอาบัติปาสาชิก?
หลวงปู่พุทธรังษิระ

เว็บไซต์เฟซบุ๊กแฟนเพจ (๑๘ ม.ค.) หลวงปู่พุทธรังษิระ (Buddha Isara) เจ้าอาวาสวัดอ้อน้อย จ.นครปฐม โพสต์ข้อความหัวข้อ “**พวกวัวสันหลังหวะ แคได้ยีนเสียงแมลงหวี่แมลงวันก็สะดุ้งสะเทือนจนลนลานกันทั้งคอก**” โดยระบุเนื้อหาว่า เริ่มตั้งแต่ปี ๕๖ - ๕๗ ก่อนที่เวที กปปส. จะเกิดขึ้น ฉันได้เข้าแจ้งความร้องทุกข์กับดีเอสไอ โดยมี นายธาริต เพ็งดิษฐ์ อธิบดี มารับเรื่องในคดีเจ้าอาวาสวัดไผ่ล้อม นำเข้ารถหนีภาษี โดยมี นักการเมืองของจังหวัดนครปฐมเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง ในเวลาต่อมา ดีเอสไอรับเรื่องเอาไว้แล้วทำการสืบสวนสอบสวน จนค้นพบเงื่อนงำอำพรางของคดีนำเข้ารถหนีใหม่และเก่า ซึ่งมีทั้งนักการเมือง ลี้ว ล้อ นักการเมือง นักธุรกิจชาวมลายูเซีย ข้าราชการ และนายน้ำฝน แห่งวัดไผ่ล้อม มีชื่อเป็นผู้สั่งนำเข้าและสำแดงหลักฐานเท็จเพื่อหลบเลี่ยงภาษี ซึ่งรถที่นำเข้าผิดกฎหมายทั้งหมด มีจำนวน ๖,๗๕๗ คัน

ตามกระบวนการสืบสวนสอบสวนของดีเอสไอ จึงได้รู้ว่า รถรูดราคาแพง ๑ ใน ๖,๗๕๗ คันนั้น เป็นชื่อของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณมลิทธิ์และครอบครองเอาไว้เป็นชื่อของตนเอง (อ้าว..ไหนว่าเป็นของวัดใจ?) ทางดีเอสไอจึงได้ทำการขยายผลสืบสวนที่มาของรถรูดราคาแพง จึงได้พบเงื่อนงำว่า มีการทำนิติกรรมอำพราง สำแดงหลักฐานเป็นเท็จว่า

รถเมอร์เซเดสเบนซ์ หมายเลขทะเบียน ขม ๙๙ เลขตัวถัง ๑๘๖๐๑๔-๐๐๔๒๐๕๓ หมายเลขเครื่องยนต์ ๑๘๖๙๒๐๔๕๐๐๕๕๒ ๓,๐๐๐ ซีซี. ของ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณมลิทธิ์แต่แท้จริงเป็นการนำเข้ามาทั้งคัน ถือว่าผิดกฎหมายพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ มาตรา ๒๗ ความว่า “ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง เข้ามาในพระราชอาณาจักรสยามก็ดี หรือส่ง หรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษี ศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อ ค่าภาษีของรัฐบาล ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยง ข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่า ราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือ จำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ”

และมีความผิดที่ ๑ ฐานสำแดงเอกสารเท็จ หลีกเลี่ยงอากร ความผิดที่ ๒ ลักลอบนำเข้า สินค้าหนีด่านศุลกากรออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนและเขตปลอดอากร คดีนี้มีบุคคลที่เข้าข่าย ความผิดคือสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และผู้สำแดงการนำเข้า เป็นเท็จ (ซึ่งขอสงวนไว้เพื่อประโยชน์ในคดี) และ

พนักงานผู้ให้การช่วยเหลือเพื่อให้ได้มาซึ่งการจดทะเบียนกับกรมการขนส่งทางบก

ต่อมา แฟนเพจหลวงปู่พุทธอิสระ ได้อธิบายเพิ่มเติมในตอนที่ ๒ ว่า ในเวลาต่อมาดีเอสไอ เชิญตัวฉันไปให้ปากคำเพิ่มเติมและลงชื่อเป็นผู้ชี้ เเบาะแสแจ้งความร้องทุกข์แก่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ด้วยมูลเหตุอันเกิดมาจากแรงจูงใจ ๒ ประการ คือ ๑. สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นผู้มีพฤติกรรมละเมิด พระธรรมวินัยเป็นอาชญา ดั่งตัวอย่างที่บัญญัติ เอาไว้ในโกสิยวรรค ลิกขาบทที่ ๘ ความว่า

“ภิกษุรับเองก็ดี หรือใช้ให้ผู้อื่นรับก็ดี ซึ่งทอง และเงิน หรือยินดีในทองและเงินนั้นเพื่อเก็บไว้ เพื่อตน ต้องนิสสัคคียปาจิตตีย์ และลิกขาบทที่ ๙ ความว่า ภิกษุทำการซื้อขายรูปียะ คือ ของที่เขาใช้เป็นทองและเงิน ต้องนิสสัคคียปาจิตตีย์ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้กระทำการละเมิด พระบัญญัติทั้งสองข้อนี้อยู่เป็นอาชญา อีกทั้งยังนำ ทรัพย์สินที่ซื้อมาใส่ชื่อของตน เช่น รถเบนซ์หุ ทะเบียน ขม ๙๙ เจ้าปัญหาคันนี้ เป็นต้น”

แม้จะอวดอ้างว่าได้ซื้อขายแลกเปลี่ยน ทรัพย์สินนั้นเพื่อตน แต่ด้วยสถานภาพของผู้ อยู่ในองค์คณะปกครองสูงสุดแห่งสังฆมณฑล จึงสมควรยิ่งที่จะประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นต้นแบบ อย่างเคร่งครัด ตามหลักพระธรรมวินัยและ ถูกต้องตามสมณวิสัย เป็นผู้สะอาด ฉลาด สว่าง สงบ มิใช่ทำตัวเป็นผู้มักมาก อยากได้ ชอบสะสม อยากร่ำรวย เป็นอยู่ อีกทั้งยังมีพฤติกรรมที่ละเมิด พระธรรมวินัยในลิกขาบทต่าง ๆ อยู่เนืองนิตย์ และมีพฤติกรรมละเว้นการปฏิบัติหน้าที่อย่าง ซื่อตรง ไม่เอื้อเฟื้อต่อพระธรรมวินัย ลำเอียง เลือกข้าง มักมาก หลงติดอยู่ในโลกธรรมอันลามก

ทั้งที่คดียุทธธรรมนี้มีการสืบสวนสอบสวนมาเป็น เวลาร่วม ๒ ปี จนข่าวคราวเป็นที่ปรากฏ แทนที่ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะรู้ตัวว่ารถที่ครอบครองผิดกฎหมาย ต้องส่งมอบคืนให้แก่หลวง แต่กลับนิ่งเฉยโดยไม่ ละอาย ทั้งยังปล่อยให้ลี้ลับออกมาไปปดมดเท็จ เบี่ยงเบนประเด็นแก้ตัวไปวัน ๆ แต่ไม่ยอมแก้ไข

พฤติกรรมเช่นนี้จึงเข้าข่ายละเมิดอาบัติปาราชิก ในสิกขาบทที่ ๒ ที่ว่าด้วย ภิกษุถือเอาทรัพย์ ที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้ ทรัพย์นั้นมีราคาเกิน ๕ มาสก (เท่ากับทองคำ ๒๐ เมล็ดข้าวเปลือก) ต้อง อาบัติปาราชิก

อธิบายคำว่า “ปาราชิก” เป็นชื่อของอาบัติ ปาราชิก แปลว่า ผู้ที่พ่ายแพ้ หรือผู้ตัดขาดจาก สถานะเดิม ผู้หาล้างวาสมิได้ หรือหาล้างคมอยู่ด้วย มิได้ ไปไม่เมื่อหลุดร่วงหล่นลงสู่พื้น ยิ่งนับวันมี แต่แห่งเหี่ยว ไม่มีโอกาสสดเขียวขึ้นมาได้ฉันใด ภิกษุผู้ถือเอาทรัพย์อันเจ้าของไม่ได้ให้ด้วยลักษณะ ๑๓ อย่าง หรืออย่างใดอย่างหนึ่งด้วยเจตนา ย่อมไม่สามารถงอกเงยในมรรคผลนิพพานได้ใน ฉะนั้น ลักษณะของการถือเอาทรัพย์มีอยู่ด้วยกัน ๑๓ ชนิด ได้แก่ ๑. ลัก ได้แก่อาการถือเอาทรัพย์ ให้เคลื่อนจากฐานที่ตั้งด้วยเจตนา ๒. ชิงหรือ รั้งราว ได้แก่อาการชิงเอาทรัพย์ที่เขาถืออยู่ ๓. ลักต้อน ได้แก่กิริยาไล่ต้อนหรือจูงสัตว์ ๔. เท้า สัตว์ ๒ เท้า หรือสัตว์ไม่มีเท้า ให้เคลื่อนจากที่อยู่ ที่เหยียบย่ำ ๕. แแยง ได้แก่อาการเข้าแยงทรัพย์ ซึ่งหน้าจากมือเจ้าของทรัพย์หรือแยงขณะที่ เจ้าของทำทรัพย์นั้นตก ๕. ลักลับ ได้แก่ การลับ ของดีให้เป็นของเลว ของมีราคามากให้เป็นของ มีราคาน้อย แม้ที่สุดลักลับสลากรายชื่อของทรัพย์ ด้วยเจตนาต้องการทรัพย์นั้น ๖. ตู ได้แก่กิริยา กล่าวตูเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์ที่ไม่ใช่ของตน ๗. ฉ้อโกง ได้แก่กิริยารับของที่มีผู้มาฝากเอาไว้ แล้วฉ้อโกงเอามาเป็นของตน ๘. ยักยอก ได้แก่ ภิกษุผู้มีหน้าที่รักษาคถาสัง ทำบัญชีหรือควบคุม ทรัพย์ของวัด แล้วยักยอกทรัพย์นั้นมาเป็นของตน (กิริยานี้ตรงกับกรณีของธัมมชโย ที่ยักยอกเงิน และที่ดินของวัดมาเป็นชื่อของตน)

๙. ตระบัด ได้แก่ กิริยาที่นำของที่ต้องเสีย ภาษี เมื่อผ่านด่านเก็บภาษีก็ซุกซ่อนของนั้น ไม่ยอม เสียภาษีหรือของมากก็ซ่อนให้เห็นว่าเป็นของน้อย จะได้เสียภาษีน้อย ๆ (ตรงกับพฤติกรรมของนาย น้ำฝนแห่งวัดไผ่ล้อมในคดีรถหรู) ๑๐. ปล้น ได้แก่

การชักชวนกันทำโจรกรรม ลงมือด้วยตนเองบ้าง หรือมิได้ลงมือด้วยตนเอง แต่ตนมีส่วนร่วม เมื่อ ได้ทรัพย์นั้นมาสมเจตนา หากทรัพย์นั้นมีราคาเกิน ๕ มาสก ต้องอาบัติปาราชิกทั้งกลุ่ม ๑๑. หลอกหลวง ได้แก่การหลอกทำของปลอมต่าง ๆ ๑๒. กดขี่ หรือกรรโชก ได้แก่การใช้กำลัง ใช้อำนาจ ช่มเหง เอาทรัพย์ของผู้อื่น ตัวอย่างเช่น ภิกษุเป็น เจ้าหน้าที่มีอำนาจการปกครองอยู่ในมือ แล้วใช้อำนาจนั้นช่มเหงเพื่อให้ได้ทรัพย์มา ๑๓. ลักซ่อน ได้แก่การเห็นทรัพย์ที่เจ้าของเขาทำตกหล่นไว้โดย ไม่รู้ตัว ภิกษุนั้นพอเห็นจึงแกล้งเดินไปเอาเท้า เหยียบไว้ ยืนบังไว้ หรือใช้วัสดุอย่างหนึ่งอย่างใด ปกปิดเอาไว้ ด้วยเจตนาจะถือเอามาเป็นของตน ต้องอาบัติเมื่อเจ้าของทรัพย์หาของไม่เจอ และ ทรัพย์นั้นได้ตกเป็นของภิกษุ (ข้อนี้ตรงกับกรณี สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณฯ ถวายสัตย์ปฏิญาณว่าภิกษุจะไม่ไปแย่งแก่เจ้าหน้าที่ และ ลักซ่อนรถนั้นไว้ก็ต้องอาบัติปาราชิก) ทรัพย์ที่ถือ เอามาเป็นของตนด้วยกิริยาอาการทั้ง ๑๓ อย่าง หรืออย่างหนึ่งอย่างใด ก็เป็นเหตุให้ต้องอาบัติ ปาราชิก ทรัพย์ในปาราชิกสิกขาบทที่ ๒ นี้มีอยู่ ด้วยกันสองชนิด คือ ๑. สังหาริมทรัพย์ คือทรัพย์ ที่เคลื่อนที่ได้ ๒. อสังหาริมทรัพย์ คือทรัพย์ที่ เคลื่อนที่ไม่ได้

๒. พฤติกรรมของสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณฯ ที่มีค่า ของเก่า จึงนำมาซึ่งการ กระทำผิดกฎหมายศุลกากรมาตรา ๒๗ ที่นำรถ ผิดกฎหมายเข้ามาในประเทศและสำแดงเอกสาร เท็จ แม้จะอ้างว่าเป็นของลูกศิษย์ถวายให้มาก็ฟัง ไม่ขึ้น เพราะโดยข้อเท็จจริงแล้ว ตามหลักฐาน พยานที่ปรากฏ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณฯ ได้มีการจ่ายเงินให้แก่ นางกาญจนา มากเหมือน เป็นจำนวนเงินล้านกว่า บาท ซึ่งในเวลาต่อมา นางกาญจนา มากเหมือน ได้ทำการโอนรถคันนี้ให้เป็นชื่อของสมเด็จพระสังฆราช ตามปรากฏในเอกสารหลักฐานการโอน (แล้วอย่าง นี้พวกหลัอย่างจะมาแฉแฉไปว่าเขาถวายมา อีกหรือ) ที่จริงมีหลักฐานปรากฏชัดเจนว่าใครเป็น

ผู้นำเขารถเกาท์รถคันนี้ และเมื่อนำเข้ามาแล้วก็มี การสำแดงเอกสารเท็จ โดยมีเจ้าหน้าที่ศุลกากร และกรมขนส่งให้ความร่วมมือ ทั้งที่รถคันนี้ใส่ตู้ คอนเทนเนอร์นำเข้ามาทั้งคัน แต่มาแจ้งเท็จว่า เป็นอะไหล่รถเกาท์เพื่อหลีกเลี่ยงภาษี ๓๐๐ กว่า เปอร์เซ็นต์ แล้วให้คนไปเล่นแร่แปรธาตุจน สามารถนำรถออกมาจากเขตปลอดภาษีของ กรมศุลกากรได้ ตามด้วยการจัดหาซื้อทะเบียน ขม ๙๙ ของบริษัทแห่งหนึ่งมาสวมใส่ ซึ่งมี สุภาพสตรีนักธุรกิจคนหนึ่งเป็นผู้เซ็นยินยอม เปลี่ยนชื่อทะเบียนให้เป็นชื่อของสมเด็จพระนางเจ้า

อามาตย์บอกรู้ว่ากันอย่างไรที่สุดถึงกระดิ่งหมา ขนาดนี้แล้ว ยังจะมาแกลบอย่างไรอีกละเฮีย หาก เฮียๆ เชื่อมันว่าสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ ผุดผ่อง เฮียๆ ทั้งหลายก็ลองแจ้งความฟ้องกลับข้อหาแจ้ง ความเท็จดูบ้างสิเฮีย เผื่อเฮียจะได้ตาสว่างขึ้นมาบ้าง

แล้วยกกองมูตรกองคุณขึ้นเป็นสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ?
หลวงตามหาบัว

นักข่าว : *อยากจะให้หลวงตาขยายความเรื่อง ธรรมของผู้ที่มาเป็นประมุขสงฆ์ หรือผู้แทนประมุข สงฆ์ให้สังคมเข้าใจหน่อยครับว่าควรจะมีคุณธรรม ข้อไหน อย่างไรบ้าง?*

หลวงตา : คุณธรรมก็รู้จักอยู่แล้ว พระก็เป็น ผู้มีศีลบริสุทธิ์ ธรรมก็มีความเมตตาสงสาร ไม่ทะเลาะทะเลาะกัน ไม่ตีตีไม่ตีตี ทาลาก หายศ เป็น ผู้เสียสละ เป็นผู้มักน้อย นี้เรียกว่าพระ หรือ สันโดษยินดีตามสิ่งที่เกิดที่มีของตนเท่านั้น ไม่ วิ่งเต้นเฟ้นกระโดดคืบคลานหาสิ่งไม่มี ดังที่ ทาลากหายศ ทาบรรดาศักดิ์ เหล่านี้เป็นความ ไม่มีคุณธรรม เข้าใจหรือ แล้วจะไปอีกพระ ประเภทนี้ละ เพราะผู้ที่จะมาเป็นผู้ใหญ่ ๆ ต้อง เป็นเรื่องของท่านผู้คัดเลือกเรียบร้อยตามอัธยาศัย เช่น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จะทรง คัดเลือกใคร ตั้งใครเป็นสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ

ทรงพิจารณาแล้วถึงจะมาตั้ง ไม่ใช่ว่าอยู่ ๆ ก็มาแย่งชิงกันยุ่ง อยากเป็นสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ เป็นสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ อะไรก็ไม่ใช่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ อย่างที่เป็นอยู่เวลานี้ ดูไม่ได้

และ “พระ” ตามหลักธรรมวินัยนั้นควรเป็นอย่างไร? จึงจะได้อธิบายว่ามีคุณธรรม?

พระบวชมาในพุทธศาสนาเป็นผู้เสียสละทุก สิ่งทุกอย่าง เสียสละหมดมาตั้งแต่ต้น ที่นี้เวลา บวชมานี้มันเสียสละอะไร ตัดต้นทลายศ ทาลาก หายศ บรรดาศักดิ์ ทำอำนาจบาตรหลวงปา ๆ เกื่อน ๆ รวมตัวกันเข้ามาแย่งชิงอย่างนี้ มันฟังไม่ได้มี คุณธรรมไหมพระประเภทเหล่านี้ เอา ฟิน้อง ทั้งหลายตอบแทนหลวงตาได้ ดีนรกรวะวน- กระจายหายศ ทาลาก ทั้ง ๆ ที่พระพุทธรูปเจ้าทรงสอน ให้เสียสละไปหมด แต่เรากลับไปเที่ยวกอบโกย จนเกิดเรื่องเกิดราว เพราะการแย่งแย่งแย่ง ลาก กันนี้มันเข้ากันได้ไหม ผู้เช่นนี้จะเรียกว่าเป็น ผู้มีคุณธรรมไหม ไม่มีคุณธรรม ไม่มีใครกราบไหว้ บูชา

ไม่ว่ามหาเถรสมาคมหรือใครตั้งขึ้นมาก็องค์ ก็ตาม ถ้าเป็นพระแบบนี้เรียกว่าไม่สมควรทั้งนั้น แหละ ถ้าหากเป็นผู้มีคุณธรรม ตั้งขึ้นมาก็กราบ ไหว้บูชา ไม่ว่าแต่มหาเถรสมาคม ผู้อื่นเขาก็ ยอมรับ ถ้าหากตั้งขึ้นมาไม่มีคุณธรรม มหาเถร- สมาคมก็องค์ก็ไม่มี ความหมาย ดีไม่ดีเป็นที่ดูถูก เหยียดหยามของประชาชนเขาไปอีก หรืออาจว่า นี้มีแข่งมีขามิอำนาจบาตรหลวง เข้ามาเป็นแข่ง เป็นชากัน

แล้วยกกองมูตรกองคุณขึ้น เป็น สมเด็จพระ นางเจ้าสิริกิติ์ฯ อย่างนี้ก็ได้

แล้วใครจะไปกราบกองมูตรกองคุณ หลวงตาบัวนี้ไม่กราบ พุทธตรงๆ!

(ให้สัมภาษณ์นักข่าว ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพมหานคร เมื่อค่ำวันที่ ๒๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓)

บทสรุป คำถามที่ค้างคาใจของชาวพุทธก็คือ ทำไมสมเด็จพระสังฆราช พระญาณสังวร ทรงตัดสินว่า เป็นทั้งปาราชิก เป็นทั้งอนันตริยกรรมไปแล้ว ลำทับด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน และดีเอสไอ ต่างออกมายืนยันว่า การฉ้อโกงทรัพย์สินของวัดนั้น ได้ทำสำเร็จแล้วเช่นกัน ซึ่งเสนอให้มหาเถรสมาคม และสำนักพุทธฯ ได้รับชำระสะสางโดยด่วน

แม้จะมีพระลิขิตถึง ๔ ฉบับ ที่ทรงวินิจฉัยว่า ธัมมชโยปาราชิกไปแล้ว แม้จะมีมติมหาเถรสมาคมที่ ๑๙๓/๒๕๕๒ ให้สนองตามพระลิขิตโดยตลอด แต่ผลออกมากลับปรากฏว่า ธัมมชโยได้รับความดีความชอบเลื่อนสมณศักดิ์ ขึ้นเป็นพระเทพญาณมหามุณี แถมสมเด็จพระสังฆราชยังรับรองอีกว่า วัดธรรมกายและวัดปากน้ำเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยไม่รังเกียจความไม่เป็นพระแล้วของธัมมชโย แม้แต่น้อย ซึ่งโดยปกติของพระที่ทรงธรรมทรงวินัยอย่างสะอาดแล้ว จะรับไม่ได้กับสมี (พระปาราชิก) ที่ยังเอาจิ๋วมาหม่อมอยู่ ซึ่งพวกนี้เปรียบดั่งกับซากศพทางธรรมวินัย ที่รอวันถูกน้ำทะเลซัดขึ้นสู่ฝั่ง

จะมีก็แต่ซากศพกับซากศพด้วยกันเท่านั้น ที่ยินดีกับสภาพซากศพของกันและกัน และยอมรับในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จึงไม่ต้องมีใครอุ้มใครอีกต่อไป..... ๕

เชิญชมฟรี! “นิทรรศการ ศิลปะโลกุตระ”
 ภาพปกหนังสือ “เราคือใคร” เริ่ม ๒๐ มีนาคม-๕ มิถุนายน ๒๕๕๗
 ณ พระวิหารสันติโคสภ ชั้น ๒

- ลากทรัพย์หลังไหลมา ล่อตาล่อใจหลง ชีโลกล้วนปลดปลง ดีทรงพันเภทภัย.

หัวใจชีโลก

(มหาวาณิชชาดก)

พวกพ่อค้าชาวนครสวรรค์กลุ่มหนึ่ง เมื่อจะเดินทางไปค้าขายยังต่างแดน ได้พากัน ถวายมหาทานแด่พระศาสดา และตั้งมั่นยึดถือ ศีลเป็นที่พึ่ง สุดท้ายกราบทูลลาพระศาสดา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าหากพวกข้าพระองค์ ไปแล้วได้กลับมาโดยปลอดภัย ก็จะมีโอกาสมา ถวายบังคมพระบาทของพระองค์อีก พระเจ้าข้า”

จากนั้นก็เดินทางกันด้วยขบวนเกวียน ๕๐๐ เล่ม รอนแรมไปในที่แปลกถิ่นเพื่อค้าขายสินค้า แต่กลับปรากฏว่าเกิดพลาตหลงไปในป่าลึก ชาติแคลนน้ำและอาหาร ต้องหิวกระหายเหนื่อย ล้า นิ่งหมดเรี่ยวหมดแรงพักกันที่ **โคนต้นไม้ใหญ่ ใบเขียวช่อมต้นหนึ่ง** ซึ่งมีรุกขเทวดา(ผู้มีใจสูง)

ตนหนึ่งสถิตอยู่

ครั้นพวกเขาสังเกตเห็นตะไคร่น้ำ ตามลำต้น และใบของต้นไม้ นั้น จึงช่วยกันลองตัดกิ่งไม้ดู รุกขเทวดาจึงบันดาลน้ำไหลพรั่งพรูออกมาให้ดื่ม กัน แล้วพอตัดอีกกิ่งหนึ่งก็มีอาหารรสเลิศออกมา ให้กิน ตัดอีกกิ่งก็มีสตรีรูปงามออกมาให้ชม ตัดอีกกิ่งก็มีสมบัติออกมามากมาย พวกพ่อค้า ดีใจและพอใจ ต่างก็เลิกตัดกิ่งไม้ แล้วบรรทุก แก้วแหวนเงินทองเต็มเกวียน พากันหันกลับคืนสู่ พระนครสวรรค์ทันที

พ่อค้าเหล่านั้นไม่เพียงแต่รอดตายมาได้ ยังมี ทรัพย์มหาศาลกลับมาอีกด้วย จึงชักชวนกันไป ถวายบังคมพระศาสดา แล้วกระทำมหาทานถวาย

พร้อมกับทูลให้พระศาสดาทรงทราบ

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ทานทั้งหมดนี้ นับเป็นส่วนบุญของรุกขเทวดา ที่ให้ทรัพย์แก่พวกข้าพระองค์ พระเจ้าข้า”

“รุกขเทวดาตนไหนกันเล่า”

พวกพ่อค้าจึงทูลเหตุการณ์ทั้งหมดนั้น เมื่อพระศาสดาทรงสดับแล้วก็ตรัสว่า

“เพราะพวกเธอมิได้ลูแก่อำนาจตัณหา (ทะยานอยาก) ด้วยความโลภ รู้จักพอประมาณ อยู่ จึงได้ทรัพย์กลับมา แต่ในกาลก่อนนั้น มีพวกพ่อค้าที่โลภหลงเกินประมาณ จนต้องเสียทรัพย์และสิ้นชีวิตสังเวกามาแล้ว”

เหล่าพ่อค้าชาวนครสาวัตถีต่างบังเกิดความสนใจยิ่ง ทูลขอให้พระศาสดาตรัสเล่าให้ฟัง พระศาสดาจึงทรงนำเรื่องราวในอดีตนั้นมาแสดง

ใน

.....
อดีตกาล มีเหล่าพ่อค้าจำนวนมากพากันมาจากรัฐต่างๆ เพื่อประชุมกันในเมืองพาราณสี แล้วคัดเลือกผู้มีปัญญาดีคนหนึ่ง แต่งตั้งให้เป็นนายกองเกวียน คอยควบคุมดูแลสินค้า แล้วนำสินค้าจากกรุงพาราณสีบรรทุกเกวียน ๕๐๐ เล่ม ออกเดินทางไปค้าขายในที่ต่างๆ

เมื่อมาถึงยังแดนกันดารแห่งหนึ่ง ก็เกิดขาดแคลนน้ำและอาหาร อีกทั้งไม่สามารถกำหนดเส้นทางไปให้ถูกต้องได้ จึงพากันหลงทางท่องเที่ยวไปอยู่

จนกระทั่งถึงที่แห่งหนึ่ง ได้พบต้นไทรใหญ่โตมาก มีร่มเงาแผ่กว้างเย็นสบาย นำรีนรมย์ใจ ก็พากันไปนั่งพักอย่างอ่อนระโหยที่ร่มต้นไทรนั้น ครั้นคนทั้งหลายแลดูไทรที่มีใบเขียวชอุ่ม ลำต้นประหนึ่งมีตะไคร่น้ำเกาะ กิ่งไทรก็เหมือนอ้มเอิบด้วยน้ำ จึงคิดร่วมกันว่า

“ต้นไม้นี้เหมือนมีน้ำไหลซึมอยู่ภายใน น่าจะลองตัดกิ่งของต้นไม้นี้เพื่อหลั่งน้ำออกมาได้ดื่มกัน”

คิดแล้วก็ให้ผู้ชำนาญคนหนึ่ง ปีนขึ้นบนกิ่งไทรทำการตัดกิ่งไทรทางทิศตะวันออก พอกิ่งไม้ถูก

ตัดขาดเท่านั้น น้ำใสๆไม่ขุ่นเลย ก็ไหลพุ่งพรูออกมามากมาย ให้พวกพ่อค้าทั้งหมดได้อาบได้ดื่มกันเป็นที่สบายใจ

แต่ด้วยความเห็นพ่อค้าที่มีความขี้โลภเป็นนิสัยประจำตัว จึงร่วมกันคิดอย่างฉลาดเห็นแก่ตัวว่า

“หากพวกเราช่วยกันตัดกิ่งไทรทางทิศใต้ คงจะได้อะไรๆมากกว่านี้”

จึงบอกให้ช่วยกันตัดเพิ่ม พอกิ่งไทรทางทิศใต้ขาดออกเท่านั้น ก็มีข้าว ขนม ผลไม้ อาหารนานาชนิดพุ่งพรูออกมาจากกิ่งไทรนั้นมากมาย พวกพ่อค้ายิ่งดีใจ พากันเปล็ดเปล็นขบเคี้ยวกินอาหารจนเป็นที่อึดหน้าสำราญทั่วหน้า

แล้วนิสัยขี้โลภมักมากเห็นแก่ตัวของพ่อค้าก็ติดตามมาอีก จึงร่วมกันแสดงความคิดเห็น

“พวกเราน่าจะช่วยกันตัดกิ่งไทรทางทิศตะวันตกด้วย คงจะมีสิ่งของอื่นๆให้แก่เราอีกเป็นแน่”

เหล่าพ่อค้าต่างช่วยกันป็นตัดกิ่งไทรนั้นทันที พอกิ่งไทรทางทิศตะวันตกขาดออก พลันปรากฏมีสตรี ๒๕ นาง งามสมส่วน ประดับประดาด้วยผ้าและเครื่องอาภรณ์อันวิจิตร ใส่ต่างหูแก้วมณีพากันทยอยออกมาจากกิ่งไม้นั้น แล้วแยกย้ายกันบำรุงบำเรอแก่พ่อค้าทั้งหมด บรรดาพ่อค้าก็สุขสมใจอยู่ที่ร่มต้นไทรนั่นเอง

แต่ด้วยเหตุผลที่ว่า “ความโลภไม่มีอ้ม ไม่มีพอ” พวกพ่อค้าทั้งหมดจึงร่วมมือช่วยกันตัดกิ่งไทรทางทิศเหนืออีก ด้วยหวังว่า จะมีอะไรๆให้แก่พวกตนยิ่งขึ้น

พอกิ่งไทรทางทิศเหนือถูกตัดขาดออกคราวนี้พลันปรากฏมีแก้วมุกดา ไพฑูรย์ เงิน ทอง เครื่องประดับ ผ้าแพรพรรณต่างๆ พุ่งพรูออกมามากมาย พ่อค้าทั้งหลายสุดแสนจะดีใจรีบแย่งกันขึ้นขึ้นบรรทุกใส่เกวียนของตนจนสมใจอยาก

แต่ที่สิ้นสุดของ“หัวใจขี้โลภ”ย่อมไม่มี ดังนั้นเหล่าพ่อค้าผู้โง่เขลาด้วยความหลงโลภจนวิปริต จึงมีความคิดเห็นร่วมกันอีกว่า

“ถ้าพวกเราช่วยกันตัดที่โค่นต้นไม้เสียเลย ก็จะต้องได้สิ่งของมีค่ามากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า แน่นอน”

จึงตกลงที่จะเตรียมโค่นต้นไม้ไว้ แต่นายกองเกรียนสุดที่จะทนดูต่อไปได้ ต้องออกปาก ทักทานห้ามไว้ ประณมมือวิงวอนขอร้อง

“ดูก่อนท่านพ่อค้าทั้งหลาย ต้นไม้นี้ได้ให้ความสุขแก่ท่านมากมายแล้ว กิ่งไม้ทางตะวันออกก็ให้น้ำแก่ท่าน กิ่งไม้ทางใต้ก็ให้อาหารแก่ท่าน กิ่งไม้ทางตะวันตกก็ให้สัตว์แก่ท่าน กิ่งไม้ทางเหนือก็ให้สมบัติแก่ท่าน ต้นไม้นี้มีแต่ให้เป็นคุณแก่ท่าน มิได้มีความผิดอะไรแม้หน่อยนิด อย่าทำลายต้นไม้เสีย

ขอให้พวกท่านจงมีความเจริญเถิด เพราะบุคคลได้นั่งหรือนอนที่ร่มเงาแห่งต้นไม้ใดแล้ว ก็ไม่ควรหักรานตัดโค่นต้นไม้ นั้น เนื่องจากผู้ประทุษร้ายมิตร ย่อมเป็นคนเลวทราม”

แม้นายกองเกรียนจะห้ามปรามขอร้องอย่างไร พ่อค้าเหล่านั้นก็ไม่เชื่อถือ ไม่เชื่อฟังคำพูด จึงมีเพียงนายกองเกรียนคนเดียวเท่านั้นยืนนิ่งอยู่นอกนั้นทั้งหมดพากันถือขวานที่ลับไว้คมกริบตรงเข้าไปหมายตัดโค่นต้นไม้

ขณะนั้นเอง...พญานาคผู้คุ้มครองรักษาต้นไม้ยืนอยู่ คิดว่า

“พวกพ่อค้าชั่วโลกเหล่านี้ เราบันดาลน้ำให้ดื่ม เพื่อดับความกระหาย บันดาลพืชพันธุ์ธัญญาหารให้ เพื่อระงับความหิว บันดาลสตรีให้ เพื่อความรื่นเริงใจ บันดาลทรัพย์ให้ เพื่อความเป็นอยู่ ผาสุก แต่...บัดนี้พวกพ่อค้าเหล่านี้ยังจะมาตัดโค่นต้นไม้ที่เสีย ด้วยความละโมภโลภมากเหลือเกิน ฉะนั้นควรที่เราจะลงโทษสถานหนักกับพวกเลวทรามนี้เสีย”

คิดดังนั้นแล้ว พญานาคจึงสั่งบริวารของตน ซึ่งมีทหารสวมเกราะ ๒๕ นาย พลธนู ๓๐๐ นาย พลโล่ ๖,๐๐๐ นาย ด้วยคำสั่งว่า

“พวกเจ้าทั้งหลายจงจับพ่อค้าทั้งหมดนี้ไว้ แล้วสังหารให้หมดทุกคน อย่าไว้ชีวิตเลย เว้น

ไว้แต่นายกองเกรียนคนเดียวเท่านั้นพอ”

นาคทั้งหลายก็กระทำตามคำที่พญานาคบัญชา ได้ลงมือฆ่าพวกพ่อค้าชั่วโลกทั้งหมด ณ โค่นต้นไม้

จากนั้นก็ช่วยกันนำเอาทรัพย์สินต่างๆ ที่บรรทุกเกรียน ๕๐๐ เล่มแล้ว กับพานายกองเกรียนนั้นไปส่งถึงกรุงพาราณสี ยกสมบัติทั้งหมดให้แก่นายกองเกรียนแล้วจึงอำลากลับคืนนาคพิภพ

.....

ทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว พระศาสดาตรัสว่า

“พญานาคในกาลนั้น ได้มาเป็นพระสารีบุตร ในบัดนี้ ส่วนนายกองเกรียนได้มาเป็นเรือดกาคตนั่นเอง”

แล้วทรงประกาศลัจจะทั้งหลาย เมื่อจบลัจจะ พวกพ่อค้าชาวนครสาวัตถีก็ได้บรรลุโสดาปัตติผล

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๙๙๐, อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๔๘๔)

ถ้าใครมีปัญหา หรือความเจ็บป่วยในชีวิต ให้ทำความดี ๔ อย่างนี้ ด้วยความยินดี

จะช่วยให้ปัญหาหรือความเจ็บป่วยต่าง ๆ ลดลงได้เร็ว

๑. สำนึกผิด หรือยอมรับผิด
๒. ขอโทษ หรือขอโทษกรรม
๓. ตั้งจิตหยุดสิ่งที่ไม่ดีอันนั้น
๔. ตั้งจิตทำความดีให้มาก ๆ คือ ลดกิเลสให้มาก เกื้อกูลพองชน และเมตตาให้มาก ๆ

ดร.ใจเพชร กล้าจน (หมอพืช)
วันที่ 21 ธันวาคม 2558

หลักประกันเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน คือ สาธารณโภคี
เป็นนวัตกรรมสำคัญยิ่งใหญ่ เป็นทางรอดของมนุษยชาติ

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

งาน
ตลาด
อาสาสมัคร

ภูผาฟ้าน้ำ

วันที่ ๒๓-๒๔ มกราคม ๒๕๕๘
เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น.

ยิ่งกล้าจนยิ่งรวยล้น “แบบคนจน”

แข่งกันรวยช่วยสร้างทางนรก

ใช้หรือ ใคร ๆ ที่บ้ารวยตามอย่างคนรวย
เป็นบ้าบ้าง กำลังสร้างนรกบนดินทั้งนั้นเลย...

ไม่เชื่อ ลองตั้งสติพิจารณาดี ๆ ให้ลึก ๆ ซึ่ง ๆ
แค่คิดอยากรวยอะไรขึ้นมา มันก็พาเครียด
แต่ต้นแล้ว หรือไม่จริง

ลำพังเพียงทำมาหากินดิ้นหาใส่ปากใส่ท้อง
ยังต้องปากกัดตีนถีบไม่เบาเลย

ยิ่งอยากรวยเงินทอง มันก็ต้องทำมาหาเงิน
ไปยื้อแย่งแก่งชิง วุ่นวายสาหัสกว่าหลายเท่า
รีเปล่า...

ครั้นจะทำงานด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง
อย่างแก่่ง มันไม่่ง่ายที่จะรวยเงินเร็วไวถึงไหน ๆ

ต้องไปหาช่องทำธุรกิจส่วนตัว หรือเป็น
มือปืนรับจ้างขายตัวให้กับธุรกิจทำเงินกำไรงาม ๆ

กว่าจะได้เงินก้อนโต แน่นนอน ต้องเอาเปรียบ
ฟันกำไรสูงสุดด้วยกลยุทธ์ซูดรีดโฆษณาสร้างภาพ
อ้างเพิ่มมูลค่าการตลาดโดยฉกฉวยโอกาสความ
ได้เปรียบนานา

เพื่อกำไรสูงสุดเต็มที่ แปลว่า กำไรส่วนเกิน
ราคายุติธรรม

ธุรกิจซึ่งมีจุดยืนเพื่อทำกำไรสูงสุด เขา
ย่อมอ้างการเอาเปรียบที่ใครที่มั่นใจว่าเป็นความ
ชอบธรรมของการค้า ๆ ขาย ๆ

ในขณะที่การเอาเปรียบด้วยกำไรเต็ม ๆ เป็น
ความเลว ต้องปกปิดซ่อนเร้นของนายอ้าย แล้ว

พ่อค้าแม่ขายโดยสายเลือดเก่าใหม่ ต่างแข่งกัน
ทำบาปเวรเท่าไรเรื่อย...

ถึงไม่ประหลาด ที่ข้าวของพากันขึ้นราคาอยู่
ตลอด เอ็งขึ้นข้าขึ้นไปด้วยกัน

ระดับราคาค่าครองชีพอันถีบตัวสูงขึ้น คือ
ดัชนีชี้วัดอัตราการเอาเปรียบของเศรษฐกิจ
ทุนนิยมมีเอยาวสาวได้สาวเอา ซึ่งล้มเหลวสิ้นดี

นี่พูดมาแค่มรรควิธีทำเงิน ซึ่งต้องแข่งกัน
เอาเปรียบอย่างเสรี นับวันทุนใหญ่ผูกขาด
โมเดิร์นเทรตไม่ก็ราย เข้ามาครอบงำกุมเศรษฐกิจ
ทั่วประเทศ กลับหลงผิดว่าก้าวหน้าอย่างมาก!

ในขณะที่โซวห่วยของคนเล็กคนน้อย พากัน
เง้งจนจะสูญพันธุ์อยู่แล้ว...คสช. โหวทันรู้ร้อน
รู้หนาวอะไรถึงไหนบ้างรึยังเอ่ย?

ตัวอย่างเช่น เซเว่นและโลตัส จะปล่อยให้
ผงาดไม่หยุดได้ยังไงหนอ จะมีทางแก้ไขอะไรอีก
บ้าง ออกกฎหมายบังคับขายหุ้นมหาชนจะดีไหม...

ถ้าวรจะขวยลงเหว...

คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า น่าจะ
ใช้ได้กับคนรวยดั่งคัมภีร์ที่เห็นทุกขั้วว่ารวยแล้ว
เครียดเป็นเหมือนกัน จะหนักเบากว่าจนแล้ว
เครียดหรือเปล่า อยู่ที่เจ้าตัว

เพราะเงินทองทำให้คนเปลี่ยนไปได้อย่างมาก
มันไม่จ่ายดอกที่มีตั้งคู้ ๆ แล้วจะเห็นแก่ตัวน้อยลง
จะโลกโกรธหลงน้อยกว่าเก่า

ในเมื่อกว่าจะรวยล้นขึ้นมาได้สำเร็จ มันต้อง
ชี้เหนียวชี้โลกชี้หวง กลัวรั้วไหลตกหล่น กลัว
เสียเปรียบ สารพัดกังวลทุกขั้วร้อน นอนไม่สุข

หากไม่มีเสียเปรียบอย่างเต็มที่ เมื่อไหร่จะ
ได้เสียสละ

ถ้ากล้าเสียสละ ลดละความเห็นแก่ตัว
ของกูได้จริง มันจะรวยสะสมจนกินกินกินใช้ไป
ทำไม !

หรือรวยเงินทองแล้ว จะได้กินสุขดื่มเสพ
เที่ยวเล่น ผลาญทรัพย์ากรพราเวลา บันทอน
เรียวแรงแทนที่จะเป็นกำไรชีวิตก็แค่สุขสมใจชั่วแล่น
อยู่ในภพส่วนตัวเมื่อ ๆ อยาก ๆ หาเรื่องอยู่ไม่สุข

กลับเป็นขาดทุนชีวิตเสียสุขภาพไม่รู้ตัวไปฉิบ

ทำนองเดียวกับพวกจนเครียดกินเหล้า
เพราะเอาอย่างเสพสุขแบบคนรวยลัทธิบริโภคนิยม
ไม่รู้จักคำว่าประหยัด เมื่อหาเงินมาเหนื่อยเลย
ต้องกินใช้ให้คุ้มเพื่อกำไรชีวิตลม ๆ แล้ง ๆ

เป็นอันว่าตัวอย่างคนชี้โลก ฉลาดทำเงิน
กำไรได้เปรียบกับคนโง่ ๆ สะสมจนจนมั่งคั่งก็ตี
กระทั่งใช้เงินซื้อรถหรูอยู่บ้านใหญ่ กินใช้ฟุ่มเฟือย
ก็ตามที

ค่านิยมอวดเบ่งผลาญพราเหล่านี้ ชวนให้
เกิดลัทธิเอาอย่างโดยเฉพาะพวกคนจนเลยยิ่งจน
เพราะไม่ยอมเจียมตัวนี่เอง

สรุปแล้ว คนมีดั่งคนนั้นแหละ ชีวิตจะมีปัญหา
หลงสุขอต่อแอลกอฮอล์นา อัตราเบ้งและเห็นทุกขั้ว
ได้ยากกว่าคนจน คนบ้านนอกถึงสบายกว่า
คนเมืองกรุงเยอะเลย

เมตตาสันโดษแก้ปัญหาลอด

ท่ามกลางภาวะเศรษฐกิจโลกทุนนิยม ซึ่ง
ขับเคลื่อนด้วยจิตชี้โลกเป็นแรงจูงใจทำกำไร
สูงสุด โดยกระตุ้นต้นตอหาบริโภคนิยมเป็นเหยื่อล่อ
ให้คนเป็นทาส

**ผลพวงยิ่งพัฒนา คนใช้เงินทำงานกอบโกย
กำไรอื้อ ขณะที่คนใช้แรงทำการผลิต กลับ
อดอยากปากแห้ง เกิดช่องว่างมโหฬาร เลย
เดือดร้อนขาดแคลนทั่วโลก**

เป็นจริงตามในหลวงทรงเตือน ไม่ต้องไปแข่ง
กันเป็นเสือสัตว์เศรษฐกิจ เพื่อก้าวหน้าอย่างมาก
มันจะตกต่ำถอยหลังอย่างน่ากลัว

ด้วยพระปรีชาญาณ ในหลวงทรงชี้ทางสว่าง
ให้กลับมาหาเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงตัวพึ่ง
ตนเองให้ได้ก่อน

ค่อยเอื้อเพื่อแบ่งปันด้วยน้ำใจเมตตา ถ้าวร
กล้าให้เปล่า ๆ หรือขายถูก ๆ ถือขาดทุนเป็นกำไร
เป็นไปได้อย่างไร ที่ในหลวงทรงแก้ปัญหาค
เศรษฐกิจสวนกระแสโลกกลับตาลปัตรปานนี้

ช่างสอดคล้องต้องกันกับชาวโคกปฏิบัติอยู่
แล้วแต่ดิน ถึงเป็นประจักษ์พยานรับรองได้เลยว่า

ชุมชนบุญนิยมต่างพึ่งตนจนสามารถให้คนอื่นพึ่งพิงต่อขยายวงสะพัดไป ตามหลักขาดทุนได้เป็นกำไร

หรือยิ่งให้ไป ยิ่งได้มา เป็นสาธารณโภคีแก่แผ่นดินสังคมชุมชนได้อาศัยเป็นอยู่ผาสุกร่วมกัน

ปรัชญาหลักเศรษฐกิจพอเพียงเป็นพื้นฐานอันจะต้องขยายผลต่อยอดเจริญขึ้น

เมื่อเสริมหนุนด้วย**เศรษฐกิจพหุชนัยบุญนิยม** ๔ ระดับ ขยายต่ำกว่าตลาด เท่าทุน ขาดทุน กระทั่งแจกฟรี

ทฤษฎีกำไรขาดทุนของอารยชนที่พ่อครูพาทำปฏิเสธกำไรเกินทุน ทุนในที่นี้ คือ ต้นทุนซื้อบวกค่าแรง เสร็จสรรพให้ขายต่ำกว่าทุนไปเลย

ขาดทุนเป็นกำไรตามในหลวงวางหลักกุศลวิเศษไว้ กับที่พ่อครูพาทำกับมือ สอดร้อยความจริงเป็นหนึ่งเดียวโดยมิได้นัดหมาย

เหมือนแม่น้ำสองสายต่างไหลมาบรรจบสมทบกัน คือ เศรษฐกิจพอเพียงและพหุชนัยบุญนิยม ไปด้วยกันมาด้วยกันภูมิปัญญาโพธิสัตว์

สาธารณโภคีเหนือขั้นไร่เทียมทาน

ยิ่งนับวัน**ชุมชนบุญนิยม**สามารถยืนหยัดยืนยันหลักประกันเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน คือ สาธารณโภคีเป็นนวัตกรรมสำคัญยิ่งใหญ่ เพื่อเป็นทางรอดทางเดียวของมนุษยชาติ มีรูปธรรมปรากฏการณ์จริงเห็นประจักษ์ชัดเด่นชัดขึ้นเรื่อย ๆ

เริ่มต้นจากคนรู้จักพอ กล้าจนแทนกล้ารวย ซึ่งพาช่วยทุกหย่อมหญ้า เมื่อกล้าจนแม่ได้น้อยก็พอ ยิ่งจนใกล้ศูนย์ได้มากเท่าไร ยิ่งง่ายยิ่งบริบูรณ์เท่านั้น อะไร ๆ ล้วนเหลือเพื่อเพื่อแบ่งปันสบายมาก

ดูสมณะ อนาคตาริกเพศเป็นตัวอย่างผู้มักน้อยสันโดษ

อย่าไปเอาแบบลัทธิธรรมกายนอกคอกปอกลอกศรัทธาให้เมาบุญสวรรค์วิมานจนหมดตัวไม่พอ ชำร่วยให้กู้เงินจ่ายดอกต่อพิลึก ขณะที่เจ้าสำนักเองกลับรวยล้นละเอะ

เงินทองสมบัติที่ดินเป็นของต้องห้ามสำหรับ

พระ มาบวชต้องสละออกแต่นี้กลายเป็นขบถหลวงโลก

เงินทองจึงเป็นตัวชี้วัดแบ่งเขต ใครเป็นชาวบ้านใครเป็นพระแท้ไม่แท้

จิตใจรู้จักพอก็กล้าให้ง่าย ไม่เหมือนกล้ารวยทำลิบล้อร้อยล้านมันยากจะมีน้ำใจเมตตาใคร ๆ

ขออนุญาตลิบล้อปีถอยหลังไป อะไร ๆ ยังไม่เป็นเงินเป็นทองเท่าทุกวันนี้ ยิ่งอยู่บ้านนอกคอกนา เก็บผักหักพินมาใช้ได้สบาย

ชาวบ้านมีที่ทางสาธารณะให้อาศัยกินใช้ได้มากเท่าไร ย่อมอยู่เย็นเป็นสุขถ้วนหน้า **ต้นทุนชีวิตต่ำมั่นคงล่องตัว**

ธุรกิจพ่อค้าแม่ขาย ดีแต่ลดต้นทุนของซื้อขายเพื่อทำเม็ดเงินกำไรก้อนโต ดีไม่ดีมีกลยุทธ์ล้วงดับกินไล่คน ไม่คิดถึงหัวอกคนอื่น แล้งน้ำใจที่จะให้เขาได้ประหยัด

ผิดกับบุญนิยม จะค้าขายต้องให้กำไรคนซื้อวินวินทั้งสองฝ่าย โดยกินค่าแรงนิดเดียวก็พอ ขงจื้อสอน *ค้าขายหากำไร ให้คิดถึงยุติธรรมก่อน*

เพราะฉะนั้น **เศรษฐกิจบุญนิยมสวนกระแส** จึงหันมากล้าให้มากกว่ากล้าเอา **สู้รวยบุญ สะพัดพิเศษกว่ารวยทุนสะสมส่วนเกินล้น ถมไม่รู้จักเต็ม**

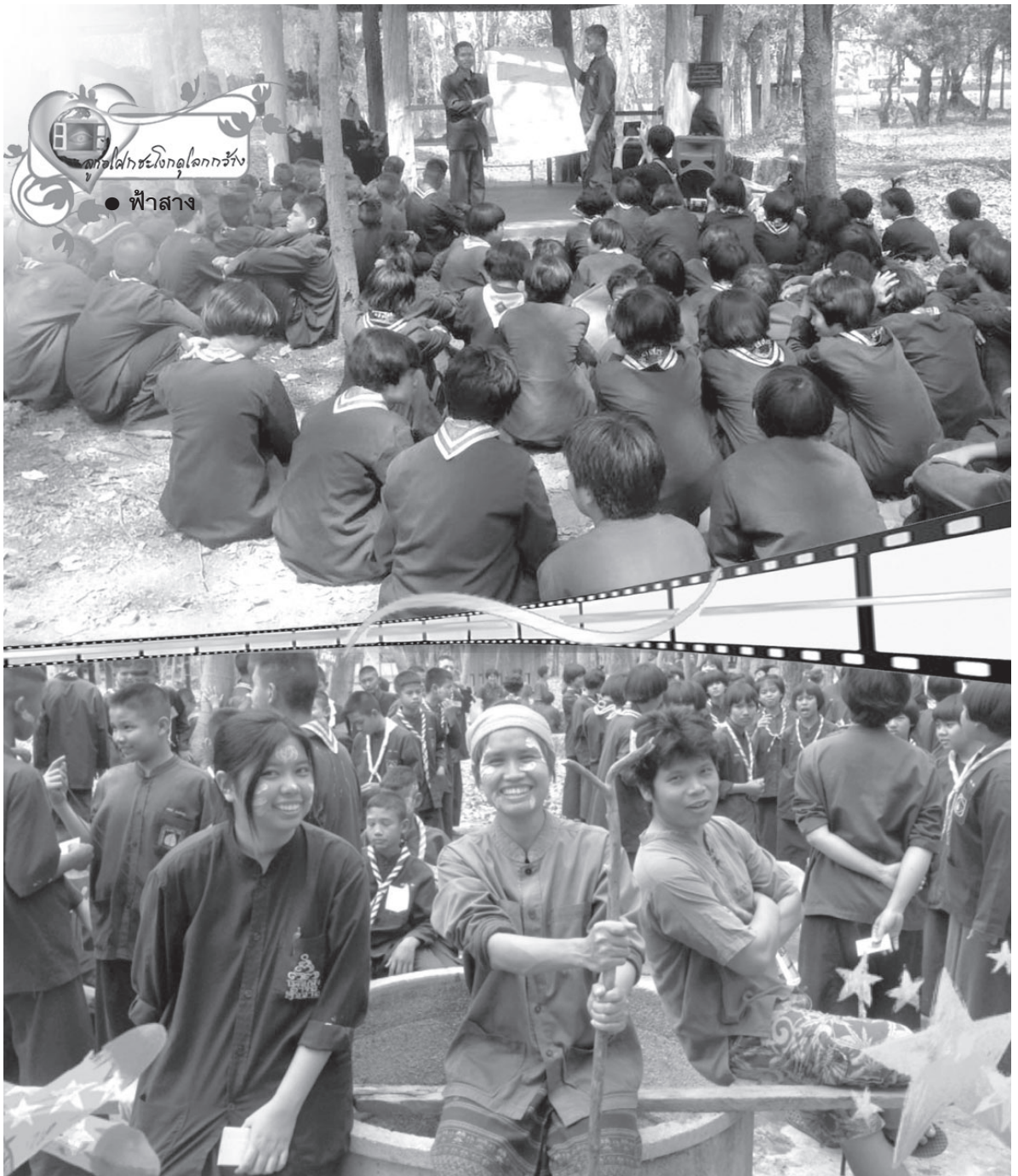
ครั้งต่างสะพัดผลผลิตด้วยเมตตาเอื้ออาทร สังคมพระศรีอารยฝืนที่เป็นจริง เกิดแล้วในชุมชนน้อย ๆ ยิ่งให้ไปยิ่งได้ของฟรีสาธารณโภคีประมาณนี้แหละ

ดังนั้น คนเล็กคนน้อยช่วยกันทำคนละไม้คนละมือบ่อย ๆ เป็นสวรรค์ทันตาเห็น ผู้ให้ย่อมเป็นที่ยินดีของผู้รับ

ใครใจถึง นำร่องนำหน้าไปโลด ย่อมดีกว่ารอกล้าหลังเป็นคนกล้าให้สุดท้ายเพื่อน

สาธารณโภคีบุญนิยมน่าจะเป็นเป้าหมายผลสัมฤทธิ์สำคัญของทุกชีวิตในบ้านช่องชุมชนมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี

นี่คือวิถีกล้าจน กล้าให้ ใจถึงด้วยเมตตาแก้ปัญหา **“แบบคนจน”** อันน่ามีส่วนร่วมบ้างอย่างไรดี ท่านผู้เจริญ... ☸

บนเส้นทางนักศึกษา (๑๘) เส้นทางสู่สัมมาทิฐิ

นับว่าเป็นความลงตัวของเหตุปัจจัยที่เป็นบุญของเส้นทางนักศึกษาป.โท คนนี้ ที่มีช่วงเวลา มาร่วมค่าย “เส้นทางสู่สัมมาทิฐิ” เตรียมงาน พุทธาภิเษก สูดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๔๐ ของน้อง ๆ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จากทุก

โรงเรียนสัมมาสิกขาของชาวอโศก

หลังจากที่สอบวิชาที่ ๑๑ จาก ๑๓ วิชาในหลักสูตรของปริญญาโทเสรีจเรียบร้อยในวันเสาร์ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และได้รับตารางเรียนในวิชาที่ ๑๒ ในวันสอบ ด้วยตารางเรียนท่อม

ปฎิทารีย์ของพุทธที่เน้นอนุสาสนีปฎิทารีย์
คือ เน้น “คำสอน” จนมีปฎิทารีย์เพราะประพฤติตามคำสอนได้
ลดได้ เลิกได้ ทำได้สำเร็จเด็ดเดี่ยว ชนะความเห็นแก่ตัว

สุดท้ายของปริญญาโทที่เข้มข้นหนักหน่วงก่อนที่
จะเข้าสู่โค้งสุดท้าย คือการทำวิจัยเป็นขั้นตอนจบ
จึงทำให้ตอนแรกฉันยังไม่ได้วางแผนหรือตั้ง
ภพใด ๆ ไว้ล่วงหน้า เพราะถ้าตั้งใจว่าจะมาแล้ว
แต่มาไม่ได้ด้วยติดตารางเรียน ก็จะไม่เกิด
ความทุกข์ที่ไม่ได้สมหวังตั้งใจให้เราได้ฝึกทำใจ
แต่พอดูตารางเรียนที่ออกมาแล้ว ก็ถือว่าเป็นไปตาม
ธรรมชาติที่ได้หยุดเรียน ๑ อาทิตย์ เพราะเป็นช่วง
เวลาที่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้ไปนักศึกษาได้ไป
ศึกษาดูงานต่างประเทศ แต่ฉันไม่ได้ไป จึงมี
โอกาสเหมาะที่จะมาเรียนรู้ ช่วยงานผู้ใหญ่ในการ
จัดค่ายนี้

ในวันอาทิตย์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ได้
เดินทางมาสู่พุทธสถานศาลิอโคก อ.ไพศาลี
จ.นครสวรรค์ ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานพุทธาภิเษก
สุดยอดปฎิทารีย์ ครั้งที่ ๔๐ และยังคงตรงกับวาระ
วันแห่งความรัก (Valentine’s Day) ของชาว
ตะวันตก และคนทั่วไปมักนำวันนี้มาใช้ในเรื่อง
ความรักของชาย-หญิง ฉันกับเธอเพียงเท่านั้น

แต่โดยเนื้อแท้ของความรักเป็นพลังที่มี
อานุภาพสร้างสรรค์สิ่งดีงามให้เพื่อนมนุษย์ได้
มากมาย โดยช่วงวาระแห่งความรักของทุกปี
พวกเราชาวอโคกก็จะมาสร้างสรรพลังแห่งรักกัน
ที่นี่ ด้วยกระบวนการเคร่งครัดในศีล ๕ หรือศีล ๘
โดยการรักตัวเองต้องหมั่นฝึกฝนลดละกิเลส และ
เผื่อแผ่ไปถึงการรักคนอื่นได้ คือต้องหมั่นเป็นผู้ให้
และเสียสละ

ในปีนี้นั้นจึงได้มาแปรรักเป็นพลังแรงงาน
ขับเคลื่อนคุณงามความดีกับงานค่าย “เส้นทาง
สู่สัมมาทิฐิ” ในการเตรียมงานพุทธาภิเษกฯ ของ
น้อง ๆ สัมมาสิกขาของชาวอโคก ชั้น ม.๑ ด้วย
การช่วยรับผิดชอบหน้าที่ในส่วนของสันทนการ

และการบูรณาการวิชาการในชีวิตจริงของน้อง ๆ
ที่จะได้มาเรียนรู้จากองค์ความรู้ของการเตรียม
งานพุทธาภิเษกฯ ทั้ง ๘ สารวิชา โดยเน้นที่ “การ
พัฒนาคุณธรรม” ที่สอดแทรกอยู่ในทุกสารวิชา
ทุกฐานงาน ตรงกับปรัชญาของโรงเรียนสัมมา-
สิกขา “ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา” ที่นำศีลมา
เป็นตัวนำทุก ๆ กระบวนการของการเรียนรู้

งานนี้เหนื่อยแต่มีความสุขมากสำหรับฉัน
เพราะต้องรับผิดชอบหลายหน้าที่ในเวลาเดียวกัน
แต่ก็ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าในการสร้างสรรค์ เสียสละ
เพื่อทำประโยชน์ตนไปด้วยในการฝึกฝนลดละกิเลส
ได้ดูแลพูดคุย เป็นที่ปรึกษาน้อง ๆ อย่างใกล้ชิด
ตามประสาพี่น้องที่มุ่งปฏิบัติธรรม สร้างเสริม
สัมมาทิฐิร่วมกัน เพื่อสร้างปฎิทารีย์ของพุทธให้
เกิดขึ้นแก่ตน คือการเปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณ
จากไม่ดีไปสู่ดี จากคนไม่มีศีล ไม่ละเอียดในการ
รักษาศีล มาสู่คนมีศีล ๕ และค่อย ๆ เพิ่มอริศีล
ให้ตัวเองยิ่งขึ้น เป็นปฎิทารีย์ของพุทธแท้ที่ได้
บังเกิดขึ้น เพราะมีแต่ตนเท่านั้นที่สร้างให้เกิดขึ้นได้
ไม่มีใครอื่นสามารถสร้างปฎิทารีย์นี้ให้ได้เลย

ตั้งสุดยอดปฎิทารีย์ของพุทธที่เน้นอนุสาสนี-
ปฎิทารีย์คือ เน้น “คำสอน” จนมีปฎิทารีย์เพราะ
ประพฤติตามคำสอนได้ ลดได้ เลิกได้ ทำได้
สำเร็จเด็ดเดี่ยว ชนะความเห็นแก่ตัว

เช่นเดียวกับงานค่าย “เส้นทางสู่สัมมาทิฐิ” ที่
ท่านสมณะ ครู มาช่วยกัน “อภิเษก” เด็ก
นักเรียนหรือช่วยกันทำให้นักเรียนได้เกิด ได้มี
ความเจริญขึ้นอย่างถูกต้อง ถูกถ้วน ถูกแท้ จนเป็น
คนที่มีประสิทธิภาพ มีคุณภาพ ว่าง่ายสอนง่าย
ตามเป้าหมายสุดท้าย เพื่อจะได้ส่งผลสูงสุดต่อการ
พัฒนาจิตวิญญาณให้เป็น “พุทธแท้” หรือ “ทายาท”
ตัวจริงของชาวอโคก ๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ขั้นตอนการก่อสร้าง “รู้จักสามัคคี”

จะปลูกพืชต้องเตรียมดิน
จะกินต้องเตรียมอาหาร
จะพัฒนาการต้องเตรียมประชาชน
จะพัฒนาคนต้องเริ่มที่ใจ
จะพัฒนาใครต้องเริ่มที่...ตัวเอง!

ร้า ฟังรำพันมายาว ๕ ประโยคเพื่อจะบอกว่า งานไหนก็ไม่สำเร็จ ถ้าไม่เตรียมการให้พร้อม “รู้จักสามัคคี” มิใช่แค่ยืนร้องเพลงร่วมกันหรือให้โอวาทสั่งสอน เป็นอันเสร็จสิ้นเรียบร้อย ความหวังดีข้อเดียวยังไม่พอ แล้วคนไหนจะรับไปปฏิบัติ?

เพราะคนมิใช่หุ่นยนต์ บรรจุโปรแกรมก็เสร็จสิ้น คน...มีสมอง มีความคิด มีจิตใจ มีอึดใจ จึงต้องกดปุ่มให้ตรงเป้า

จะสร้างบ้าน ๑ หลัง ต้องเตรียมอิฐก็ก้อน เสากี่ต้นจึงจะทำได้

จะสร้างคนให้ “รู้จักสามัคคี” ก็เช่นกัน ต้องยกเครื่องเปลี่ยนฟันเฟืองเก่าๆ กระบอกสูบเล็กไป ต้องขยายให้มีกำลัง

คนก็เหมือนท่อ แรงดันมาก ๆ ท่อไม่ดีก็ระเบิดได้ จึงบอกว่าย่ำมัวแต่พอใจว่า “พุดแล้ว” “เดือนแล้ว” เพราะถ้าเป็นอย่างนี้ ก็จะเป็นแค่ “ตักน้ำรดหัวตอ” “สีซอให้ควายฟัง”!

ต้องอัดฉีดตอ อัดฉีดควายให้มีคุณภาพ!
วันนี้จึงต้องยกเครื่อง เตรียม ความพร้อม เพื่อรอสิ่งที่วิเศษสุดยอด...รู้จักสามัคคี!

ปฏิบัติการ upgrade เริ่มกดปุ่มทำงาน...

ภาพ koiikoi.exteen.com

จุดที่ ๑ “ชีวิตคือความหลากหลายทางชีวภาพ” มีเหมือนมีไม่เหมือนมากมายมหาศาล

ในป่าเขา ลัทธิต่างสายพันธุ์เป็นแสนเป็นล้าน ทั้งดุร้าย ทั้งใจดี ทั้งว่องไว ทั้งเชื่องช้า ต่างเรียนรู้ความอยู่รอดของใครของมัน

สัตว์บางพันธุ์กินพืช

สัตว์บางพันธุ์กินเนื้อ

ในมหาสมุทรเดียวกัน สัตว์น้ำยิ่งมากกว่านั้น เล็กเท่าปลายเข็ม กระทั่งใหญ่ราวภูเขา

ต่างสร้างสรรค์ปรุงแต่งตัวเอง คนละทิศคนละทาง คุณเคารพในความแตกต่างหรือไม่?

จุดที่ ๒ “ประสบการณ์เรียนรู้ของชีวิต” เมื่อยืนอยู่คนละด้าน ย่อมเห็นมุมที่แตกต่าง

นี่คือธรรมชาติของธรรมชาติ

เพราะเราไม่รู้ทุกเรื่อง เพราะเหตุนี้ตาบอด-คลำช้างจึงได้จินตนาการคนละแบบ

เป็นไม้กวาด เป็นเส้า เป็นกำแพง

แตกต่างจึงเชื่อว่าต้องทะเลาะเบาะแว้ง...

ด่าทอ....รังเกียจเหยียดหยาม

นิทานชาดก “นกแขกเต้า” เล่าไว้ว่า เมื่อนางนกแขกเต้าพี่น้องสองตัว ถูกพายุพัดตกคนละแห่ง ก็มีนิสัยแตกต่างกัน

ตัวที่อยู่กับฤๅษี มีนิสัยอ่อนโยน

ตัวที่อยู่กับโจร มีนิสัยก้าวร้าว ดุดัน

“ทฤษฏีนกแขกเต้า” ตอบโจทย์ชีวิตไว้ว่า “สิ่งแวดล้อมย่อมกำหนดวิธีคิด กำหนดพฤติกรรมของแต่ละคน”

เพราะเหตุนี้ เขาจึงคิดอย่างเขา เราจึงคิดอย่างเรา

ถ้าเรตกอยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบนั้น ๆ เราก็ต้องเป็นอย่างนั้น ๆ

เราจึงไม่ดูถูกใคร ไม่ลบหลู่ใคร

เรากับเขาดี-ชั่ว พอ ๆ กัน เราอาจโชคดีกว่า ตรงที่เจอกับสิ่งแวดล้อมดี ๆ ...ก็แค่นั้น

อย่าโอหังลำพองเลย มนุษย์เอ๋ย!

เคารพในความต่าง และเห็นใจในจุดต่อยกัน ดีไหม?

จุดที่ ๓ “ไม่มีใครอยากเลว-อยากชั่ว”

สัญชาตญาณของทุกชีวิตจะพัฒนาดีขึ้นสูงขึ้น
ไม่มีใครอยากตกต่ำ...เชื่อเถอะสาธุชน!
แต่สิ่งใดเล่า ทำให้เขาเห็นผิดเป็นชอบ!

- ประสบการณ์ที่เลวร้าย
- การเรียนรู้ที่ผิด ๆ
- ความสำคัญผิด
- อาจารย์สอนผิด ๆ

ที่สุด แม้กระทั่งจะบอกว่า “สวรรค์สาป!”

เขาอาจจะมัวเมา อยากได้ของคนอื่น อยากจม
อยู่กับบอขายมุข อยากทำร้ายจิตใจของคนอื่น ฯลฯ

อยากแบบไม่มี ดีมากมาย

แต่เป็นเรื่อง “น่าเห็นใจ” มากกว่า “น่าถือสา”
เขาดีกี่สาธุ เขาไม่ดื่อกี่ควรเห็นใจ ใช่ไหม?

ยกตัวอย่างเพี้ยน ๆ ลัก ๑ ตัวอย่าง ถ้าเรารู้ว่า นี่คือ
“ชั่ว” เราก็คงไม่อยากกิน ดมก็ยังไม่ดมเลย จริงไหม?
เรื่องเลวเรื่องชั่ว แท้จริงก็เป็นเรื่องชั่ว ใครเล่า
จะกิน ถ้ารู้ว่าเป็น!

จุดที่ ๔ “ไม่มีใครอยากผิด”

ใจเขาใจเราก็คคล้าย ๆ กัน เราไม่อยากผิด
เขาก็ไม่อยากผิด

แต่ที่ผิดก็เพราะ

- ข้อมูลผิด ๆ
- ประสบการณ์น้อย
- สำคัญผิด

“ความผิด” เป็นเรื่องน่าเห็นใจแต่หลาย ๆ ราย
ก็หมั่นไส้ เพราะคนผิดไม่ยอมรับผิด

หรือผิดแล้ว แต่กิริยาทำทางยโสโอหัง

หรือก่อนผิด มันดูถูกคนอื่นไว้มากมาย

หรือก่อนผิด มันทำความผิดไว้หลายเรื่อง

“กรรมเก่า” ของมัน จึงยิ่งทำให้ไม่เอ็นดูไม่
เห็นใจ อยากตบกบาล ชะมากกว่า!

ใจเขา-ใจเรา ถ้าเราผิด เราก็คาดหวังคนอื่น
ให้อภัย คิดอย่างนี้จะได้กล้าหาญที่จะให้ “อภัย”

เวลาที่เกิดกับเรา จะได้ยกเว้นโทษชะบั้ง
กฎแห่งกรรมมีจริงนะเออ!

จุดที่ ๕ “เชื่อในกฎแห่งกรรม”

เบื้องหลังความสำเร็จหรือล้มเหลว

ความฉลาดหรือความโง่

กฎแห่งกรรมก็ยังคงแอบอยู่เบื้องหลัง หัวเราะทีที
ถ้าเป็นเรื่องไม่ดี เราก็มักเรียก “วิบาก”

ถ้าเป็นเรื่องดี ๆ เราก็มักเรียก “บารมี”

เรามักจะพูดเสมอเป็น “ชะตาฟ้าดิน” เป็น
“วาสนาบารมี” แต่จริงๆ แล้วก็คือ “กฎแห่งกรรม”
“ทำไมเขาถึงเป็นอย่างนั้น”? ... เชื่อกรรมเถอะ
“ใครจะลงโทษสิ่งเลวร้ายที่เราทำ?” ... เชื่อ
กรรมเถอะ

เราคนดู เราคนกลาง ปล่อยวาง รับรู้ความ
จริง จิตใจไม่ถือสา ไม่ลบหลู่

มีแต่เห็นใจในกรรมลิขิตของแต่ละคน

“เชื่อหลักกรรม” เหมือนมีเทพคุ้มครอง จะ
ทุกข์จะร้อนก็ผ่อนคลาย

“ความเชื่อ” จึงเป็นยาวิเศษยอดเยี่ยม ทำ
ตนพ้นทุกข์

ลงมือสตาร์ท

ปรับเครื่องกลมนุชย์ ๕ จุดเรียบร้อย

ณ บัดนี้ ดัดเครื่องเดินทางประเทศไทย

๕ จุดที่ปรับใหม่ ภาษาพระเรียกว่า สร้าง
“สัมมาทิฐิ” ให้เกิด

จากสัมมาทิฐิ “รู้จักสามัคคี” ก็จะเริ่มเคลื่อนไหว
ขบวนหูด ๆ

จิตใจเมื่อรู้ที่มาที่ไปของชีวิต

รู้ความสำคัญของสิ่งแวดล้อม

ใจเราจะอ่อนโยน ใจเราจะกว้างขวาง

ภาษาชุมชนเขาจะเรียก “ใจใหญ่”

ไม่โกรธซึ่งเมื่อพบพฤติกรรมผิด ๆ แยก ๆ

ไม่โกรธซึ่งเมื่อเผชิญหน้ากับความคิดแตกต่าง

คุณหมอประเวศ วะสี ท่านบอก เปลี่ยนสังคม
ต้องเปลี่ยนจิตสำนึก

เปลี่ยนจิตสำนึกคือการเคารพในความมีตัวตน
ของฝ่ายตรงข้าม

เพราะเหตุนี้ เราจึงทำงานกันอย่างให้เกียรติ
ให้ความเคารพกันและกัน

มาถึงจุดนี้ ปฏิบัติการรู้จักสามัคคี จึงเริ่ม
เป็นจริง เป็นรูปธรรม

เป็นความสำเร็จที่รำไร ๆ ขึ้นมาแล้ว **๒**

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๗

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก “กาย” แยก “จิต” แบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิ ที่เรียนรู้จาก “อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” โดยมี “ธรรม ๒” เป็นองค์ประกอบของรูปกับนาม อตมากำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น “ความรู้และความจริง” ที่จะช่วยโลกยุคนี้ หรือยุคไหนๆ ก็ตาม ได้แน่นอน

ผู้ปฏิบัติ “สัมมาสังกัปปะ ๗” ได้ผลจะมี “วิชา ๕” เป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สังขาร ๓” ได้จริงอย่างสัมมาทิฐิแท้ ตั้งแต่ “วิปัสสนาญาณ” เป็นญาณหลัก แล้วจึงจะสามารถทำ “มโนมยทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ-ทิพโสตญาณ-เจโตปริยญาณ” เจริญขึ้นไปตามลำดับ จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “อาการ” ใน “รูปธรรม” และใน “นามธรรม”

“อาการ” นี้แหละคือ ภาวะที่เป็น “รูป” กับ “รูป” ประจักษ์แก่กันอยู่ก็ได้ ก็เป็นเรื่องของ “อุตุนิยาม” ถ้าเป็น “รูป” กับ “นาม” ประจักษ์แก่กันอยู่ก็ี่แหละที่นักปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องเรียนรู้จาก “นาม” ให้ถึง “ปรมาตถธรรม”

มาเรียนรู้ “อาการ” ที่ประจักษ์แก่กันอยู่ของ “รูป” กับ “นาม” ในความเป็นผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง ให้ถึงนัยสำคัญของมันดูบ้าง นักบวชของพุทธนั้น ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง ภิกษุทุกผู้

ต้องศึกษาแยก “กาย” แยก “จิต” ใน “กรรมฐาน ๕” คือ ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนังนี้ให้สัมมาทิฐิ

หาก “กรรมฐาน ๕” นี้ ผู้ปฏิบัติธรรมได้ แยกแยะความเป็น “กาย” เป็น “จิต” ไม่ได้ หรือแม้ได้แต่ไม่สัมมาทิฐิ ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นก็ไม่สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้แน่ เช่น “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ที่ยังอยู่กับร่างกาย (สรีระ) ของเรา ส่วนที่ถ้ำตัด “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ที่ยังติดอยู่กับร่างกาย (สรีระ) ของเรา (ส่วนที่มันยังมีพลังงานชั้น “พีชนิยาม” อยู่ก็เถอะ) เราก็ไม่เจ็บแล้ว ไม่รู้สึกอะไรเลยนี่แหละคือ ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนังส่วนนี้ขณะนี้มันไม่ใช่ “กาย” ของเราแล้ว เพราะส่วนนี้ไม่มี จิต-มโน-วิญญาณ ทำงานร่วมอยู่ด้วยแล้ว

แต่ถ้า “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ส่วนที่มันยังมี “นามธรรม” คือ มี “วิญญาณหรือจิตหรือมโน” ร่วมทำงานรับรู้สึกรู้สีกได้อยู่ “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ส่วนนั้นก็ เป็น “กาย” ของเรา เพราะมันมี “จิต-มโน-วิญญาณ” ร่วมเป็น “ชีวิตินทรีย์” อยู่ด้วย กล่าวคือ “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ส่วนนี้ขณะนี้ พลังงานชั้น “จิตนิยาม” ยังไม่ลดต่ำไปจากความเป็น “จิต-มโน-วิญญาณ” ชีวิตินทรีย์ของ “กาย” จึงยังมีอยู่

“ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ส่วนนี้ขณะนี้แหละที่เป็นกาย “กาย” ที่พระพุทธรเจ้าตรัสเรียกส่วนนี้ ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง อย่างชวนงง สำหรับผู้ยังไม่สามารถเข้าใจ ดังคำตรัสที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ผู้สนใจตรวจสอบดูได้

คำตรัสประโยคนั้นก็คือ “แต่ตถาคต
เรียก‘กาย’อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาธาตุทั้ง ๔
นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”

ชัดเจน หรือง..? ในพระวาทะที่ทรง
ยืนยันภาวะ“กาย” โดยพระองค์ทรงเน้นไว้
ตรงๆเลย ว่า“กาย”คือ จิต-มโน-วิญญาณ

“กาย”จึงไม่ใช่ไปหมายเอา“สรีระ”ที่
เป็น“ร่าง”อันประกอบด้วยดิน,น้ำ,ลม,ไฟ ที่
ไม่มี“นามธรรม”ร่วมด้วยนั้นเป็นสำคัญ

ความเป็น“กาย”ที่ถูกต้อง จึงต้องมี
“จิต” มี“มโน”มี“วิญญาณ”ร่วมด้วยอยู่เสมอ
หากจะมี“ธรรม ๒”คือ“รูปกับนาม”หรือใน
ความเป็น“กาย”ต้องมี“นามธรรม”เป็นหลัก

ถ้ามีแต่มหาธาตุ ๔ ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ ธาตุ
ทั้ง ๔ นี้แม้จะผสมกันอยู่เป็นปฐวีธาตุก็ดี
อาโปธาตุก็ดี วโยธาตุก็ดี เตโชธาตุก็ดี หาก
ไม่มี“จิต,มโน,วิญญาณ”ร่วมด้วยในภาวะใด
ภาวะนั้นไม่ใช่“กาย” เรียกว่า“กาย”ไม่ได้แล้ว

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมใดที่หลงเข้าใจ
ว่า “กาย”หรือ“ร่างกาย” หมายเอา เฉพาะ
ส่วนภายนอกเท่านั้น เป็นแค่“สรีระ” คือส่วน
ที่ไม่เกี่ยวข้องกับ“จิต,มโน,วิญญาณ” เป็น
ส่วนที่ไม่มีความรับรู้สักร่วมด้วยนั้นแหละ
ที่เป็น“กาย”หรือเป็น“ร่างกาย” คนไทย
ทุกวันนี้เข้าใจอย่างนี้จริงๆ ...ใช่มั๊ย?

อย่างนี้แลคือ ผิดถนัด...!!!

เหตุนี้แท้ๆ ที่เป็นเหตุสำคัญหนึ่งใน

เหตุทั้งหลายที่ยังมีฉันทิภูมิกันอยู่ ทำให้
นักปฏิบัติธรรมทุกวันนี้ปฏิบัติธรรมต่อให้เคร่ง
จัดหนักหนาสาหัสกันอย่างไรก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะ
บรรลุมรรคผลของพุทธแห่งนอนเต็ดขาด

เพราะไปหลงผิคนับเอา“ผม,ขน,เล็บ,
ฟัน,ผิวหนัง(เฉพาะส่วนที่แม้จะตัดออกก็ไม่รู้สึก
เจ็บ) ว่า เป็น“กาย”แน่ๆแท้ๆเลย

จะนี้แหละคือ คนผู้ที่เข้าใจความเป็น
“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”(มูลกรรมฐาน)มีฉันทิภูมิกัน
อยู่ ยังไม่พ้น“อวิชชา” เพราะไม่ได้ศึกษา
พิจารณา“กรรมฐาน ๕”นี้ กระทั่งเรียนรู้แยก
ความเป็น“กาย”ความเป็น“จิต”ให้สัมมาทิฏฐิ

คนผู้นี้ต่อให้โง่ หรือต่อให้ฉลาดยอด
เป็นบัณฑิตขนาดไหนก็ตาม เมื่อยังอวิชชา
อยู่ในความเป็น“กาย” เพราะยังเข้าใจไม่ได้
ว่า “กาย”คือ จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง
คนผู้นี้“ตาย”ไปแล้วก็ยังมี“กาย”แน่นอน
อัตรภาพของคนผู้นี้ยังเข้าถึงความเป็นกาย
(สักกายคืออัตตาที่ฝั่งเป็นอนุสัย) ทิ้ง“กาย”ไปจาก“ตัว
ของตน”ไม่ได้ ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๗-๕๙

เพราะแยก“กาย”แยก“จิต”ไม่เป็น

แยก“รูป”แยก“นาม”ไม่ออก

อะไรก็ไม่รู้เรื่อง ปนเปกันไปหมด พง

นามเป็นรูป พงรูปเป็นนาม ไม่ชัดไม่เจน

สับสนไม่รู้อะไรรูป อะไรนาม ไม่รู้ว่า

อะไรกาย อะไรจิต

ที่หลงผิดสำคัญสุดๆก็คือ ไปหลงผิด

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“ยึด”เอา“รูปจิตสมณะ”(ในสมาธิ)ที่ตนเพ่งเกาะติด ยึดมั่น“จิตที่หยุดที่หนึ่ง” ที่ไม่คิด ที่ไปทำให้จิตมันไม่ทำหน้าที่รับรู้อะไรนั่นเอง โดยไม่เฉลียวใจเลยว่า ตนนั้นเองสร้างอาการ “ยึด”(อุปาทา)แท้ๆใส่จิตตนหรือ“ยึดจิต”ที่ตนทำให้เป็นแบบนี้เอง อย่างพากเพียร เพื่อให้ตนมีผล“ยึดมั่น,ถือมั่น”(อุปาทยติ)ได้สำเร็จ

ซึ่ง“ตน”แท้ๆทำ“การยึดมั่น,การถือมั่น”(อุปาทาน)ใส่ตนเอง ก็เป็น“ส”คือ เป็นของตน ผลสำเร็จจึงเป็น“สอุปาทาน”คือ สำเร็จการยึดมั่น พระพุทธเจ้าทรงสอนย้ำแล้วย้ำอีกให้ “ปล่อย,เปลื้อง”(มูญจติ) จนหลุดพ้นต่อทุกสรรพสิ่งเลยที่เดียว แม้แต่“ขันธ ๕”ที่เราถืออยู่ อาศัยอยู่นี้แท้ๆ ออกจากมันให้ได้แท้ๆ ยังต้องทำจิตให้“ปล่อยวาง” ปล่อยอยู่ๆ อย่ายึดเป็นตน เป็นของตน ให้วางออก-วางอยู่ๆ

ไม่ใช่สร้างจิตให้“ยึด”ใส่จิตเข้าไปๆๆ

ตนเอง“ทำจิตไม่ถ่องแท้”(อโยนิสมนสิการ) ไม่ถูกต้อง ไม่ได้ปล่อยวาง“จิต”แต่อย่างใดเลย เพราะแยก“อาการ”ของจิตไม่เป็น แยกกาย-แยกจิตไม่เป็น มุ่งมั่นแต่“เกาะติดจิต”อยู่ ยึดอยู่ที่“จิต”ที่เป็น“สมณะ”หรือ“จิตหนึ่งจิตหยุด” จิตที่ไม่ให้มันคิดอะไรนั่นเอง ก็จมอยู่กับจิตนั้น ปักแน่นอยู่กับ“จิตหนึ่งจิตหยุด”นั้นแหละ

อตตตาที่เป็น“กาม”ตั้งแต่ขั้น“โอฬาริกอตตตา”ก็ไม่เรียน ไม่รู้ ไม่เข้าใจว่าเรียนอย่างไร หรือเรียนแต่มีจฉาภิภูฏฐิ ก็เลยยังมี“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)อยู่แน่นอน ยังไม่ต้องพูด

ถึง“อตตตา”ชั้นละเอียดต่อไปที่เป็น“มโนมยอตตตา-อรูปรอตตตา”หรอก

ดังนั้น แม่ผู้นี้“ตายไป”สิ้นลมหายใจแล้ว ก็ยอมได้“กาย”หรือเข้าถึง“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)ที่เป็น“จิต”อันตัวเองหลงทำให้หนึ่งให้หยุดนี้ เป็น“กาย”ไปด้วยแน่นอน (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๗-๕๙) จึงมี“อตตตา”(ตัวตน)นี้อยู่ แม่“จิตนิยาม”จะตกต่ำลงไปแล้วหมดพลังงานที่เป็น“เวทนา”ไป “วิญญาณ”จะไม่มีแล้ว จิต,วิญญาณ,มโนไม่รับรู้กับตา,หู, จมูก,ลิ้น,กายแล้ว

แม่ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายภายนอกมันจะกระทบสัมผัส(ปฐิมสัมผัสโส)กับอะไรก็ไม่รับรู้แล้วอย่างสนิท ถึงขั้นนี้กันแล้ว

นั่นคือ พลังงานระดับ“จิตนิยาม”นั้นหมดสิ้นไปแล้ว แต่ตนก็ยังหลงยึด“สัญญา”ยึด“สังขาร”อยู่ พลังงานนี้จึงมี“ชีวิตินทรีย์”ของ“พีชนิยาม”อยู่ ยังเป็น“ชีวะ”อีกระดับหนึ่ง คือยังเป็น“ชีวะ”ระดับ“พีช”

แม่“ชีวิตินทรีย์”ของ“จิตนิยาม”จะสิ้นหมดไปแล้ว แต่ชีวะหรือ“ชีวิตินทรีย์”ของ“พีช”ก็ยังทำงานอยู่ต่อ ตราบจนหมดสิ้นอาหารหรือหมดสิ้นเหตุปัจจัย จึงจะเสื่อม(ชรตา)ถึงที่สุด หมดสภาพของพลังงานชีวะ

เช่น คนผู้ที่ฝึกฝนสมาธิแบบหลับตาทำ meditation เก่งกาจถึงขั้นยึดความเป็น“อตตตา”ฝังลึกในอนุสัย หรือยึดมั่นถือมั่นเอาร่างที่ประกอบไปด้วย“อาการ๓๒”ของตน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ว่าเป็นตนอยู่ ทั้งๆที่“ตาย”ลงแล้วเวทนาไม่มีแล้ว วิญญาณหรือ“ธาตุจิต”ไม่มีในร่างนั้นแล้ว

คือ “ธาตุจิตนิยาม”ของคนที่ล้มตลิ่งไปแล้ว เหลือแต่“ธาตุพีชนิยาม”อยู่

คนผู้นี้ตายลงแล้วจึง“ไม่เนาเปื่อย” เพราะยังมีความเป็น“ชีวะ”อยู่ คือยังมี“พีชนิยาม”ทำงานอยู่ในร่างกาย ถ้าหากใครเอา“ธาตุอาหาร”ใส่ท่อเลี้ยงร่างนี้ไว้อย่างต่อเนื่อง

คือ เลี้ยง“ร่างกาย”ที่ตายไปแล้วจากความ เป็น“จิตนิยาม”ของคนผู้นี้ นี้แหละ ร่างกายของคนผู้นี้ก็จะยังอยู่ได้ด้วย“ธาตุอาหาร”นั้นต่อไป จนกว่าความเป็น“พีชนิยาม”ของคนผู้นี้จะสิ้นลงอีกที จึงจะตายสนิท แล้วธาตุนี้ก็กลายเป็น“อุตุนิยาม”ไป

เสมือนเลือดระดูของผู้หญิงที่ไม่ได้ผสมกับเชื้อผู้ชายกระทั่งเกิดวิญญาณ จึงไหลทิ้งออกมา ชื่อว่า“ระดู”ก็เป็นธาตุ“อุตุ”ไป

“ระดู”จัดเป็น“อุตุ”ด้วยความจริงดังนี้ เพราะ“ระดู”หรือเลือดประจำเดือนของผู้หญิงที่ไหลทิ้งออกมาแล้วนี้มีความเป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้น แม้แต่ความเป็น“พีชนิยาม”ก็ไม่ใช่แล้ว ตอนนี้อยู่กลายเป็นแค่“อาโปธาตุ”(ธาตุน้ำ)ที่ไม่มีเชื้อ“ชีวัตินทรีย์”ของเพศชายผสมแล้ว กลายเป็น“ธาตุน้ำ”ไปแล้ว แม้แต่เชื้อ“ชีวะ”ระดับ“พีช”ก็ไม่มีแล้วนั่นเอง จึงเป็น“อุตุนิยาม”แล้วแท้ ก็มีแต่จะเสื่อมสลายเนาเปื่อย หรือระดูนั้นก็แยกธาตุกันออกไป กลายเป็นธาตุอื่นๆไป

ระดูนี้เป็น“เลือด”ที่ไร้“วิญญาณ”

ถ้า“เลือด”ของระดูนี้แหละ ไม่ต้องตายจากวิญญาณออกมาเป็น“ระดู” แต่มีเชื้อเพศชายผสมจนมี“วิญญาณ”เกิดขึ้นมาครบองค์ “เลือด”นี้กับ“วิญญาณ”ร่วมกันเป็น“ธรรม๒”ก็เป็น“กาย”ของชีวิตหนึ่งขึ้นมา เป็นสัตว์ หรือเป็นมนุษย์คนหนึ่งขึ้นมาในโลก

“เลือด”คือ สลัมภาระของ“หัวใจ”

“วิญญาณ”คือ สลัมภาระของ“สมอง”

“ชีวิต”ของคนนั้น มีวิญญาณกับเลือด ๒ ภาวะนี้แหละที่สำคัญยอดยิ่งสุดใน“ชีวะ”แห่งความเป็นสัตว์มนุษย์ เป็น“กาย”มนุษย์

ไว้โอกาสหน้าค่อยสาธยายเรื่อง“เลือด”กับ“วิญญาณ”กันต่อ ช่วงนี้เราพูดกันถึง“คนที่ตายแล้วร่างไม่เนา”ต่อไปให้รู้เรื่องกันก่อน

คนที่ตายลงแล้ว“ไม่เนาเปื่อย” ก็เพราะยังคงมีความเป็น“ชีวะ”อยู่ นั่นคือองค์คาพยพของคนคนนั้นยังมี“พีชนิยาม”ทำงานอยู่ในนั้น ยังไม่สิ้นชีพของ“พีช”ไป

ใครก็ตามหากใน“อนุสัย”ยึดมั่นถือมั่นไม่ยอมทิ้งร่างกายตนงายๆ แม้จะไม่ใช้คนปฏิบัติหนึ่งสมาธิหลับตาจนเก่ง แต่ถ้าเขามีความยึดมั่นถือมั่นด้วย“อวิชชา” แม้ตนเอง จะตายดับสิ้นลมหายใจไปแล้วธาตุ“จิตนิยาม”หมดสิ้นไปแล้ว “พีชนิยาม”ก็จะยังเกาะยึดแน่นอยู่ในอนุสัย ซึ่งบัดนี้พลังงานนี้ที่ไม่ใช่“จิต-มโน-วิญญาณ”แล้ว พลังงาน“ชีวะ”ของคนผู้นี้ตกลงไปต่ำกว่า“กาย”ขึ้น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“จิตนิยาม”แล้ว เป็นคนไม่มี“จิตวิญญูณ”แล้ว แต่ยังมีพลังงาน“ชีวะ”ชั้น“พีช”เหลืออยู่

ดังนั้น องค์คาพยพของคนผู้ที่ยึดมั่นถือมั่นอย่างแรงกล้าผู้นี้โดยเฉพาะผู้ที่เก่งแต่“มิจฉาสมาธิ” คือ เก่งแต่สมาธิหลับตาสะกดจิต(meditation) ไม่สัมมาทิฏฐิในความเป็น“สัมมาสมาธิ”(supra concentration) ปฏิบัติได้แต่“สมาธิหลับตา” ไม่มี“สัมมาปัญญา”ที่รู้“ความตาย-ความเกิด”ของ“จิตนิยาม-พีชนิยาม”หลังจากตายลงไปแล้วองค์คาพยพแห่ง“อาการ ๓๒”คนผู้นี้ยังมีส่วนที่“ไม่เนาเปื่อย”

คนผู้ไม่รู้(อวิชา)ทั้งหลายก็จะหลงหิ้งมหัศจรรย์ บูชากราบไหว้กันอย่างสูงส่ง ด้วยหลงผิดว่า เป็นผู้มีการมีแก่กล้าในการปฏิบัติธรรมหลงว่าเป็น“พุทธบารมี”ที่เยี่ยมยอด จนตายแล้วก็ยังไม่เนาเปื่อย นี่คือ มิจฉาทิฏฐิของผู้อวิชา ที่ไม่มีภูมิของพุทธศาสนา

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”หรือ“อวิชา”อยู่ จึงไม่สามารถรู้จักแจ้งรู้จริงว่า องค์คาพยพที่ตายลงแล้วแท้ๆ แต่ไม่เนาเปื่อยนี้ ทำไม่จึงไม่เนาเพราะเหตุไฉน บัจฉัยใด จึงไม่เนาไม่เปื่อย แลยังมีการงอกเงยปรุงแต่งสังขารต่อไปได้อยู่เสียอีก จึงหึ่ง จึงหลง จึงอัศจรรย์

ผู้รู้จักแจ้งรู้จริง“กระบวนการของจิตที่ปรุงแต่งกันอยู่”(มีความรู้ชั้นอภิสังขาร=analysis system) ทั้งเหตุ(input) ทั้งนิทาน(process) ทั้งสมุทัย(output) ทั้งปัจจัย(outcome) ที่สุดทั้งประสิทธิผล(impact) ก็ไม่ง ไม่สงสัย

ไม่เห็นเป็นอัศจรรย์ ไม่หลงผิด ไม่มงมาย

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นเช่นนั้น -ความเป็นเช่นนั้น ไม่ได้ง ไม่ได้มงมาย

จึงเข้าใจคนที่ตายแล้วไม่เนาเปื่อยนี้ ที่สามารถเห็นได้แม้แต่“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง” ส่วนภายนอก ลังเกตได้ สัมผัสได้ อันเป็นส่วนของ“อาการ ๓๒”นั้นไม่เนาจริงๆ เพราะแม้แต่ผมก็ยังเห็นยาวออกไปได้อยู่ เล็บก็งอกออกไปได้อยู่ ผิวหนังก็ไม่เนาเปื่อย

รู้ว่า เหตุมาจากอะไร ผลจึงเป็นเช่นนั้น เพราะผู้ปฏิบัติที่มีการทำใจในใจ(โยนิโสมสิการ = แบบมีธรรมวิจยสัมโพชฌงค์หรือมี analysis

มีไซ hypnosis) เป็นสัมมาปฏิบัติแท้ จนกระทั่งสามารถ“วางจิต-ปล่อยจิต”(มูญจติ)สำเร็จลงด้วยพลังปัญญาที่เป็นฤทธิ์เป็นอำนาจทำให้“วาง”ไปได้(มีมูญจิตกัมมตญาณ) เป็นประสิทธิภาพของปัญญาจริงๆ ไม่หลงหิ้งมหัศจรรย์กันอย่างมงมาย เพราะมีสัมมาทิฏฐิจึงรู้เหตุ

มิได้กดขี่ให้จิตเกาะกันแน่นเหนียวโดยสะกดจิตให้ควบแน่นยึดติดด้วย hypnosis ตามวิธี meditation จนทำให้เป็นคนตายแล้วไม่เนาเปื่อย แล้วหลงหิ้งบูชากัน

ซึ่งการปฏิบัติ ๒ แบบ ๒ วิธีนี้ มันแตกต่างกัน ตรงกันข้ามกันคนละทิศทีเดียว

ผู้แยก“กาย”แยก“จิต”ไม่ถูกต้อง แยกไม่เป็น ไม่ได้เรียนแบบแยกแยะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการวิเคราะห์วิจย“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”อย่าง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สัมมาทิฏฐิ ชนิดที่มี analysis เจริญด้วย supra concentration ก็จะมี “อวิชชา”

ผู้ไม่มีความรู้ในพุทธวิชาอย่างสัมมาทิฏฐิ เห็นคนตายแล้วไม่เฝ้า จึงจะหลงเห็นเป็นอัศจรรย์ยิ่ง หลงบูชาเชิดชูกันเลอะเทอะไปกันใหญ่ ก็เหมือนคนเป็นเดียรฉัตร เขาหลงนับถือบูชาเชิดชูกัน เพราะยังอวิชชา

จึงกลายเป็นคนไม่รู้จักไม่รู้แจ้งไม่รู้จริง ก็หลงบูชาเชิดชู “ความยึดติดของตน” เข้าไป เพราะตนไม่รู้ (อวิชชา) จริงๆ จึงไปหลงผิด “ยึดถือบูชาความยึดติดของตน” ก็ซัดๆ อยู่อย่างนี้

แต่พุทธวิชา รู้เหตุ รู้ปัจจัย รู้เหตุที่มา ทั้งที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ธรรมชาติทางกายภาพ (physical) ทั้งที่เกี่ยวกับจิตภาพ (psychological) จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อนุสัย” ของคนที่ยังยึดมั่นถือมั่นอยู่ว่า “อาการ ๓๒” นั้นเป็นของตนอยู่ แม้เจ้าตัวจะตายลงแล้ว ความเป็น “กาย” นี้ก็ยังตามผู้นั้นไปอยู่ ยังหลงยึด “ร่าง” (ที่ไม่ใช่ “กาย” แล้ว) ไม่ปล่อยวาง

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า คนโง่ (พาล) ก็ดี คนฉลาดยอดปานใดก็ดี หากคนผู้นั้นยัง “อวิชชา” อยู่ “ตายไปแล้วก็ยังจะเข้าถึงความเป็นกาย” นั่นคือ อุปาทานที่ยึด “อาการ ๓๒” เป็นตนก็ยังตามคนผู้ตายแล้วนั้นไป มียืนยันอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๗-๕๙

ผู้สัมมาทิฏฐิ ในความเป็น “กาย” เป็น “จิต” ความเป็น “รูป” เป็น “นาม” แล้วจริง แม้อ่านพบคำตรัสนี้ ก็จะไม่งง ไม่สงสัยเลย จะ

ยิ่งย่ำซ้ำความรู้อบรมรู้ครบถ้วนเข้าไปอีก ตามพระวาระของพระพุทธเจ้า ยิ่งๆ ขึ้นไปเรื่อยๆ

การเรียนรู้ความเป็น “กาย” เป็น “จิต” จึงต้องศึกษา “มูลกรรมฐาน ๕” ให้สัมมาทิฏฐิ จนกระทั่งแยก “กาย” แยก “จิต” ได้อย่างไม่ผิด จึงจะสามารถมี “การทำใจในใจได้สัมบูรณ์” แยกกายต้องแท้ (โยนิโสมนสิการ) เป็นคนผู้มี “สัญญา” ไม่วิปลาด จึงจะสามารถกำหนดรู้ “กาย” ของความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ (สัตว์โอปปาติกะ) และเข้าใจที่จะปฏิบัติศึกษา ในขณะที่มี “วิญญาณตั้งอยู่-มีอายตนะ” เสมอ (วิญญาณฐิติ ๗ อายตนะ ๒) จึงจะสัมบูรณ์ด้วยสัมมาปัญญา-สัมมาญาณกันได้จริงๆ

ผู้นั้นจึงจะทำ “จิตดับ” ให้แก่ตนสำเร็จตรงภาวะ “ไม่ดับส่วนที่เป็นอกุศลจิตผิดไป” จากสังขาร เพราะได้ศึกษาตรวจสอบด้วย “อายตนะ” (อากาสาัญญาตนะ-วิญญาณัญญาตนะ-อากิญจัญญาตนะ-เนวสัญญานาสัญญาตนะ) ตามลำดับแห่ง “อรุพฌาน ๔” ที่เป็น “ภูมิอาริยะ” อย่างสัมมาทิฏฐิ จนกระทั่งบริสุทธิ์บริบูรณ์

และลงท้ายสัมบูรณ์ด้วย “อายตนะ ๒” (อัสสนุญีสัตตตนะ-เนวสัญญานาสัญญาตนะ) ในความเป็นสัตว์คู่สุดท้ายของ “สัตตาวาส ๙” ที่ต่อลำดับไปจาก “วิญญาณฐิติ ๗”

จบสูงสุดสุด “สัญญา เวทิต นิโรธ” เพราะ “การดับจิต” ไม่ใช่ “การดับจิตโดยรวมไปทั้งหมด” แต่ดับเฉพาะ “อกุศลจิต” เท่านั้น ไม่ใช่ดับทั้งเวทนา ดับทั้งสัญญา

ไม่ให้รู้อะไรเลย ดังที่ผู้ทำสมาธิแบบมิจฉาทิฏฐิสะกตจิตตนให้“ดับ”(นิโรธสมาบัติ)แบบ meditation ที่มีแต่สะกตจิต hypnosis เท่านั้น ตามที่หลงผิดกันอยู่ทั่วไปส่วนใหญ่

จึงพากัน“ดับจิต”โดยรวมไปทั้งหมด ทั้งเวทนา ทั้งสัญญา ทั้งสังขาร ให้หยุดนิ่ง นั้น..ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่แท้

ซึ่งไม่ได้ปฏิบัติแบบ supra concentration ที่ผู้ปฏิบัติจะมีการแยกแยะวิจยวิเคราะห์ analysis คือปฏิบัติโดยมี“มรรค ๗ องค์”เป็นองค์ประกอบ(ปริกขาร)ในการปฏิบัติ แล้วจะสั่งสมลงเป็น“สัมมาสมาธิของพระอาริยะ”(อริโย สัมมาสมาธิ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ มหาจิตตตาริสกสูตร)

จึงจะ“ดับเวทนา”ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เวทนาในเวทนา” แล้วพ้น“ดับ”เฉพาะส่วนที่เป็น“อกุศลเวทนาในเวทนา”เท่านั้น มิใช่“ดับ”เวทนาไปทั้งหมด แต่“ดับอกุศล”ใน“เวทนา ๑๐๘”ครบจบหมดสิ้นบริบูรณ์ถาวร

มิใช่“ดับเวทนา”ไม่รับรู้ มีติดำไปที่อๆ

แต่เป็นการดับ“เวทนา ๒”ให้กลายเป็น“เวทนา ๑ เดียว” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่ว่า เทว ัมมา ทเวเน เวทนาย เอกสมิสรณ ภวนติ ในฉบับหลวง ท่านแปลกันว่า “ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง” หรือในฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยก็แปลกันว่า “ธรรม ๒ อย่างนี้

ทั้ง ๒ ส่วน รวมลงเป็นอย่างเดียวกับเวทนา”

นั่นก็คือ ใน“ธรรมะ ๒”(เทว ัมมา) เราสามารถทำ“เวทนา ๒”(ธรรม ๒) ให้กลายเป็น“เวทนา ๑”ได้สำเร็จนั่นเอง (ทเวเน เวทนาย เอกสมิสรณ ภวนติ)

ผู้สัมมาทิฏฐิกับ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”จึงสามารถปฏิบัติให้“ธรรม ๒”ของกาย ของเวทนา ของจิต ของธรรม ให้เป็น“ธรรม ๑”ได้ถูกสภาวะของแต่ละภาวะ ได้อย่างสมบูรณ์

ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนังจึงเป็นกรรมฐานสำคัญยิ่งที่จะเรียนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เมื่อใดเป็น“กาย” เมื่อใดไม่ใช่“กาย” และเมื่อใดเป็น“จิต” เมื่อใดไม่ใช่“จิต” จึงจะรู้“ธรรม”

ซึ่งใน“กาย”นั้นเป็น“ธรรมะ ๒”เสมอ ซึ่งมีส่วนหนึ่งเป็นส่วน“ถูกรู้” นี้คือฐานะของ“รูป” และอีกส่วนหนึ่งของ“กาย”ที่เรียกว่า“นาม” นั่นก็คือภาวะที่ทำหน้าที่“รู้”ของเราเอง

เมื่อเราได้พยายามวิเคราะห์วิจยหรือแยกแยะภาวะ“สังขารธรรม”ในตัวเราออกได้ว่า ส่วนนี้ๆคือ“อกุศลจิต”ที่กำลังเกิดอยู่ในปัจจุบันนั้นในตน เราก็“กำจัด”ส่วนนี้เท่านั้น และเมื่อ“ดับ”ตัวนี้ได้ก็ดับเฉพาะ“จิตอกุศล”

แยกกาย,ถ่องแท้(โยนิโส)อย่างนี้ ผู้ที่ศึกษาสัมมาทิฏฐิก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตที่ถูกรู้” ว่าเป็น“รูป” และ“ธาตุรู้”เองของเราเองเป็น“นาม” เพราะแยกแยะ“กาย”ได้ว่า “กาย”ส่วนใดเป็น“เวทนา” “กาย”ส่วนใดเป็น“จิต”

“กาย”ส่วนใดเป็น“ธรรม”

“ธรรมะ ๒”ส่วนใดเป็น“จิต” และส่วนใดเป็น“กาย” ส่วนใดเป็น“ธรรม” ส่วนใดเป็น“อธรรม” อย่างลึกแม่นยำคมชัดตรงแท้จริงถึง“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา) ตั้งแต่ภาวะที่เรียกว่า“วิญญูญาณ” และขั้นที่เรียกว่า“จิต” แม้ที่สุกชั้นสุดท้ายคือ“มโน” จะรู้ได้ด้วย“มหายตนะกับธรรมายตนะ” ที่รู้ได้ด้วย“อายตนะ”คู่ท้ายปลายสุดครบถ้วน

แล้ว“ดับ”เฉพาะ“รูป”ส่วนนั้น ไม่ใช่ไป“ดับ”เอา“นาม”ที่เป็น“จิต”ของเราส่วนอื่นที่ไม่ใช่“อกุศลจิต” หรือไป“ดับจิตทั้งหมด”โดยไม่แยกแยะไม่มีธรรมวิจยสัมโพชฌงค์, ไม่มี analysis) แบบคนที่แยกกายแยกจิตไม่เป็นได้ แต่ไปทำสมาธิสะกดจิต(meditation)แบบหลับตา จดจ่อที่กสิณ แล้วก็สะกดใจให้นิ่งให้หยุด ให้สงบ เข้าไปเรื่อยๆถ่ายเดียว แล้วหลงผิดอาการ“นิ่งๆ”ว่าเป็น“นิโรธ”หรือสงบ

แล้วหลงผิดว่า“สงบ”ชนิดนี้เป็น“มรรคผล”ของพุทธ ซึ่งผิด ยังมีจักษวิภูจิวอยู่

“สงบ”ของพุทธนั้น คือ “จิตหรือเจตสิก” ส่วนที่“ดับ”ก็“ดับ”ไป ส่วนที่เหลือ หรือส่วนที่สะอาดจากอกุศลจิตแล้ว ก็จะเป็นจิตที่ยิ่งแจ่มใสเพราะสะอาดจากกิเลสขึ้น และรู้รอบได้ทั้งภายนอก-ภายในดียิ่งขึ้น ทำงานได้มีสมรรถนะวิเศษยิ่งขึ้น แคล้วคล่องยิ่ง

จะมีไช้บรรลุแล้วจิตยังไม่ทำอะไร หรือทำอะไรไม่คล่อง ทำอะไรก็ไม่เป็น แม้เป็นก็

เฉื่อยๆ ช้าๆ หรือทำอย่างไม่มีสมรรถนะ

ไม่ใช่“จิต”ที่หยุดนิ่งหรือยิ่งมีดตำลงไปนั้นมันคือ “สงบ”แบบ meditation แบบชาวเดิยริถีย์ที่เขาทำกันอยู่แพร่หลาย ซึ่งรู้กันทั่วไปง่ายตาย เพราะเป็นโลกีย์สามัญ

ส่วนของพุทธนั้นลึกล้ำกว่านั้น คัมภีระทุกทสลา ทุรณุโฑธา สันตา ปณินตา อตักกา วจรา นิปุณา ปันทิตเวทนียา ไม่ตื่นเขินง่ายตายแค่นัยะโลกีย์เท่านั้น แต่เป็นโลกุตระ

ซึ่งจิต“สงบ”แบบ supra concentration ของพุทธนั้น จิตจะแคล้วคล่องด้วย“กองเวทนา-สัญญา-สังขาร”ที่ว่องไวปราดเปรียวเป็น“กายปาคุญญตา” และจิตจะไม่นิ่งไม่อืดไม่เฉื่อยช้าอย่างชาวสมณะ แต่จะแคล้วคล่องด้วยวิปัสสนาญาณที่มี“กายกัมมัญญตา”ทำงานได้เป็นองค์รวมอย่างปราดเปรียวว่องไวด้วย“กองเวทนา-สัญญา-สังขาร”ที่สัมบูรณ์แบบที่เดียว

เพราะจิตเป็น“กายมฺุฑตา”(ความหัวอ่อนของจิต เป็นจิตที่ไม่กระด้าง คือ เจโตก็ว่านอนสอนง่าย ปัญญาที่แว่วไวเบรื่องปราชญ์) เป็น“กายลหุตา”(ความเบาของเจตสิกทั้งหลาย) จึงสัมบูรณ์บริบูรณ์ดีเยี่ยมไปด้วย“กายวิการ ๕”คือ มี“ลหุตา-มฺุฑตา-กัมมัญญตา-กายวิญญุตติ-วิจิวิญญุตติ”ที่วิเศษจริงๆ[“วิการ”คำนี้ ไม่ใช่ความพิกลพิการหรือความบกพร่องชำรุดทรุดโทรมตามความหมายในภาษาไทยทุกวันนี้มันดอกนะ มันมันผิดเพี้ยนไปกันใหญ่แล้ว]

คนที่ไม่ได้ศึกษา“อาการ”ของจิตใจ ใน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

แบบ analyse แบบวิเคราะห์วิจัย ที่แยกแยะ
แตกตัว แตกต่างกันอย่างมากมายหลาย
หลาก ชนิดที่มีการกระทบด้วยผัสสะ(ปฏิสม
สัมผัส)ทั้งภายนอกและภายในเป็นความเป็น
อยู่ของคนธรรมดาตนเอง แล้วพึงเรียนรู้ให้
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “อาการ” และ “ลึงคะ-นิमित-
อุเทศ” จากการสัมผัสนั้นๆ

ซึ่งทุกวันนี้ไปปฏิบัติกันแต่แบบ hyp-
notise คือหลับตา เข้าไปเกาะกสิณอยู่ใน
จิต จึงมีแต่หลงเอาแต่ “สะกดจิต” กัน

แต่แบบพุทธที่สัมมาทิฏฐินั้น เรียนรู้
ทั้ง “นามกาย” และ “รูปกาย” ด้วย “อาการ-ลึงคะ
-นิमित-อุเทศ” ตามที่มีจริงเกิดจริง-ตายจริง
ไปตลอด ก็จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

จะสามารถรู้จัก รู้แจ้งความเป็น “รูป” เป็น
“นาม” และความเป็น “กาย” เป็น “จิต” ที่ตรงตาม
ความเป็นจริงอย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์แน่แท้

ดังนั้น การศึกษาของพุทธจึงศึกษา
“อาการ ๓๒” (หัตตติงสาการ) อันมีทั้ง “ลักษณะ”
และ “สสัมภาระ” บ้าง ทั้ง “อารมณ์” บ้าง และ
ทั้ง “สมมติ” บ้าง ที่เป็น “ธาตุดิน” ก็มี เป็น “ธาตุ
น้ำ” ก็มี ที่เป็น “ธาตุลม” ก็มี “ธาตุไฟ” ก็มี
และเป็น “ธาตุอากาศ” ก็มี “ธาตุวิญญาณ” ก็มี

โดยเฉพาะศึกษาจาก “ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,
หนัง” นี้ เป็น “มูลกรรมฐาน” จะสามารถศึกษา
พิจารณาจาก “อาการ” ก็จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
“ลึงคะ” คือความแตกต่างได้จริง ด้วย “นิमित”
(สภาพที่ปรากฏให้เราสัมผัสแล้วนั้นเป็นเครื่องบอกเราและ

เรากำหนดหมายรู้ได้) ของใครของมัน ว่า
อย่างนี้ๆ หมายถึง “รูป” อย่างนี้ๆ หมายถึง
“นาม” หรืออย่างนี้ๆ เป็น “กาย” อย่างนี้ๆ
เป็น “จิต” เป็นต้น ตาม “สัญญา” ที่เราเจ้าตัว
จะกำหนดเรียนรู้อาได้ตามที่ที่ปรากฏจริง
นั้นๆ ให้เราปฏิบัติศึกษาเรียนรู้

“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง” นี้แหละ เป็น
“กรรมฐาน” ที่เรียนรู้ได้ง่ายกว่า “อาการ” ส่วน
อื่นๆ ในภายในร่างกายของเรา ซึ่งก็ล้วนมี
“อาการ” ด้วยกันทั้งสิ้น ถึง ๓๒ อาการในอง
คัพพพของคนที่ทั้งภายในภายนอก โดยเฉพาะ
อาการของ “จิตใจ” ที่เป็น “วิญญาณธาตุ” ซึ่งจะ
ต้องถูก รู้ได้ด้วย “หทัยรูป” และผู้ที่ยังอวิชชา
ก็จะมี “อาการที่ ๓๓” (ดาวตติงสาการ) นี้แหละสำคัญ
ให้เราได้เรียนรู้ จึงจะจัดการกับ “กาย-จิต” ได้

หทัยรูป ก็คือ ภาวะที่ “สัญญา” ของเรา
สามารถกำหนดรู้ได้ เมื่อเกิด “ภาวะรูป” ให้เรา
อ่านเอาได้ในขณะที่มี “การสัมผัส” กันของ
“ธรรม ๒” (ปสาทรูปกับโคจรรูป) เกิดเป็น “ภาวะรูป”
ให้เรารู้จัก ซึ่งเราก็มี “รูป” (ภาวะรูป) และ “นาม”
ของเรา (วิญญาณ) เมื่อมี “การสัมผัสด้วยการ
กระทบ” (ปฏิสมสัมผัส) และ “ภาวะรูป” เกิดตรง
ไหน เราก็อ่านตรงนั้น มี “ความรู้สึก” นั้นได้
นั่นคือ มี “เวทนา” (ความรู้สึก) ให้เรารู้ขึ้นตรงไหน
ก็ตรงนั้นแหละคือ “แดนเกิด” (สัมภาวะ) จึงจะ
จัดการ (อภิสังขาร) “ทำใจในใจ” (มนสิโรตติ) ตรงนั้น

ตรงที่เรารู้สึกได้ว่ามันเกิด “อาการ” อยู่
ตรงไหน ก็ตรงนี้แหละคือ “แดนเกิด” (สัมภาวะ)

ตรงนี่เองที่เราจะปฏิบัติหรือมี“การทำใจในใจ” (มณฑล)กันตรงนี่ และตรงนี่แหละที่เราเห็นได้ด้วย “ภาวรูป” ปรากฏให้เราสัมผัสจริง

ภาวรูป ไม่จำกัดสถานที่แน่นอนว่าอยู่ตรงไหน ไม่มีสถานที่ ไม่มีที่ถาวร-ที่คงที่

มันเกิดจาก“เหตุ-ปัจจัย”ประกอบกันขึ้น เมื่อมีการกระทบด้วย“ธรรม๒”นั้นแหละ ในองค์กายพหุที่ประกอบกันอยู่ของร่างของกายคนนั้นมี ๓๒ ทั้งภายนอกทั้งภายใน และทั้ง ๓๒ นี้มี“อาการ”ทั้งสิ้น เรียกว่า “อาการ ๓๒”(ทวัตติงสการ)

ส่วน“อาการที่ ๓๓”(ตาวติงสการ)นั้น เป็นอาการของ“ใจ”ที่ทำหน้าที่รู้ เกิดขึ้นมา เรียกว่า “วิญญาณ”(ธาตุรู้)ให้เจ้าของอาการ ๓๒ สามารถรู้ เมื่อได้รู้ขึ้นมาสำหรับผู้“อวิชชา”ก็จะมีความรู้สึก“น่าพอใจ”(สุภ)หรือความรู้สึก“ไม่น่าพอใจ”(อสุภ) หรือความรู้สึก“กลางๆ, เฉยๆ”(เคหสิตอุเบกขา)ต่อสภาพที่ได้รู้ขึ้นมา นั้น แล้ว“ยึดเอา”(อุปาหา)ที่ตนรู้นั้นเป็น“เรา”หรือเป็น“ตัวตน”ขึ้นมา ด้วยอวิชชา

ถ้าเป็น“ความรู้สึกที่พอใจ”ก็จะอยากได้มาเป็น“ของตน”หรือเสพรสให้แก่“ตน” จึงดิ้นรนแสวงหา และถึงขั้นแย่งชิง ฆ่ากัน

แต่ถ้าเป็น“ความรู้สึกที่ไม่พอใจ”ก็จะอยาก“ผลักออกไปจากตน หรืออยากทำลาย-แรงสุดก็ถึงขั้นทำร้ายกัน ถึงขั้นฆ่ากันนั่นเอง

ส่วน“ความรู้สึกกลางๆ,เฉยๆ”(เคหสิตอุเบกขาเวทนา)ชนิดที่ยัง“อวิชชา”ก็จะพาลเฉย

หรือกลางอย่างพาชื่อ คือ เฉยๆหนึ่งๆ ไม่มีพลังงานอะไรเกิดขึ้น ไม่มีพลังงานรู้ดี-รู้ชั่ว ไม่มีพลังงานรู้ควร-รู้ไม่ควร ไม่ทำอะไรเลย หรือถ้าจะทำก็ทำเพราะมีสิ่งอื่นเป็นเหตุผลักดันให้ทำหรือบังคับให้ทำหรือถูกล่อลวงให้ทำ

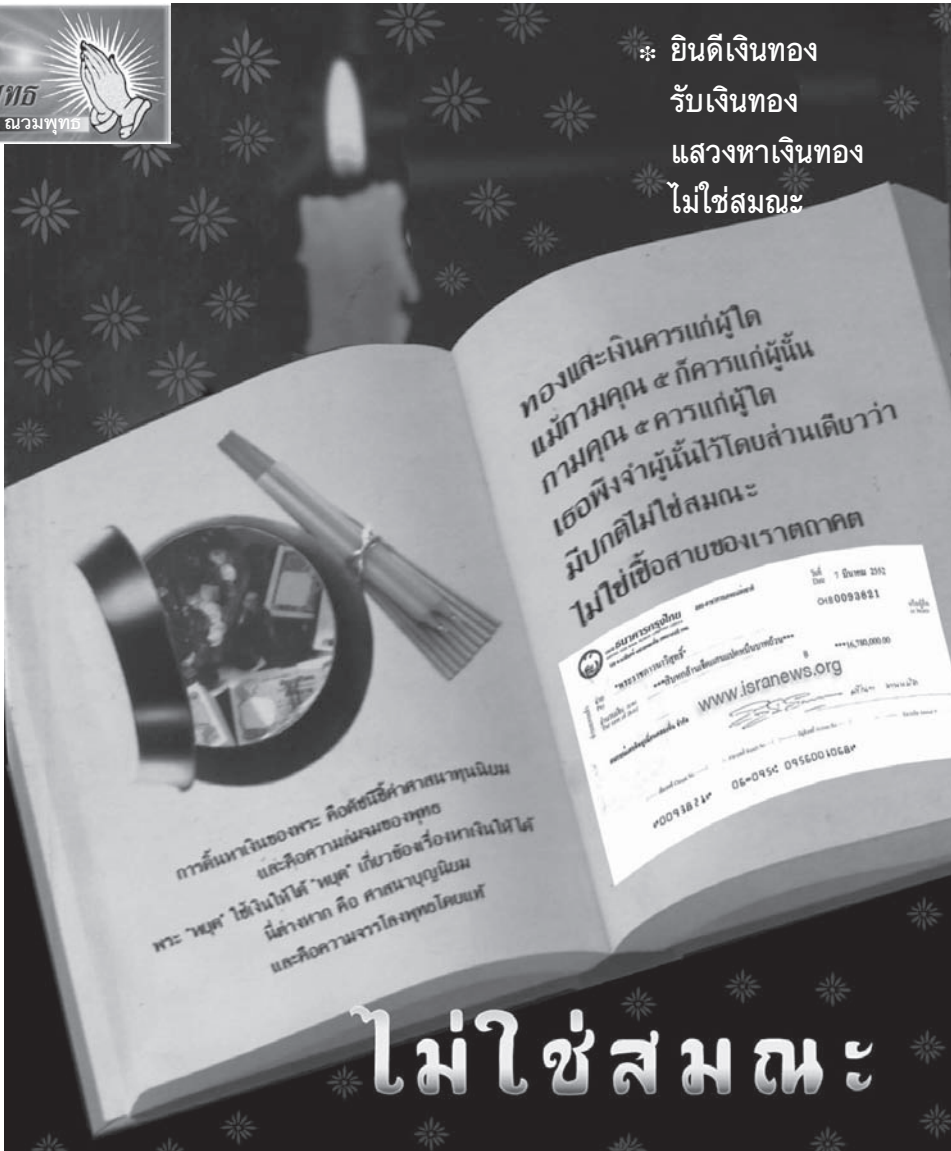
ซึ่งต่างจาก“ความรู้สึกกลางๆ,เฉยๆ”(เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา)ชนิดที่มี“วิชชา”ก็จะมี“ปัญญาหรือญาณทัสสนวิเศษ” มีพลังงานรู้ดี-รู้ชั่ว มีพลังงานรู้ควร-รู้ไม่ควร ทำภาวะที่ควรทำอยู่อย่างยิง ไม่ทำเพราะมีสิ่งอื่นเป็นเหตุผลล่อลวงหรือกดดันให้ทำหรือบังคับให้ทำ ชักนำไปให้ทำ(สังขารัง) จึงจะไม่มีความคิด จึงเป็น“ความเป็นกลาง”ที่มีประโยชน์มีคุณค่าสูงต่อสังคมต่อโลกอย่างแท้จริง

“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้แหละคือ “ความอิสระ”ที่เป็นไทแก่ตัวจากอำนาจโลก-อำนาจอัตตา ไปตามลำดับที่ตนสามารถปฏิบัติหลุดพ้นได้จนกระทั่งอยู่เหนือ“โลก”(อุตตระ)และเหนือ“อัตตา”(อุตตระ)ที่ตนปฏิบัติได้ไปแต่ละระดับ กระทั่งที่สุดจบความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”เด็ดขาด

“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้จึงเป็น“ความสงบ”ที่ไม่มี“อำนาจโลกและอำนาจอัตตา”มาเป็น“นาย”เราได้อีกแล้วเด็ดขาด

“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้จึงเป็น“ความมีพลังปัญญา”ที่หลุดพ้น“อำนาจ”โลกธรรมภายนอก หลุดพ้น“อำนาจ”ที่เป็นอัตตาภายในแท้จริง เป็นผู้มี“ธรรมาธิปไตย”

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

✽ ยินดีเงินทอง
รับเงินทอง
แสวงหาเงินทอง
ไม่ใช่สมณะ

ไม่ใช่สมณะ

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จปรินิพพาน
แล้วได้ ๑๐๐ ปี

สมัยนั้น **ภิกษุขุสกา**กัณชกบุตรเที่ยวจาริก
(เดินทาง)ไปในแคว้นวัชชี จนถึงเขตกรุงเวสาลี
นครหลวงของแคว้นวัชชี แต่ได้แวะพักอยู่ที่ภูฏา-
คารศาลา(ศาลาที่มีหลังคาเป็นยอดแหลม) ป่า
มหาวัน นอกกรุงเวสาลี

ครั้นถึงวันอุโบสถ(รักษาศีล ๘ วันพระ)

พวกภิกษุวัชชีบุตรชาวเมืองเวสาลี ได้นำ
ถาดทองลัมภฤทธิ์ตักน้ำเต็มตั้งไว้ ในท่ามกลางสงฆ์

แล้วกล่าวแนะนำ**อุบาสก**(ชายผู้นับถือพุทธศาสนา)
กับ**อุบาสิกา**(หญิงผู้นับถือพุทธศาสนา)**ชาวเวสาลี**
ที่มาประชุมกัน อย่างนี้ว่า

“ท่านทั้งหลาย จงถวาย**รูปิยะ**(เงินและทอง)
แก่สงฆ์ ๑ กหาปณะ(๔ บาท)ก็ได้ ครึ่งกหาปณะ
(๒ บาท)ก็ได้ ๕ มาสก(๑ บาท)ก็ได้ ๑ มาสก(๒๐
สตางค์)ก็ได้ **เพราะสงฆ์มีสิ่งที่ต้องใช้ในบริขาร**
(เครื่องใช้สอยของภิกษุ เช่น บาตร จีวร มีดโกน
เข็ม ประคตเอว ฯลฯ)

เมื่อพวกภิกษุวัชชีบุตรกล่าวอยู่อย่างนี้ แต่

ภิกษุสงฆ์สภากันตบทุตรไม่เห็นด้วย จึงบอกกับพวกอุบาสกและอุบาสิกาเหล่านั้นว่า

“ท่านทั้งหลาย พวกท่านอย่าได้ถวายเงินทองแก่สงฆ์เลย แม้ ๔ บาทก็ตาม ๒ บาทก็ตาม ๑ บาทก็ตาม ๒๐ สตางค์ก็ตาม เพราะทองและเงินไม่ควรแก่สมณะ(ผู้สงบระงับกิเลส)เชื้อสายศากย-บุตร สมณะเชื้อสายศากยบุตรไม่ยินดีทองและเงินไม่รับทองและเงิน เพราะละทิ้งแล้วซึ่งแก้วแหวนเงินทอง หมดสิ้นแล้วจากทองและเงิน”

แต่แม้ภิกษุสงฆ์สภากันตบทุตรห้ามปรามอย่างนี้ เหล่าอุบาสกและอุบาสิกาในที่นั้น ก็ยังชินถวายเงินทองแก่สงฆ์อยู่

ผ่านพ้นราตรีนั้นแล้ว พวกภิกษุวัชชีบุตรก็ได้จัดส่วนแบ่งเงินทองเหล่านั้น ตามจำนวนของภิกษุที่มีอยู่ แล้วนำเงินจำนวนหนึ่งให้แก่ภิกษุสงฆ์สภากันตบทุตร โดยบอกว่า

“ท่านยสะ เงินจำนวนนี้เป็นส่วนของท่าน”

“ท่านทั้งหลาย ผมไม่มีส่วนในเงินนี้ ผมไม่ยินดีเงินและทองแล้ว”

เมื่อกล่าวปฏิเสธร้อยอย่างนี้ พวกภิกษุวัชชีบุตรก็ไม่พอใจ จึงปรักปรำว่า

“ท่านทั้งหลาย ภิกษุสงฆ์สภากันตบทุตรนี้ ต่่าวากกล่าวโทษอุบาสกและอุบาสิกาที่มีศรัทธาเลื่อมใส ทำให้พวกเขาไม่ศรัทธาเลื่อมใส ฉะนั้นพวกเราจะลงปฏิสารณียกรรม(คือสงฆ์ลงโทษให้ภิกษุเหล่านั้นไปขอขมาคฤหัสถ์) แก่ภิกษุสงฆ์สภากันตบทุตร”

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ภิกษุสงฆ์สภากันตบทุตรจึงกล่าวขอกับพวกภิกษุวัชชีบุตร

“ท่านทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบัญญัติเอาไว้ว่า สงฆ์พึงให้อนุทูต(คือภิกษุที่เป็นตัวแทนของสงฆ์ เป็นทูตคอยตรวจดูติดตามไปกับภิกษุที่ถูกสงฆ์ลงโทษ)แก่ภิกษุผู้ถูกลงปฏิสารณียกรรม ขอพวกท่านจงให้ภิกษุอนุทูตแก่ผม”

ดังนั้น พวกภิกษุวัชชีบุตรจึงตกลงกัน แต่งตั้งภิกษุรูปหนึ่งให้เป็นอนุทูต

ต่อมา ภิกษุสงฆ์สภากันตบทุตรพร้อมด้วย

ภิกษุอนุทูตพากันเดินทางเข้าไปในกรุงเวสาลี ภิกษุสงฆ์สภากันตบทุตรได้ชี้แจงแก่ชาวเมืองในเวสาลีว่า

“อาตมาเป็นผู้กล่าวสิ่งไม่เป็นธรรมว่าไม่เป็นธรรม

กล่าวสิ่งเป็นธรรม ว่าเป็นธรรม

กล่าวสิ่งไม่เป็นวินัย ว่าเป็นวินัย

กล่าวสิ่งเป็นวินัยว่า ว่าเป็นวินัย

แต่กลับถูกกล่าวหาว่า ต่ำ ว่าลงโทษอุบาสกและอุบาสิกาที่มีศรัทธาเลื่อมใส ทำให้พวกเขาไม่ศรัทธาเลื่อมใส

ท่านทั้งหลาย สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ ณ พระเชตวันมหาวิหาร อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี ในแคว้นโกศล ได้รับสั่งว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์เศร้าหมอง ด้วยเหตุ ๔ ประการนี้ จึงไม่แผดแสง ไม่สว่าง ไม่รุ่งเรือง เพราะ...

๑. เมฆ(ไอน้ำที่รวมกันเป็นกลุ่มก้อนลอยอยู่บนท้องฟ้า)

๒. หมอก(ไอน้ำขนาดเล็กมาก ลอยอยู่ในอากาศใกล้พื้นดิน)

๓. ฝุ่นควัน(ผงละเอียดหรืออากาศสีดำ-สีขาว ลอยออกมาจากของไหม้ไฟ)

๔. อสุรินทรอาหุ(คือเกิดสุริยคราส หรือจันทรคราส เพราะอสุรชื่อราหูอมดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ไว้

ดูจเดียวกับสมณะหรือพราหมณ์ต้องเศร้าหมอง ด้วยเหตุ ๔ ประการนี้ จึงไม่สว่างไม่ส่องใส ไม่รุ่งเรือง เพราะ...

๑. ตีมสุรา(น้ำเมาที่กลั่นมาจากแป้ง ขนมห้าฯลฯ) และเมรัย(น้ำเมาที่หมัก ดอง แช่ว เช่นน้ำดองจากผลไม้ ดอกไม้ น้ำผึ้ง น้ำอ้อย ฯลฯ) ไม่งดเว้นจากการดื่มสุราและเมรัย

๒. เสพเมถุน(การร่วมประเวณี)ไม่งดเว้นจากการเสพเมถุน

๓. ยินดีทองและเงิน ไม่งดเว้นจากการรับทองและเงิน

๔. **เลี้ยงชีวิตด้วยมัจฉาชีพ**(อาชีพที่บาปผิด)
ไม่อดเว้นจากมัจฉาชีพ

แล้วยังมีอีก สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้า
ประทับ ณ เวฬุวันวิหารเขต กรุงราชคฤห์ ใน
แคว้นมคธ

ครั้งนั้น ชนทั้งหลายนั่งประชุมกันในราช-
บริษัท(หมู่ข้าราชการบริพาร) ภายในพระราชวัง ได้
สนทนากันว่า

“ทองและเงินย่อมสมควรแก่สมณะเชื้อสาย
ศากยบุตร สมณะเชื้อสายศากยบุตรควรรับทอง
และเงิน”

ในคราวนั่นเอง **นายบ้านชื่อมณิจูทกะ** นั่งอยู่
ในที่ประชุมนั้นด้วย เขาได้กล่าวอย่างนี้ว่า

“พวกท่านอย่าได้พูดอย่างนั้น **ทองและเงิน
ไม่สมควรแก่สมณะเชื้อสายศากยบุตร** สมณะ
เชื้อสายศากยบุตรไม่ยินดีทองและเงิน ไม่รับทอง
และเงิน ละทิ้งแล้วซึ่งแก้วแหวนเงินทอง หมดลั่น
แล้วจากทองและเงิน”

เขาสามารถชี้แจงให้หมู่ชนนั้นเข้าใจได้

ต่อมา เขาไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า
กราบทูลถึงเรื่องราวที่ตนได้กล่าวในราชบริษัทนั้น
แล้วทูลถาม

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ การที่ข้าพระพุทธเจ้า
กล่าวอย่างนั้น ชื่อว่าเป็นการกล่าวคล้อยตาม
พระผู้มีพระภาคเจ้า **ชื่อว่าไม่กล่าวต่อพระผู้มี
พระภาคเจ้าด้วยคำเท็จ** ชื่อว่าพยากรณ์(บอกให้
แจ้งชัด)ธรรมอันสมควรแก่ธรรม แม้สหธรรมิก(ผู้
ประพฤติธรรมร่วมกัน)บางรูป ผู้กล่าวตามวาตะ
อย่างนั้น ก็ยอมไม่ถึงฐานะที่ควรติเตียนใช้หรือไม่
พระพุทธเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสรรเสริญว่า

“ดีละนายบ้าน **ท่านพยากรณ์อย่างนี้ชื่อว่า
กล่าวคล้อยตามเรา** ชื่อว่าไม่กล่าวต่อเราด้วยคำเท็จ
ชื่อว่าพยากรณ์ธรรมสมควรแก่ธรรม และ
สหธรรมิกบางรูป ผู้กล่าวตามวาตะนั้น ย่อมไม่ถึง
ฐานะที่ควรติเตียน

ดูก่อนนายบ้าน ทองและเงินไม่ควรแก่สมณะ
เชื้อสายศากยบุตรโดยแท้ **สมณะเชื้อสายศากย-
บุตรไม่ยินดีทองและเงิน ไม่รับทองและเงิน
ละทิ้งแล้วซึ่งแก้วแหวนเงินทอง หมดลั่นแล้ว
จากทองและเงิน**

ทองและเงินควรแก่ผู้ใด แม้กามคุณ ๕ (ความ
ใคร่อยากในรูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสที่นำใคร่
นำพอใจ) ก็ควรแก่ผู้นั้น

**กามคุณ ๕ ควรแก่ผู้ใด เธอพึงจำผู้นั้นไว้โดย
ส่วนเดียวว่า มีปกติไม่ใช่สมณะ มีปกติไม่ใช่
เชื้อสายศากยบุตร**

เรากล่าวอย่างนี้ว่า ผู้ต้องการหญ้า พิงแสวง
หาหญ้า

ผู้ต้องการไม้ พิงแสวงหาไม้

ผู้ต้องการเกวียน พิงแสวงหาเกวียน

ผู้ต้องการบุรุษ พิงแสวงหาบุรุษ

**แต่เราไม่กล่าวโดยปริยาย(พูดอ้อมค้อม)
ใดๆเลยว่า**

สมณะพึงยินดี พิงแสวงหาทองและเงิน”

ครั้งภิกษุยสกาภิกษุบุตรให้อุบาสิกและ
อุบาลิกาชาวเมืองเวสาลี ได้เข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว
พวกเขาได้บอกกับภิกษุยสกาภิกษุบุตรว่า

“ท่านเจ้าข้า **พระคุณเจ้ายสกาภิกษุบุตรรูป
เดียวเท่านั้นที่เป็นสมณะเชื้อสายศากยบุตร** ส่วน
พวกภิกษุวัชชีบุตรทั้งหมดนั้น ไม่ใช่สมณะ ไม่ใช่
เชื้อสายศากยบุตร

ท่านเจ้าข้าขอให้พระคุณเจ้ายสกาภิกษุบุตร
จงอยู่ในกรุงเวสาลี **พวกข้าพเจ้าจะทำการ
ชวนขยายถวายจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ(ที่อยู่)
คิลานปัจจัยเภสัช(ยา) และบริขาร แก่พระ-
คุณเจ้าเอง”**

เมื่อชาวบ้านชาวเมืองเข้าใจคำสอนของ
พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ถูกต้องตรงจริงแล้ว ภิกษุ
ยสกาภิกษุบุตรจึงกลับไปอาราม พร้อมกับภิกษุ
อนุทูตนั้น. **ข**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๗ “ลัตตสติกขันธกะ” ข้อ ๖๓๑)

ขอความเป็นธรรม ให้คนที่อยู่ในแผ่นดินไทย

ได้มีโอกาสอ่านข้อเขียนของคุณเปลว สีเงิน ก็รู้สึกโดนใจและเห็นด้วย เพราะเรื่องนี้เป็นข้อสงสัยอยู่ในใจมานาน และเห็นว่าทางตุลาการน่าจะได้พิจารณาปฏิรูปในข้อกฎหมายนี้ ที่คุณเปลว สีเงินมองว่า กฎหมายข้อนี้ยังขาดความเป็นธรรม ดังบทความที่คัดลอกมาส่วนหนึ่งต่อไปนี้

‘โจทก์-จำเลย’ ที่ไม่ทัดเทียมกัน.. (ไทยโพสต์ ฉบับวันจันทร์ที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๘)

“... คราวนี้มาพูดถึงคนที่ยังอยู่บ้าง ผมเอ่ย

ชื่อเข้าใจว่าเกือบทุกท่านต้องร้องอ้อ

“นายทักษิณ ชินวัตร” ใจ.....

ต้องรู้จักกันดีแน่ แต่รู้จักด้านดี หรือ ด้านไม่ดี ก็อยู่ที่แต่ละท่าน?

ตอนนี้ยังไม่ตาย อย่าเพิ่งตลกอก-ตลกใจ หรือ ตีใจกันไปจำได้ว่า เขาเพิ่งโพสต์อินสตาแกรมหลัง ๆ เมื่อ ๖ เดือนที่แล้วนี่เอง

คือหลังจากนายกฯ ลุงตู่บอก “มีพาสปอร์ต ก็เล่ม ถอนหมด” กระทรวงต่างประเทศ ก็ถอน

ทุกเล่ม เป็นพาสปอร์ตที่นายสุรพงษ์ โทวิจักษณ์-ชัยกุล สมัยเป็น รมว.ต่างประเทศ ออกไว้ให้?

แล้วทักษิณโพสต์ IG นั่งชัตตะหมาตหน้าพระพุทธรูป พร้อมข้อความประมาณว่า.... “นั่งสมาธิทุกวัน เชื่อคำสั่งสอนพระพุทธเจ้า ไต่ ๆ ในโลกล้วนอนิจจัง ทุกสิ่งไม่มีอยู่จริง เมื่อเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป”

เจตนาคงต้องการกวนไฉ้ยนายๆ ประยุทธ์... ประมาณว่า กูไม่เห็นเดือดร้อนตรงไหน อยากถอนก็ถอนไปซี?นั่งน้องสาวทำเซิตตามพี...“ไม่เป็นไร ยังมีหนังสือเดินทางอื่นอยู่อีก”!

นายนพดล ปัทมะ อมยิ้ม ตาเชื่อมเข้าหากัน บอกแบบไม่มียี่หระ

“มีพาสปอร์ตทั้งที่มอนเตเนโกรและนิการากัว ออกให้อยู่อีกตั้ง ๒ เล่ม” คนที่พูดกรณีนี้ได้น่ารัง รุจมุกขึ้นมากรอกเยี้ยวอุลซัคเทียบ ไม่มีใครกิน นายสุรพงษ์

“พรรคเพื่อไทยได้กลับมาเป็นรัฐบาลเมื่อไหร่ ผมก็จะคืนพาสปอร์ตให้ พ.ต.ท.ทักษิณอีกเมื่อนั้น”! แจ่ง (วะ)...ปึ้ง!

ที่ปูพื้นมานี้ ก็เพื่อจะถามทักษิณและพวก ลมุนกลับ ...ไหนว่าไม่แคร์ที่ถูกถอนพาสปอร์ต มีประเทศอื่นเขาให้อีกตั้ง ๒-๓ เล่มไงล่ะ?

แล้วหมาหรือคน

ดอดให้ทนายยื่นฟ้องอธิบดีกรมการกงสุล ต่อศาลปกครอง ว่าที่ยกเลิกพาสปอร์ตนะ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย?

ไหนไม่ว่าไม่เดือดร้อน มีอีกตั้งหลายเล่ม ที่ประเทศอื่นออกให้ เอาเข้าจริง...แล้วเป็นไงล่ะ?

ถ้าไม่เดือดร้อน ชื่อพาสปอร์ตประเทศอื่นมาใช้แล้วฝั่งผายเหมือนถือพาสปอร์ตไทย เลือกลงมา ฟ้องทำไม...หือ?

การที่ให้ทนายมาฟ้อง มันเป็นคำตบอยู่ในตัวมันเองว่า ขณะนี้ นายทักษิณ เมื่อไม่มีพาสปอร์ตไทย ก็มีสภาพไม่ต่าง “หมาหัวเน่า”

หลาย ๆ ประเทศคงไม่ต้อนรับ คือเขารังเกียจการซื้อพาสปอร์ตประเทศอื่นมาใช้ซะ

ซ้ำประเทศต่าง ๆ ทราบกิตติศัพท์ “เลวติดอันดับโลก” ของนายคนนี้ดี จึงไม่อยากให้เข้าไปเป็นเสนียดกับบ้านเมืองเขา

จากยโส.....ต้องโลซกเลียน้ำลายใต้ตีนตัวเอง ฟื่องหวังจะได้พาสปอร์ตไทยคืน อย่างนั้นใช่มี๊?

จำไม่ได้หรือ ทั้งพรรค ทั้งระบอบทักษิณ ทั้งตัวทักษิณ ประกาศกันเอง แสดงออกกันเอง โต้้ง ๆ ว่า...ไม่ยอมรับอำนาจศาล

ทักษิณเอง ไปทางไหนก็ด่าศาลว่า ๒มาตรฐาน บ้าง ตัดสินแบบยุติไม่เป็นธรรมบ้าง

ในความไม่ยอมรับอำนาจศาล กล่าวหาศาลยุติไม่เป็นธรรม นั้น....

แต่ปรากฏว่า ทั้งทักษิณ-ชี้ข้าราชการบอบทักษิณ กลับเป็นฝ่ายขอใช้อำนาจศาล ด้วยการฟ้องร้อง คนโน้น-คนนี้มากกว่าใครเขาเพื่อน!

แล้วครั้งนี้ก็เหมือนกัน.....แอบอุทธรณ์ คำสั่งถอนพาสปอร์ตตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ศาลพิจารณาแล้ว ยืนยันคำสั่งเดิมไปแล้ว ตั้งแต่เดือนกันยายน

มันยังดำน.....! จะเอาให้ได้ ให้ทนายอุทธรณ์ คำสั่งต่อศาลปกครองกลาง ซึ่งศาลท่านก็รับคำ ฟ้องไว้ตั้งแต่ ๘ ธันวาคม

และพุธที่ ๒๓ ธันวาคม คือปะรินนี้ ศาลปกครองกลาง “นัดไต่สวนคดี” ไปฟังกันหน่อย ก็น่าจะได้ยินนะ!? ที่อยากไปฟัง จะได้รู้ฟื้นความ จำใจล่ะว่า....

“ทักษิณทำริยาอะไร จึงเหมือน ‘ฟางเส้นสุดท้าย’ เป็นเหตุให้กระทรวงต่างประเทศ ต้องถอนพาสปอร์ตหมดทุกเล่ม?”

จำได้ซิ...ที่ทักษิณไปให้สัมภาษณ์ที่เกาหลีใต้ เมื่อเดือนพฤษภาคม ๕๘ นะ ไปค้นตามเว็บก็ได้ มีคลิปให้ดูเยะเยะ

นั่นแหละ...ทั้งตำรวจ ทั้งฝ่ายมั่นคง ฟังแล้ว มีความเห็นตรงกัน เนื้อหาบางส่วน กระทบความมั่นคง ความปลอดภัย ชื่อเสียงและเกียรติภูมิประเทศ

นอกจากผิดอาญาและผิดตาม พ.ร.บ.

คอมพิวเตอร์แล้ว...

กระทรวงต่างประเทศ เห็นเข้าข่ายที่จะยกเลิกพาสปอร์ตแบบบุคคลทั่วไป ตามระเบียบกระทรวงการต่างประเทศ

ว่าด้วยการออกหนังสือเดินทาง พ.ศ.๒๕๔๘ ข้อ ๒๑ (๔) และข้อ ๒๓ (๒)

จึงประกาศยกเลิกหนังสือเดินทาง เลขที่ U๙๕๗๔๔๑ และเลขที่ Z๕๓๐๑๑๗ ของนายทักษิณ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ พ.ค.๕๔

จึงอยากให้ไปฟัง ฟังดูซิว่า...นายทักษิณเขายกอะไรมาหักล้างคำพูดที่ทักษิณให้สัมภาษณ์นักข่าวเกาหลี?

อ้างอิงเป็นคลิปตัดต่อ หรือคลิปเทียม หรือทักษิณเทียม.....

หรือ ด้วยแถมกฎหมายไหน ที่นายจะยกมาหักล้างว่า...ที่กระทรวงต่างประเทศยกเลิกพาสปอร์ตนั้น ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตรงไหน อย่างไร?

เปลอ ๆ อาจได้ดู-ได้ฟังคลิปก้นด้วย!

ที่จริง ผมไม่ต้องการหยิบเรื่องนายคนนี้มาพูดเลย แต่ที่นี่...มีประเด็นเกี่ยวกับ “กฎ-กติกา” ในขั้นตอนการฟ้องร้อง ซึ่งขัดและคาใจผมมานานแล้ว

คือ โจรหนีศาล หนีคุก หนีตะราง ผมไม่ต่อต้าน ที่เขาจะเป็นโจทก์ฟ้องร้องคดีต่อใคร ๆ เป็นจำเลยได้? แต่ผมไม่เห็นด้วย และต่อต้านมาก ที่คนหนีคุก หนีตะราง หนีศาล จะมอบฉันทะให้นายเป็นโจทก์ฟ้องคนโน้น-คนนี้ต่อศาล

โดยที่ “ตัวเอง” ซึ่งเป็นโจทก์.....

ไม่ไปปรากฏตัวต่อศาลในวันฟ้องนัดแรก!

อย่างที่ทักษิณทำมาตลอด ๑๐ กว่าปีมานี้ ถือว่ามีเงินจ้างทนาย ตัวหนียู่ไหนไม่รู้ ค่าศาลอีกตะหาก มอบให้ทนายเทียวฟ้องคนทั่วประเทศ

โดยทักษิณ “โจทก์” ไม่เคยไปปรากฏตัวต่อศาลเลย!

ผมข้องใจมาก ทักษิณหนียู่ไหน ตำรวจไม่รู้ อัยการไม่รู้ ไม่มีใครรู้ แต่ทนายทักษิณรู้ ไปพบทักษิณประจำ

เมื่อทราบที่อยู่ ทำไมไม่แจ้งให้ตำรวจทราบตามกฎหมาย?

และทำไมตำรวจไม่ไปสอบปากคำทนายคนนั้น ๆ ฐานรู้แล้วช่วยปกปิดการหลบหนี-หลบซ่อนของโจรผู้ร้าย?

ถ้าทนายอ้างว่าไม่รู้ ไม่เคยพบตัวทักษิณ....

แบบนี้ ต้องจับเลย เพราะแสดงว่า ทนายใช้เอกสารปลอม โดยปลอมลายเซ็นทักษิณในใบแต่งตั้งทนาย! หรือไม่จริง ทักษิณเซ็นใบแต่งตั้งเปล่า ๆ แบบ “เซ็นเช็คเปล่า” ทิ้งไว้ล่วงหน้าเป็นปีก ๆ สั่งให้ฟ้องใคร ทนายก็กรอกรายละเอียดใส่เอาเองทีหลัง

เนีย...ผมอยากให้แก้ไขตรงนี้ เพื่อความเป็นธรรมในระบบศาล จะได้แฟร์ๆ กันหน่อย

แบบที่เป็นอยู่ จำเลยไม่ไปศาลนัดแรกไม่ได้ แต่โจทก์ไม่ต้องไปได้ อย่างกรณีทักษิณ เป็นต้น

แล้วพิสูจน์ได้ไงว่า มีตัวตนโจทก์จริง?

ไม่ใช่ใครจ้างทนายอ้างชื่อคนโน้น-คนนี้เป็นโจทก์...ก็เชื่อ ทั้งที่ ผู้นั้นอาจไม่ใช่โจทก์ตัวจริง ไม่ใช่ผู้เซ็นมอบฉันทะจริง หรือไม่มีตัวตนจริง ก็เป็นได้ทั้งนั้น!

เนีย...อยากให้แก้ตรงนี้

เพื่อความทัดเทียมกันทางกฎหมายจริง ๆ ทักษิณเป็นโจทก์ฟ้องเขา ขึ้นศาลนัดแรก “โจทก์-จำเลย” ต้องไปปรากฏตัวต่อศาล

เช่นคดีที่ทักษิณฟ้อง ถ้าโจทก์คือทักษิณไม่ไปศาลนัดแรก ต้องไม่รับคดี

ถ้ารับ จำเลยเสียเปรียบ เพราะจำเลยต้องไปศาลสถานเดียว ไม่จั่งถูกจับ

แต่โจทก์ ใช้เงินจ้างทนายเป็น “ผีไม่แบ่ง” ไปแทนได้สบายๆ แบบนี้...ไม่ทัดเทียมกันทางกฎหมายไม่แฟร์ครับ!”

ถ้าหนีคดี หนีศาล ไม่เคารพศาล ก็น่าจะไม่สามารถฟ้องใคร ๆ ต่อศาลได้.. จริงไหม?

ใครเห็นด้วย ช่วยยกมือขึ้น ให้ทางคณะกรรมการปฏิรูปในประเด็นนี้ด้วย จะเกิดความ เป็นธรรมขึ้นอีกบ้างในแผ่นดินไทยนี้ **๗**

บทความพิเศษ

● พิมลวัชต์ ชูโต

สงครามครั้งสุดท้ายกับชาวพื้นเมืองในปี ๑๘๙๐ (พ.ศ.๒๔๓๓) เกิดขึ้นที่ตำบลที่เรียกว่า “Wounded Knee” ในดาโกต้าตอนใต้ ณ ที่นั้นชาวพื้นเมืองหลายร้อยคนรวมทั้งสตรี เด็ก และคนชรา ถูกสังหารหมู่อย่างโหดเหี้ยมนำขยะแขยง ทหารอเมริกันไล่ต้อนเช่นฆ่าและตีด้วยกระบองจนสมองไหล กริดซีโครงสตรี ไลยิงเด็กและคนชรา ถลกหนังศีรษะ และทำทารุณกรรมต่าง ๆ อย่างไร้เมตตา

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน การถอนรากถอนโคน (The Eradication)

ยุโรปยุค ค.ศ.๕๐๐-๑๕๐๐

ในระยะแรกของยุคมืด (Dark Age) หรือยุคกลาง (Middle Age) ชาวยุโรปยังกระจายกันอยู่เป็นกลุ่มเล็ก ๆ และจำนวนประชากรยังมีไม่มากพอที่จะก่อผลกระทบต่องสิ่งแวดล้อมมากนัก การขยายตัวของประชากรและการตั้งถิ่นฐานเป็นหลักแหล่งในระยะศตวรรษที่ ๑๐ เริ่มทำให้เกิดการลดลงและสูญพันธุ์ของพืชและสัตว์ การทำสงครามกันตลอดเวลา การกดขี่ข่มเหง และ

เอาเปรียบทางชนชั้นและความอวิชชาของศาสนารวมทั้งความหนาวเย็นสร้างความลำบากในการดำรงชีวิต ความอดอยากทำให้ต้องล่าสัตว์และทำลายป่าสัตว์ หลายชนิดสูญพันธุ์ในอังกฤษและการสูญพันธุ์ขยายตัวไปทั่วยุโรป ความอดอยากและโรคระบาดในคนและสัตว์ซึ่งเกิดเป็นระยะ ๆ ในพื้นที่ต่าง ๆ ทำให้เกิดการล่าสัตว์ขนานใหญ่ หนีสิน้ำตาลสูญพันธุ์ตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๐ หม่าป่าตัวสุดท้ายพบในอังกฤษในปี ๑๘๘๖ ตัวบีเวอร์ซึ่ง

เคยมีชุกชุมในอังกฤษถูกล่าจนไม่เหลือแม้แต่ตัวเดียวในศตวรรษที่ ๑๓ แลมนในปี ๑๔๒๔ (พ.ศ.๑๙๖๗) รัฐบาลอังกฤษและสกอตแลนด์ยังออกกฎหมายให้กำจัดสัตว์ทุกชนิดที่เชื่อว่าทำลายการเกษตร เช่น นกกระจอก นกอินทรีสีทอง และแม้แต่ตัวตุ่น นอกจากนั้น สัตว์ยังถูกล่าเพราะเชื่อว่าเป็น “กีฬา” อีกด้วย ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุผลหนึ่งที่ชาวยุโรปกระตือรือร้นขนขวายที่จะสำรวจโลกเพื่อตามล่าหาวัตถุดิบที่ตนขาดแคลน

เมื่อมาร์โคโปลโลไปเยือนประเทศจีนในศตวรรษ ๑๒๗๐ (พ.ศ.๑๘๑๓) เขาประทับใจกับความรุ่งเรืองของจีนและจำนวนเรือที่แล่นขวกไขว้ในแม่น้ำแยงซีเกียงซึ่งเชื่อมนครนานกิงกับกรุงปักกิ่ง ในเวลานั้นนานกิงเป็นศูนย์กลางของการทอผ้าไหมและผ้าฝ้ายและมีประชากรระหว่าง ๕ แสน - ๑ ล้านคน ในขณะที่กรุงลอนดอนมีขนาดเพียง ๑ ใน ๑๐ ของนานกิง และ “หอแห่งลอนดอน” (Tower of London) ก็เป็นสิ่งก่อสร้างหยาบ ๆ เมื่อเทียบกับพระราชวังต้องห้ามของจีน อีกทั้งมฤตยูดำ (Black Death) หรือกาฬโรคเพิ่งจะทำลายชีวิตของชาวลอนดอนไปถึง ๔๐,๐๐๐ คน ในปี ๑๓๔๙ (พ.ศ.๑๘๙๒) และโรคระบาดอื่น ๆ ก็ยังโจมตีกรุงลอนดอนเป็นระยะ ๆ จากความสกปรกและการขาดระบบการกำจัดของเสีย

เมื่อถึงปี ๑๕๐๐ (พ.ศ.๒๐๔๓) ยุโรปครอบครองพื้นที่ร้อยละ ๑๐ ของโลก และมีประชากรเพียงร้อยละ ๑๖ ของโลก ในปีนั้นเมืองที่ใหญ่ที่สุดในโลกคือกรุงปักกิ่ง ยุโรปมีเพียงเมืองเดียวที่ติดอันดับเมืองที่ใหญ่ที่สุด ๑ ใน ๑๐ คือกรุงปารีสซึ่งมีประชากรเพียง ๒ แสนคน ในขณะที่กรุงลอนดอนในเวลานั้นมีพลเมืองเพียง ๕ หมื่นคนเท่านั้น แม้แต่การพัฒนาสังคมเมืองในแอฟริกาเหนือและอเมริกาใต้ก็ก้าวหน้ากว่ายุโรป ระหว่างปี ๑๕๔๐-๑๕๕๐ (พ.ศ.๒๐๘๓-๒๑๒๓) อายุขัยเฉลี่ยของชาวอังกฤษยังอยู่ที่ ๓๗ ปีและทารกอังกฤษ ๑ ใน ๕ เสียชีวิตในปีแรกของการเกิดพระ

เจ้าเฮนรีที่ ๕ เองสิ้นพระชนม์เมื่อทรงมีพระชนม์เพียง ๓๕ พรรษา ความรุนแรงในสังคมเกิดขึ้นตลอดเวลา ไนอัล เฟอร์กูสัน ศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์สากลของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดสรุปไว้ว่า “ชีวิตคนอังกฤษในระบะนั้นเป็นชีวิตที่โดดเดี่ยว ลำบาก ยากจน สกปรก โหดร้ายทารุณและอายุสั้น” ส่วนในปี ๑๗๔๙ (พ.ศ. ๒๓๙๒) ที่เกิดการปฏิวัติในฝรั่งเศส ชาวฝรั่งเศสก็มีความสุขมีความสูงเฉลี่ย ๕.๔๕ ฟุตเท่านั้น

การพบโลกใหม่

การเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ ๑๕ นี้เอง การสำรวจโลกและการค้าขนาดใหญ่ทางท้องทะเลซึ่งแสดงให้เห็นถึงพลังทางเศรษฐกิจ ธุรกิจและเทคโนโลยีอันน่าสะพรึงกลัวของนายพลเจิ้งเหอ ได้ถูกจักรพรรดิของจีนห้ามอย่างเด็ดขาดหลังปี ๑๔๓๔ (พ.ศ.๑๙๗๗) การสร้างเรือที่มีเสากระโดงเกินกว่าสองเสามีโทษถึงชีวิต ปรากฏการณ์ดังกล่าวส่งผลให้จีนปิดประเทศและการพัฒนาการทั้งทางการค้าและเทคโนโลยีได้หยุดนิ่งเป็นเวลาร้อย ๆ ปีในกลางศตวรรษเดียวกัน เจ้าชายเฮนรีของโปรตุเกสเริ่มบุกเบิกการท่องมหาสมุทรอันนำไปสู่การเดินทางไปพบโลกใหม่ โดยบังเอิญของคริสโตเฟอร์ โคลัมบัสในเวลาต่อมา

สำหรับโลกใหม่หรืออเมริกา การพบปะและการแลกเปลี่ยนกันครั้งแรกระหว่างชาวยุโรปและชาวพื้นเมืองน่าจะเกิดขึ้นในศตวรรษที่ ๑๐ เมื่อชาวไวคิงชื่อ เลอิว อีริกสัน (Leif Ericson) ขึ้นบกที่โนวา สโกเชีย (Nova Scotia) ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของทวีป ในการแลกเปลี่ยนชาวพื้นเมืองได้รับมิดและขวานเป็นของแลกเปลี่ยนกับขนสัตว์ อย่างไรก็ตามการขัดแย้งกันในเวลาต่อมาทำให้ชาวผิวขาวถูกขับไล่ออกจากทวีปในที่สุด

ชาวอินเดียนที่อาศัยอยู่ในทวีปอเมริกามีจำนวนทั้งหมด ๕๐-๒๐๐ ล้านคน จำนวนที่อาศัยอยู่ในอเมริกาเหนือมีมากกว่า ๒๐๐ เผ่า พวกเขาใช้ภาษาที่แตกต่างกันมากมายและมีจำนวน

ประมาณ ๒๕ ล้านคนโดยกระจายกันอยู่ทั่วไปในภาคตะวันออกเฉียงเหนือแถบแคลิฟอร์เนีย เขตทุ่งหญ้าแพรรี บริเวณลุ่มน้ำโคโลราโด ที่ราบสูงมอนตানাและโอดาโฮ ชายฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของวอชิงตันและโอเรกอน แถบทะเลสาบมิชิแกนและซูพีเรีย รวมทั้งทิศตะวันตกเฉียงใต้ เช่นอริโซนา นิวเม็กซิโก และเท็กซัส เกือบทุกเผ่าใช้วิถีประชาธิปไตยในการดำเนินชีวิต หัวหน้าเผ่าถูกเลือกเพราะความประพฤติและผลงาน พวกเขาเป็นผู้นำแต่ไม่ใช่ผู้คุมอำนาจเด็ดขาด สตรีมีบทบาทสำคัญในเผ่าและได้รับความเคารพ เธอมีหน้าที่ดูแลพืชพันธุ์และกิจกรรมในหมู่บ้านในขณะที่พวกผู้ชายออกไปล่าสัตว์ และหาปลา พวกเขาเอมีสิทธิเล็กน้อยกับสามีด้วยการเอาของของสามีไปไว้นอกที่พัก นอกจากนี้ยังมีสิทธิแสดงความคิดเห็นและออกเสียงเลือกตั้งและถอดถอนด้วย ส่วนเด็กจะถูกสอนให้รักชาติวัฒนธรรมและประเพณี รวมทั้งให้รู้จักพึ่งตนเองรู้ถึงความเท่าเทียมระหว่างเพศ คนชราได้รับการเคารพและการดูแลอย่างดี

หมายเหตุ : นักประวัติศาสตร์อเมริกาจำนวนมากอ้างจำนวนชาวพื้นเมืองในอเมริกาเหนือน้อยกว่าความเป็นจริงมาก ทั้งนี้เพื่อสร้างความชอบธรรมว่าพวกเขายึดแผ่นดินของโลกใหม่ที่ว่างเปล่าและมิได้มีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์แต่อย่างใด

ในปี ๑๖๕๐ (พ.ศ.๒๑๙๓) นักบวชชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งเขียนเกี่ยวกับชาวพื้นเมืองว่า “ความเมตตาปรานี ความมีมนุษยธรรมและความสุภาพอ่อนโยน ไม่เพียงแต่ทำให้พวกเขาโอปอ้อมอารีเท่านั้น แต่ยังทำให้พวกเขาถือทรัพย์สินต่าง ๆ ร่วมกันอีกด้วย” ชาวพื้นเมืองไม่ถือกรรมสิทธิ์ส่วนตัวในที่ดิน พวกเขาใช้ที่ดินและทรัพยากรต่าง ๆ ในที่ดินร่วมกันตาม “สิทธิตามธรรมชาติ” (natural right) พวกเขากล่าวว่า : “ไม่มีเผ่าใดมีสิทธิจะขายที่ดินแม้จะขายให้กันเองอย่างไรก็ตามแต่ขายให้คนแปลกหน้า...ขายที่ดินหรือ...

ถ้ายังงั้นก็ขายอากาศ ขายทะเลและขายโลกด้วยสิ”

ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่เข้าใจว่าเมื่อเขายินยอมให้ผู้มีอารยธรรมจากยุโรปเข้าไปในที่ดินของพวกเขา นั้นหมายถึงการยอมรับ “สิทธิตามกฎหมาย” (legal right) ตามวัฒนธรรมของผู้มาเยือน แวน โจนส์ อดีตที่ปรึกษาด้านสิ่งแวดล้อมของทำเนียบขาวกล่าวสรุปเกี่ยวกับชาวอินเดียน-แดงไว้ในหนังสือ “The Green Collar economy ๒๐๐๙” ของเขาว่า

“ชาวพื้นเมืองคือ “อัจฉริยะชน” เพราะพวกเขาสามารถอาศัยอยู่กับพี่น้อง เพื่อนพ้อง ธรรมชาติ และสรรพสัตว์ได้อย่างสอดคล้องกลมกลืนและสมดุล แผ่นดินอเมริกา คือ “อุทยาน” ที่เต็มไปด้วยพืชพันธุ์และความหลากหลายทางชีวภาพก่อนที่ชาวยุโรปจะไปถึง ชาวพื้นเมืองสามารถสร้างความยั่งยืนให้ถิ่นที่อยู่ของตนได้เป็นเวลาหลายพันปี พื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมตั้งอยู่บนความรู้ความเข้าใจในกระบวนการและวงจรของธรรมชาติ เช่น กระแสน้ำ กระแสลม แสงอาทิตย์ การเคลื่อนไหวของดวงดาว ฤดูกาล และการอพยพย้ายถิ่นของสัตว์นานาชนิด วิถีชีวิตและขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกเขาเชื่อมโยงและแนบแน่นกับสิ่งที่กล่าวข้างต้น พวกเขาเข้าใจค่าที่มีความสำคัญยิ่งของความยั่งยืน นั่นคือคำว่า “พอ” พวกเขาเข้าใจในคำคำนี้เพราะพวกเขามี “สติ” (mindfulness) และตระหนักในความรับผิดชอบ (accountability) ที่มีต่อคนรุ่นต่อไป

แผ่นดินอันอุดม

เมื่อนักสำรวจชาวฝรั่งเศสเดินทางไปถึงทะเลสาบซูพีเรียซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของทวีปในปี ๑๖๕๘ (พ.ศ.๒๒๐๑) พวกเขาพบว่าปลามีชุกชุมจนลอยตัวอยู่ใกล้ผิวน้ำ และการจับก็ทำได้โดยใช้ด้ามค้อนทุบหัวและพวกเขาสามารถหาไขนกได้เต็มลำเรือในเวลาไม่นาน นักธรรมชาติวิทยาชาวอเมริกันชื่อเออเนสต์ ทอมสัน เขียนไว้ด้วยว่า ใน

ระยะที่คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เดินทางไปถึง หมู่เกาะแคริบเบียนนั้น โลกใหม่มีตัวบีเวอร์ ประมาณ ๓๐ ล้านตัว กวางเอลค์ ๑๐ ล้านตัว กวางมูส ๑๐ ล้านตัว แกะประมาณ ๒ ล้านตัว และมีสัตว์อื่น ๆ อีกมาก รวมทั้งปลาวาฬและ ปลาทะเลนานาชนิดนอกชายฝั่งของทวีป ทุกชนิด ถูกล่าเพื่อการบริโภคและการทำกำไรจนเกือบ สูญพันธุ์ ที่เกือบสูญพันธุ์ชนิดหนึ่งคือควายไบซัน เคยมีถึง ๔๐-๖๐ ล้านตัวในปี ๑๔๓๐ (พ.ศ.๒๓๗๓) ได้ถูกล่าเพื่อเอาลิ้นและหนังส่งขายจนเหลือเพียง ประมาณ ๑,๐๐๐ ตัวในปี ๑๘๘๙ (พ.ศ.๒๔๓๒) การล่าแบบล้างผลาญจนเกือบหมดภายในเวลา เพียง ๖๐ ปี ทำโดยนักล่ารับจ้างมืออาชีพซึ่ง แต่ละคนสามารถยิงควายได้ ๑๕๐ ตัวต่อวัน และ ๖,๐๐๐ตัวคือจำนวนที่พวกเขายิงได้สูงสุดในวันเดียว ส่วนสัตว์ที่ “คนของพระเจ้า” ล่าจนสูญพันธุ์ไป เลยได้แก่ นกพิราบขนสีฟ้าที่เรียกว่า “Passenger Pigeon” ซึ่งเคยมีจำนวนกว่า ๒,๐๐๐ พันล้านตัว นกชนิดนี้เคยบินเป็นฝูงบดบังแสงอาทิตย์กว้าง เป็นไมล์ ๆ และยาวติดต่อกัน ๓ วัน มันถูกยิง หรือทำสตูและใช้เลี้ยงสัตว์ ส่วนขนถูกส่งไปทำ กำไรในตลาดยุโรป นักตัวสุดท้ายตายในเดือน กันยายน ค.ศ.๑๙๑๔ (พ.ศ.๒๔๕๗) ที่ใกล้จะ สูญพันธุ์อีกชนิดได้แก่สัตว์ทุ่งราบที่เรียกว่า “แพร็ด็อก” ซึ่งเคยมีถึงกว่า ๕,๐๐๐ พันล้านตัว ปัจจุบันกลายเป็นสัตว์หายากไปแล้ว

นอกจากสัตว์ข้างต้น โลกใหม่ยังมีป่าไม้ มากมายและมีแหล่งถ่านหินขนาดมหึมาซึ่งใช้ได้ จนถึงปัจจุบัน รวมทั้งมีแหล่งแร่ขนาดใหญ่สำคัญ หลายชนิด เช่น ทองแดงและเหล็ก ในปี ๑๘๕๙ (พ.ศ.๒๔๐๒) แหล่งน้ำมันขนาดมหึมาถูกพบใน เพนซิลวาเนีย ต่อมาแหล่งใหญ่ถูกพบอีกในเท็กซัส อาร์คันซอและแคลิฟอร์เนีย แหล่งทั้งหมดถูกใช้ อย่างฟุ่มเฟือยมากกว่า ๑๕๐ ปียังไม่หมด

การตั้งอาณานิคมของชาวอังกฤษ

ในปี ๑๕๘๕ (พ.ศ.๒๑๒๘) ก่อนการตั้งถิ่นฐาน

อย่างถาวร ริชาร์ด กรีนวิลล์ ได้ขึ้นฝั่งที่เวอร์จิเนีย เขาไปถึงพร้อมกับเรือ ๗ ลำ ชาวพื้นเมืองเฝ้าดู อย่างเป็นมิตรและไม่ได้เข้าโจมตี แต่เหตุการณ์ ผันแปรเพื่อชาวพื้นเมืองขโมยถ้วยเงินใบเล็ก ๆ (ชาวพื้นเมืองไม่เคร่งครัดในกรรมสิทธิ์ส่วนตัว) ริชาร์ดก็บุกเผาหมู่บ้านชาวอินเดียนทั้งหมู่บ้าน

ชาวอังกฤษกลุ่มแรกขึ้นฝั่งเพื่อตั้งถิ่นฐาน อย่างถาวรที่เหมือนเจมส์ทาวน์ทางฝั่งตะวันออก ของโลกใหม่ในปี ๑๖๐๗ (พ.ศ.๒๑๕๐) สิ่งที่พวกเขาพบไม่ใช่ทองคำแต่เป็นแผ่นดินที่กว้างใหญ่ ไพศาลของชายฝั่งแอตแลนติก ชาวอินเดียน แสดงความเป็นมิตรและช่วยให้คนผิวขาวเอา ชีวิตรอดได้ด้วยพวกเขาเสนอฟักทองและข้าว โปดให้บริโภค และยังสอนให้ผู้มาเยือนเพาะปลูก ด้วย แต่การเพาะปลูกทำได้ยากเพราะขาดแคลน แรงงาน ระหว่างปี ๑๖๐๙ (พ.ศ.๒๑๕๒-๒๑๕๓) ภาวะอดอยากเกิดขึ้นอย่างรุนแรงจนผู้ตั้งถิ่นฐาน ต้องตระเวนหาถั่วและผลเบอร์รี่ในป่ากินประทัง ความหิวรวมทั้งต้องขุดศพที่ฝังใหม่ ๆ ขึ้นมากิน ชายคนหนึ่งถึงกับฆ่าภรรยาของตนขณะหลับเพื่อ กินเนื้อของเธอเป็นอาหาร ในฤดูหนาวชาว อังกฤษต้องอาศัยในหลุมที่ขุดลงไปใต้ดินเพื่อ ความอบอุ่นและส่วนหนึ่งต้องหนีไปอาศัยอยู่กับ ชาวอินเดียนแดง ผู้ตั้งถิ่นฐานได้ลดจำนวนจาก ประมาณ ๕๕๐ คนเหลือเพียง ๖๐ คนเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม จำนวนผู้ตั้งถิ่นฐานจากยุโรป เพิ่มขึ้นได้เรื่อย ๆ จนมีการตั้งอาณานิคม ขึ้นทางฝั่งตะวันออกรวม ๑๓ อาณานิคม การ ขยายตัวตลอดเวลาและการกระทบกระทั่งนำไปสู่ สงครามกับชาวพื้นเมืองเผ่าต่าง ๆ ตลอดเรื่อย ๆ ปี ต่อจากนั้นสิทธิและอำนาจของชาวพื้นเมืองใน ฐานะเจ้าของประเทศเสื่อมทรุดลงตลอดเวลา สิ่ง ที่ “ผู้เจริญ” ทำกับชาวอินเดียนดูเหมือนไม่ แตกต่างจากที่ทำกับประเทศต่าง ๆ ในปัจจุบัน ทฤษฎี “Shock and Awe” ซึ่งประกอบด้วย การ โจมตีก่อนอย่างรวดเร็วและโหดเหี้ยม การเข่นฆ่า สตรี เด็กและคนชรา รวมทั้งการทำลายพืชผล

การเกษตรและแหล่งอาหารถูกใช้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า อีกกลยุทธ์หนึ่งคือการยุยงให้ชาวอินเดียชนเผ่าต่าง ๆ เป็นศัตรูกัน ในปี ๑๖๗๖ (พ.ศ.๒๒๑๙) การโจมตีชาวอินเดียโดยชาวอังกฤษซึ่งนำโดยนักบวชพิวริตัน (นิกายโปรเตสแตนต์) ทำให้ชาวพื้นเมืองเสียชีวิต ๓,๐๐๐ คน ในขณะที่ “คนขาว” เสียชีวิต ๖๐๐ คน

โรคร้ายผู้พิชิต

ยุโรปเป็นทวีปขนาดเล็กโดยเฉพาะเมื่อเทียบกับทวีปอื่น ๆ โดยรวมจึงกล่าวได้ว่ายุโรปมีประชากรหนาแน่นกว่าทวีปอื่น การมีอากาศเย็นและชื้น การติดต่อกับเอเชียทางยูเรเชีย และการดำรงชีวิตอย่างยากลำบากขาดแคลนและสกปรก ตลาดยุคมีตรวมเวลาประมาณหนึ่งพันปี ทำให้ยุโรปเป็นแหล่งสารพัดโรค เมื่อชาวยุโรปท่องสมุทรไปต่างแดนตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๕ พวกเขาก็ได้นำโรคร้ายไประบาดในพื้นที่ต่าง ๆ ของโลก เช่น ออสเตรเลีย เกาะต่าง ๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิก โดยเฉพาะเกาะฮาวาย แต่แผ่นดินที่โรคร้ายแรงของเขาทำร้ายร้ายอย่างหนักหนาสาหัสที่สุดได้แก่ “โลกใหม่” หรือทวีปอเมริกานั้นเอง

เมื่อเฮอร์นันโด เดอ โซโต นักสำรวจชาวสเปนคนแรกที่เดินทางไปถึงแถบตะวันออกเฉียงใต้ของโลกใหม่ในปี ๑๕๔๐ (พ.ศ.๒๐๘๓) เขาพบที่อยู่ของชาวพื้นเมืองถูกทิ้งร้างไปเมื่อสองปีก่อนหน้านั้นเพราะพวกเขาพากันล้มตายจากโรคระบาดซึ่งแพร่เข้าไปจากชาวอินเดียที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งตะวันออกของทวีป ซึ่งได้รับเชื้อโรคที่พวกเขาไม่มีภูมิคุ้มกันเลยจากชาวสเปนที่ขึ้นบกอีกทอดหนึ่ง เชื้อโรคที่ชาวยุโรปนำไปสู่โลกใหม่ เช่น กาฬโรค ไข้ทรพิษ ไข้หวัดใหญ่ ไข้รากสาดน้อย ท้องร่วง มาเลเรีย คางทูม วัณโรค ไข้เหลือง และอหิวาตกโรค โรคเหล่านี้ระบาดเข้าไปสู่ส่วนในของทวีปก่อนหน้าที่ชาวสเปนและชาวยุโรปอื่น ๆ จะเดินทางไปถึงเสียอีก เดอ โซโตยังทันได้เห็นบ้านเมืองของชาวอินเดียที่หนาแน่น

ไปด้วยผู้คนตั้งเรียงรายอยู่แถบที่ราบลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี แต่เมื่อชาวยุโรปเข้าไปถึงแม่น้ำดังกล่าวอีกครั้งในปลายศตวรรษที่ ๑๖ เมืองใหญ่เหล่านั้นก็สูญหายไปจนเกือบหมด ร่องรอยที่เหลือให้เห็นคือเนินดินขนาดใหญ่อันเป็นที่ตั้งบ้านเรือนเท่านั้น เนินดินดังกล่าวถูกสร้างเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและเป็นที่ฝังศพ เนินดินที่ใหญ่ที่สุดสูงถึง ๑๐๐ ฟุต และมีฐานกว้างกว่าปิระมิดในอียิปต์ ชาวพื้นเมืองที่อาศัยแถบที่ราบลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี การเกษตรที่ก้าวหน้าซึ่งทำโดยคนพื้น ๆ หมูบ้าน จำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองที่เป็นศูนย์กลางอาจมีมากกว่า ๕๐,๐๐๐ คน และช่างฝีมือก็ประกอบด้วยช่างทำเครื่องมือ ช่างปั้น ช่างประดับ ช่างทอ ช่างแกะสลัก ช่างทำเกลือ ฯลฯ

ไข้ทรพิษเริ่มสังหารชีวิตชาวอินเดียตั้งแต่ปี ๑๕๑๔ (พ.ศ.๒๐๕๗) ศาสตราจารย์จาเร็ด ไดมอนด์ กล่าวไว้ในหนังสือ “ปืน เชื้อโรคและเหล็ก” ซึ่งได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ว่า “โรคร้ายของชาวยุโรปได้ทำลายชีวิตชาวพื้นเมืองไปร้อยละ ๙๐-๙๕ ระหว่างปี ๑๔๙๒-๑๙๖๐ (พ.ศ.๒๐๓๕-๒๔๘๓) ไม่มีเผ่าใดรอดพ้นจากการทำลายล้างของโรคระบาด” พอถึงปี ๑๙๖๐ ก็มีชาวอินเดียแดงเหลือรอดพ้นจากโรคระบาด การเข่นฆ่า ความอดอยากเพียง ๒๕๐,๐๐๐ คนเท่านั้น สรุปได้ว่าโรคร้ายที่พวกเขาไม่มีภูมิคุ้มกันได้พิชิตชาวพื้นเมืองไปก่อนที่พวกเขาจะพ่ายแพ้ชาวยุโรปในที่สุด

การครอบงำทางจิตวิญญาณและการดำรงชีวิต

กองทัพแรก ๆ ของชาวยุโรปที่ถูกส่งไปยังทวีปต่าง ๆ เพื่อการยึดครองและครอบงำได้แก่คณะนักสอนศาสนาสำหรับโลกใหม่ คณะนักสอนคณะแรกเป็นชาวคริสเตียนนิกายคาทอลิกซึ่งเดินทางไปจากสเปน พวกเขาเข้าไปยึดหัวหาดในฟลอริดาและแคลิฟอร์เนีย ชาวพื้นเมืองที่ยอม “เข้ารับ” จะถูกสอนให้ดำรงชีวิตแบบคนยุโรป โดยถูกสอนให้เลี้ยงแกะและวัว ทำสวนผลไม้

ทอผ้า ทำงานเหล็ก งานหนัง และการผลิตน้ำมันมะกอก เมื่อคณะนักสอนศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ไปถึง การแข่งขันการกวาดต้อนให้ชาวพื้นเมืองเข้าเป็นสวากของพระเจ้าก็เป็นไปอย่างเข้มข้น แต่สิ่งที่ทำให้ชาวอินเดียจนจำนวนมากจนงงและตั้งคำถามอยู่เสมอคือ “ทำไมคนชาวจึงมีพระเจ้าหลายองค์กัน?”

นอกจากการครอบงำทางจิตวิญญาณแล้ว ชาวคิริโลสจากยุโรปยังพยายามเปลี่ยนวิถีชีวิตของชาวพื้นเมืองด้วย พวกเขาถูกสอนให้สวมกางเกงและนุ่งกระโปรง พูดภาษาอังกฤษ ทำฟาร์มแบบครอบครัว เด็ก ๆ ถูกส่งเข้าโรงเรียนประจำซึ่งดำเนินการโดยคณะนักบวชและให้ดูแลทั้งวัฒนธรรมของตน การทำศพต้องทำตามวิธีของคริสเตียน นักบวชมักย้ำถึงการไปอยู่กับพระเจ้าชั่วนิรันดร์ แต่ชาวพื้นเมืองมักคิดว่า มีแต่หินและภูเขาเท่านั้นที่จะอยู่ชั่วนิรันดร์ แม้แต่ตัวนักบวชเองก็ต้องหายไป!!

การถอนรากถอนโคนที่แท้จริง

ก่อนการประกาศอิสรภาพเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา ชาวยุโรปโดยเฉพาะอังกฤษ ฝรั่งเศส และสเปนซึ่งทำสงครามกันในยุโรปตลอดยุคมีดก็ไปต่อสู้แย่งชิงดินแดนและผลประโยชน์กันในโลกใหม่ด้วย จนเป็นเหตุให้ชาวพื้นเมืองถามพวกเขาว่า “พวกท่านมาสู้รบกันในดินแดนของเราทำไม?” นอกจากถูกรุกราน เช่นฆ่า แย่งชิงและขับไล่ออกจากถิ่นที่อยู่อาศัยแล้ว ชาวพื้นเมืองยังถูกบังคับให้ต้องเลือกข้างด้วย และในระยะสุดท้ายซึ่งเป็นการต่อสู้ของอังกฤษกับผู้ตั้งถิ่นฐาน ชาวพื้นเมืองก็ถูกบังคับให้ต้องเลือกข้างจนต้องสู้รบกันเอง

หลังการประกาศอิสรภาพในปี ๑๗๗๖ (พ.ศ. ๒๓๑๙) การถอนรากถอนโคนอย่างแท้จริงก็เริ่มขึ้น ประเทศเกิดใหม่เริ่มเจรจาและทำสัญญาฉบับแรกกับชาวพื้นเมืองในปี ๑๗๘๗ (พ.ศ. ๒๓๓๐) สัญญาดังกล่าวระบุว่าชาวพื้นเมืองจะได้รับสิทธิในที่ดิน

และทรัพย์สินโดยไม่ถูกแย่งยึดโดยผู้ตั้งถิ่นฐานจากยุโรป อย่างไรก็ตามระหว่างปี ๑๘๐๐-๑๘๑๒ (พ.ศ. ๒๔๓๔-๒๓๕๕) ที่ดินของชาวอินเดียในรัฐอินเดียนา อิลินอยส์ ส่วนหนึ่งของรัฐโอไฮโอ มิชิแกนและวิสคอนซินก็ได้ถูกบังคับซื้อไปโดยสัญญา ๑๕ ฉบับ โดยรวมสัญญาที่ลงนามรับรองสิทธิของชาวพื้นเมืองที่ให้สัตยาบันโดยสภาคองเกรสรวม ๓๗๐ ฉบับถูกละเมิดหมดด้วยความต้องการจะได้ที่ดินไปจัดสรรให้คนขาวหรือเพราะพบแหล่งทองคำหรือแร่ธาตุสำคัญ ในที่สุดที่ดินของชาวพื้นเมืองก็ถูก “ปล้น” ไปทั้งหมด ๓๐๐ พันล้านเอเคอร์หรือ ๗๕๐ พันล้านไร่ ชาวอินเดียแดงถูกกวาดต้อนเข้าไปอยู่ใน “เขตสงวน” หรือ “เขตกักกัน” อันไม่คุ้นเคยและทุรกันดาร สิ่งที่ชาวพื้นเมืองได้เป็นการตอบแทนคือการได้รับปันส่วนอาหารและสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็น เช่น ผ้าห่ม ขวาน เลื่อยผ้า ปืนพกและยาสูบ พวกเขาต้องอยู่อย่างสันติและถูกสอนให้เลิกการล่าสัตว์และให้ละทิ้งวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของตน บางเผ่าต้องย้ายถึง ๕ ครั้งกว่าชาวอเมริกันจะพอใจและนั่นทำให้เกิดการเดินทางอันแสนไกลที่เรียกว่า “The Long Walk” และการเดินทางแห่งน้ำตาหรือ “The Trail of Tears” ซึ่งส่งผลให้ชาวพื้นเมืองต้องเสียชีวิตไปถึงครึ่งก่อนเผ่า

สำหรับประธานาธิบดีที่เข้มแข็งจริงจังที่สุดในการ “ถอนรากถอนโคน” ได้แก่ แอนดรู แจ็กสัน (พ.ศ. ๒๓๗๒-๒๓๘๐, คนที่ ๗) ผู้ได้รับการสนับสนุนจากนักธุรกิจ เขาเป็นนักเก็งกำไรที่ดินเป็นพ่อค้าและศัตรูคนสำคัญของชาวพื้นเมืองเพราะเขาทั้งขับไล่และเขียนค่าอย่างไม่ปราณี แต่หนังสือประวัติศาสตร์ระดับประถมและมัธยมกลับกล่าวถึงเขาในฐานะนักบุกเบิก นักประชาธิปไตย ทหารและบุคคลของประชาชน อนึ่งผู้เป็นต้นคิดในเรื่อง “เขตสงวน” ได้แก่ประธานาธิบดีโทมัส เจฟเฟอร์สัน (คนที่ ๓) ผู้ได้รับมรดกเป็นที่ดิน ๕,๐๐๐ เอเคอร์และทาสอีกนับโหลจากบิดา (เขาเคย

เขียนประมวลการค้าทาสของอังกฤษ) เขามีทาสนับร้อยเมื่อวันที่เขาเสียชีวิต

การเป็นเจ้าของของโลกใหม่ของชาวพื้นเมืองก็สิ้นสุดลงเมื่อสภาองเกรสอเมริกันประกาศในวันที่ ๓ มีนาคม ค.ศ.๑๘๖๘ (พ.ศ.๒๔๑๑) ว่า “ไม่มีที่ดินแดนหรือชนเผ่าใดในสหรัฐอเมริกาจะได้รับการยอมรับในความเป็นเอกราชที่สหรัฐอเมริกาจะต้องเซ็นสัญญาด้วยอีกต่อไป”

สงครามครั้งสุดท้ายกับชาวพื้นเมืองในปี ๑๘๙๐ (พ.ศ.๒๔๓๓) เกิดขึ้นที่ตำบลที่เรียกว่า “Wounded Knee” ในดาโกต้าตอนใต้ ณ ที่นั้นชาวพื้นเมืองหลายร้อยคนรวมทั้งสตรี เด็ก และคนชราถูกสังหารหมู่อย่างโหดเหี้ยมน่าขยะแขยง ทหารอเมริกันไล่ต้อนเช่นฆ่าและตีด้วยกระบอกจมนมองไหลกริดซีโครงสตรี ไลยิงเด็กและคนชรา ถลกหนังศีรษะ และทำทารุณกรรมต่าง ๆ อย่างไม่เมตตา (ไม่ต่างจากที่ทำในอเมริกาใต้ เวียดนาม อิรัก และอัฟกานิสถาน??) “ผู้ที่พระเจ้าเลือก” ซึ่งประกอบด้วยนายทุน นักเผชิญโชค คนชั้นต่ำที่ถูกกดขี่ คนจรจัด คนคุก ทาสผิวขาว เด็กจากสลัม โสเภณี และนักบวชโปรเตสแตนต์ที่หนีการกดขี่บีฑาโดยนิกายโรมันคาทอลิกในยุโรปได้บุกฝ่าและฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวอินเดียนแดงจากฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกไปจนถึงฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกเป็นระยะทาง ๔,๘๐๐ กิโลเมตร สำเร็จโดยใช้เวลาประมาณ ๒๘๐ ปี ในเรื่องนี้หนังสือพิมพ์อเมริกันชื่อจอห์น โอ ซัลลิแวน เรียกการ “ถอนรากถอนโคน” ดังกล่าวว่า “Manifest Destiny” หรือพรหมลิขิตที่กำหนดไว้โดยพระเจ้า อดีตอาณานิคมก็กลายเป็นเจ้าอาณานิคม และขยายขอบเขตมาเป็น “กินโลก” ในปัจจุบัน

การเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ “Smithsonian National Museum of American Indian” ในกรุงวอชิงตันไม่ได้ช่วยให้ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับชาวพื้นเมืองอย่างชัดเจน ไม่มีการกล่าวถึงการเช่นฆ่า การเอาผ้าห่มซึ่งเปื้อนโรคระบาดไปให้หัวหน้าเผ่าชาวอินเดียนเพื่อให้เกิดการระบาด

การวางยาพิษ การข่มขืนสตรี การแย่งยึดที่ดิน การจับไปขายเป็นทาส การละเมิดสัญญาทุกฉบับ การกวาดต้อนให้เข้าไปอยู่ในเขตจังหวัดหรือค่ายกักกัน ความอดอยากหิวโหย การพรากเด็กชาวพื้นเมืองไปเข้าโรงเรียนประจำเพื่อการครอบงำทางปัญญาตลอดจนการฆ่าหมู่ครั้งสุดท้ายที่ “Wounded Knee” ข้อมูลที่ได้รับเป็นไปอย่างผิวเผินและปิดบัง

ตลอด ๒๐๐ ปีของการล่าอาณานิคมของคนขาว ชาวอเมริกันอินเดียนไม่เคยมองตัวเองว่าเป็นผู้ถูกพิชิตแม้พวกเขาจะยากจน ติดเหล้าและมีอัตราการฆ่าตัวตายสูงกว่าคนผิวขาว ๒-๓ เท่า พวกเขาที่ยึดภาพทัศนว่าพวกเขาคือผู้ที่ต้องการรักษาอิสรภาพและอัตลักษณ์ของตนเองไว้ และตลอดร้อย ๆ ปีที่ผ่านมาก็ได้แสดงจุดยืนดังกล่าวครั้งแล้วครั้งเล่าให้ “คนของพระเจ้า” ยอมรับในความแตกต่าง และหัวหน้าเผ่าของชาวพื้นเมืองเผ่าหนึ่งก็เคยแสดงทัศนในเรื่องนี้กับประธานาธิบดีคนที่ ๔ คือเจมส์ มอนโร ด้วย ในปัจจุบัน ชาวอเมริกันอินเดียนจำนวนมากยังเดินรำและร้องเพลงตามประเพณีของตน พวกเขายังพูดกับคนในครอบครัวโดยใช้ภาษาพื้นเมืองผสมกับภาษาอังกฤษ พวกเขาพร้อมกันตั้ง “ขบวนการอเมริกันอินเดียน”(American Indian Movement-AIM) และจัดงานแสดงความรำลึกถึงผู้นำในอดีตตลอดจนรำลึกถึงการเช่นฆ่าแย่งชิงและกดขี่ตลอดร้อย ๆ ปีที่ผ่านมา

ในที่สุดชาวพื้นเมืองก็ใช้ “คุณค่า” (Value) ของชาวผิวขาวคือ “ความโลภ” (greed) ในการสร้างรายได้อย่างเป็นทางการเป็นกำในปี ๑๙๗๙ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ชาวเผ่าเซมิโนล (Seminole) ของฟลอริดาตอนใต้ได้เปิดสถานการพนันเป็นแห่งแรกซึ่งก็มีคนขาวไปเล่นกันอย่างคึกคักพอถึงปี ๑๙๘๐ (พ.ศ. ๒๕๒๓) ชาวพื้นเมือง ๕๐ เผ่าก็เป็นเจ้าของสถานการพนันอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งทำรายได้ ๒๕ ล้านดอลลาร์ต่อปี และพวกเขาต่างใช้จิตวิญญาณของ “นายทุน” (Capitalist) และ “เสรีภาพ” (Liberty)

แบบอเมริกันสร้างรายได้ในปี ๑๙๙๙ (พ.ศ.๒๕๔๒) ถึง ๖,๐๐๐ ล้านดอลลาร์

“ถ้าเราสร้างสรรคสังคมของเราให้เหมือนสังคมของชาวอินเดียนแดง เราก็จะมีโลกที่เราใช้ประโยชน์ได้ชั่วนิรันดร์ และยังสามารถรักษาสันติภาพไว้ได้ตลอดกาลด้วย”

จอห์น คอลลิน

นักวิชาการอเมริกัน

ผู้อาศัยอยู่กับชาวอินเดียนแดง

ระหว่าง ค.ศ.๑๙๒๐-๑๙๓๐

อ้างอิง

๑. Candy Moulton, “Everyday Life Among the American indians, 1880 - 1900”, Digest Books Cincinnati, USA, 2001 แคนดี้เป็นนักเขียนเกี่ยวกับชีวิตในตะวันตกของสหรัฐฯ และยังเป็นบรรณาธิการนิตยสารเกี่ยวกับตะวันตกด้วย

๒. Chris Hedges and Joe Sacco “Days of Destruction test of Revolt”, Nation Books, New York 2012, คริสเคยเป็นผู้สื่อข่าวต่างประเทศในอเมริกาใต้และตะวันออกกลาง ปัจจุบันเขาเป็นนักวิชาการของสถาบัน Nation Institute เขาเคยทำงานกับหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์ ๑๕ ปี

๓. Howard Zinn, “A People’s History of the United States, 1492 -Present”, Harper Collins, New York, 2005” โฮเวิร์ดเป็นศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยบอสตัน หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีในระดับนานาชาติ

๔. จาเร็ด ไดมอนด์, “ปืน เชื้อโรคและเหล็กกล้ากับชะตากรรมของสังคมมนุษย์” แปลโดย อรวรรณ คุหาเจริญ นาวายุทธ์ สำนักพิมพ์คบไฟ, พ.ศ.๒๕๔๗ จาเร็ดเป็นศาสตราจารย์สาขาภูมิศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย หนังสือเล่มนี้ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์

๕. John Arnone, “Why I left America”, P.Press Co., Ltd. 2004, จอห์นเป็นชาวอเมริกันผิวขาวที่ย้ายมาอาศัยอยู่ในประเทศไทยกว่า ๑๐ ปี ในอเมริกาเขาเคยทำงานกับหนังสือพิมพ์ขนาดใหญ่ ๒ บริษัทและเคยทำธุรกิจส่วนตัวด้วย เขามีภรรยาชาวไทยและมีลูก ๓ คน เขาทำนายว่าอเมริกาจะเผชิญกับวิกฤตเศรษฐกิจก่อนการเกิดจริง ๔ ปี

๖. Nial Ferguson, “Civilization”, Penguin Books, London, 2012,” ไนอัลเป็นศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์สากลของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

๗. Oliver Stone & Peter Kuznick “The Untold History of the United States”, Ebury Press, USA. 2013, โอลิเวอร์เป็นผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียงของฮอลลีวูด ส่วนปีเตอร์เป็นนักประวัติศาสตร์ชาวอเมริกัน เขาทั้งสองเปิดเผยด้านมืดของประวัติศาสตร์สหรัฐฯ

๘. Peter Nabokov, “Native Indian Testimony (1492 - 2000),Penguin Books, USA,1999, ปีเตอร์เป็นศาสตราจารย์ด้าน American Indian studies World Arts and Culture ที่มหาวิทยาลัยยูซีแอลเอ

๙. Tim Collins, “Behind The Lost Symbol”, Michale O’Masra books limited, London, 2009, ทิมเขียนหนังสือมาแล้ว ๙ เล่มและเขียนบทความให้นิตยสารและหนังสือพิมพ์ด้วย เขาเปิดเผยความเป็นมาขององค์กรลับต่าง ๆ และความเกี่ยวพันของบิดาผู้สร้างอเมริกากับองค์กรเหล่านี้

๑๐. Van Jones, “The Green Collar Economy”, Harper Collins New York, 2009 แวนเป็นประธานองค์กรเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมชื่อ Green For All เขาเป็นอดีตที่ปรึกษาด้านสิ่งแวดล้อมของทำเนียบขาว

๒

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๗

teen.mthai.com/variety/57269.html

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ภายหลังจากที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้นครองราชย์เป็นพระมหากษัตริย์องค์ที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์แล้ว ทรงเล็งเห็นความจำเป็นที่จะต้องเร่งพัฒนาบ้านเมืองให้มีความทันสมัย เพื่อให้รอดพ้นจากการตกเป็นอาณานิคมของชาติมหาอำนาจทางตะวันตก อันนำไปสู่การปฏิรูปราชอาณาจักรสยามในด้านต่าง ๆ เพื่อสร้างประเทศสยามให้มีลักษณะเป็นรัฐประชาชาติ (Nation State) สมัยใหม่

ในมิติด้านการสร้างรัฐสมัยใหม่ (State)

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงทำการปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดินครั้งใหญ่ โดยยุบเลิกระบบหัวเมืองและประเทศราช แล้วรวมศูนย์อำนาจการบริหารราชการแผ่นดินมาไว้ที่ส่วนกลาง ทรงตั้งกระทรวงทบวงกรมขึ้นมารับผิดชอบการบริหารราชการด้านต่าง ๆ มีข้าราชการที่กินเงินเดือนประจำเป็นผู้ไปปกครองและบริหารงานราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น เพื่อบูรณาการพระราชอาณาเขต (Kingdom) ของประเทศสยามให้เกิดบูรณาภาพแห่งดินแดน

ส่วนในมิติด้านการสร้างความเป็นชาติ (Nation) นั้น จำเป็นต้องสร้างกระบวนการเรียนรู้เพื่ออบรมกล่อมเกล่าให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วราชอาณาจักรสยาม มีความรู้สึกนึกคิดใหม่ในความเป็น “คนชาติเดียวกัน” หรือเป็นคน “พวกเดียวกัน” เช่น ใช้ภาษากลางภาษาเดียวกันในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนทุกภูมิภาคของประเทศ เรียนตำราประวัติศาสตร์เล่มเดียวกัน มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนความคิดจิตใจแบบเดียวกันที่สะท้อนถึงความเป็น “ชนชาติสยาม” เป็นต้น ในการนี้พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้อาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือช่วยเสริมสร้างความรู้สึกร่วมกันใหม่ในมิติของความเป็นชาติ โดยทรงให้จัดทำโครงการการศึกษาอันเป็นเสมือนแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับแรกของประเทศไทยขึ้น เมื่อปี พ.ศ.๒๔๔๑ นับเป็นจุดเริ่มต้นในการจัดการศึกษาอย่างเป็นระบบตามรูปแบบการศึกษาของประเทศทางตะวันตกเป็นครั้งแรก เพื่อหวังจะให้คนไทยทั่วราชอาณาจักรได้รู้หนังสือและใช้ภาษาที่เป็นทางการของชาติภาษาเดียว อีกทั้งจะได้ผลิตบุคลากรที่มีความรู้มาทำงานในระบบราชการสมัยใหม่ด้วย

ทั้งนี้ในการจัดการศึกษาสมัยใหม่โดยมุ่งให้เป็น “การศึกษาเพื่อทวยราษฎร์” นั้น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงระลึกถึงวัดต่าง ๆ ในพระพุทธศาสนาที่เป็นศูนย์กลางการศึกษาของสังคมไทยแต่เดิม ว่าจะเป็นการสำคัญในการช่วยจัดการศึกษาแก่ราษฎรทั่วราชอาณาจักรสยามได้ จึงทรงกราบบออาราธนาขอให้สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระวชิรญาณวโรรส เป็นผู้อำนวยการศึกษาของวัดต่าง ๆ ทั่วราชอาณาจักร การใช้วัดเป็นโรงเรียนและอาศัยพระสงฆ์เป็นครูนั้น ทำให้สามารถขยายการศึกษาไปได้อย่างกว้างขวางทั่วประเทศ มีการขยายจำนวนโรงเรียน จำนวนวัดที่ใช้เป็นโรงเรียน

จำนวนนักเรียน จำนวนครู ตลอดจนจำนวนพระสงฆ์ที่ทำหน้าที่เป็นครูเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วตามเป้าหมาย

เมื่อถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ได้ทรงสานต่อพระราชปณิธานของพระราชบิดาในการสร้างรัฐสยามให้เป็นรัฐประชาชาติสมัยใหม่ โดยทรงสร้างอุดมการณ์ “ความเป็นไทย” ขึ้น ผ่านพระบรมราชาโชวาท พระราชดำรัส ตลอดจนพระราชนิพนธ์ต่าง ๆ หลายเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่าน “รูปสัญลักษณ์” (signifier) ของธงไตรรงค์ อันเป็นธงชาติไทยสามสีที่สื่อแสดงถึงความหมายแห่งสัญลักษณ์ (signified) ใน “ตัวตนของความเป็นไทย” ที่ประกอบด้วย “ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์” ด้วยเหตุนี้สถาบันศาสนาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอุดมการณ์แห่งความเป็นไทย จึงมุ่งหมายถึงสถาบันพระพุทธศาสนาที่มีความผูกพันกับสถาบันพระมหากษัตริย์มาช้านาน ดังภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่ได้กล่าวมา

อย่างไรก็ตาม “ตัวตนของความเป็นไทย” ตามกรอบอุดมการณ์นี้ ทำให้พี่น้องชาวไทยที่นับถือศาสนาอื่นกลายเป็นเสมือนพลเมืองชั้นสองของสังคมไทยโดยปริยาย ประกอบกับการปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดินด้วยการยกเลิกหัวเมืองประเทศราช (อันเป็นความสัมพันธ์ในระบบการมอบเครื่องราชบรรณาการให้กับศูนย์กลางอำนาจที่กรุงรัตนโกสินทร์ โดยที่เมืองประเทศราชยังมีอิสระในการปกครองตนเอง เช่นเดิม) ทำให้รัฐปัตตานีที่เป็นเมืองมุสลิมปึกษาได้ต่อต้านขัดขืนนโยบายการสร้างรัฐประชาชาติไทย ในลักษณะที่ขัดแย้งกับตัวตนหรืออัตลักษณ์ของชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูเช่นนี้มาแต่เริ่มแรก

๒๒ อ่านต่อฉบับหน้า

แค่คิดก็หนาว... วั

● นายชิง วินเทอร์

๑. ระบบทุนนิยมต้องอาศัยคนรวย ตั้ง ๑๒ เจ้าแล้ว
ขับเคลื่อนโครงการรัฐ (เดลินิวส์ ๑๗ ธ.ค.๕๘)

๒. ตัวอย่าง ของคนที่พูดคำเท่ ทำอะไรก็ได้ขอให้
ใครเดือดร้อน 'พลอย เมย์เวตเธอร์' แชมป์ไร้พ่ายอวด
รถใหม่ราคา ๑๒๔ ล้านบาท (ไทยโพสต์ ๒๙-๓๐ ต.ค.๕๘)

๓. ความซrach ของ ก.ม. ไม่ทันอาชญากร สิบกว่าปี
มานี้ ถือว่ามีเงินจ้างทนาย ตัวหน้อยูไหนไม่รู้ ต่า
ศาลอีกตะหาก มอบให้ทนายเทียวฟ้องคนทั่ว
ประเทศ โดย ทักซิณ “โจทก์” ไม่เคยปรากฏตัว
ต่อศาลเลย ไม่มีใครรู้ แต่ทนายทักซิณรู้ ไป
พบทักซิณประจำ (เปลว สีเงิน ๒๑ ธ.ค.๕๘)

๔. อะไรคือหลักประกันไม่ทำชั่ว คนรวยหรือคนจน? บุก
จับคาสนามบินเจ้าชายซาอูฯ ขนยาเสพติด ๒ ตัน
(เดลินิวส์ ๒๘ ต.ค.๕๘)

๕. เด็กคือผ้าขาว สุดแต่
ผู้ใหญ่จะแต่งแต้ม เด็กมะกัน
รุ่นใหม่แล้งน้ำใจ น่าตกใจ
'พ่อแม่รุ่นใหม่' ไม่ให้ความสำคัญ
สำคัญเรื่องนี้ (มติชน ๗ ธ.ค.๕๘)

๖. บทที่ ๑ แห่งการขอโทษ
ญี่ปุ่นชุดใช้สตรีโลม ทาสกาม
ทหาร (ไทยโพสต์ ๒๙ ธ.ค.๕๘)

๗. ทางรอดของชีวิต เนะ
ปรับพฤติกรรมกินไม่เสี่ยง-
ลดหวาน-มัน-เค็ม-จัด (ไทย-
โพสต์ ๓๑ ต.ค.-๑ พ.ย.๕๘)

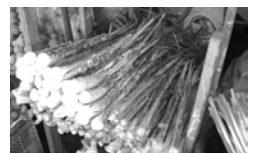
๘. เบื้องหลังถ่ายทำไม่มี
ใครรู้ เนื้อแดง-ไส้กรอกกิน
ได้ อนามัยโลกชื้อยาตื่นตูม
(เดลินิวส์ ๓๑ ต.ค.๕๘)

๙. คนไกลเอาไฟฟ้า
คนใกล้เอาสิ่งแวดล้อม
อันดามัน หอยชักตีนหรือ
โรงไฟฟ้าถ่านหินสะอาด
... (เดลินิวส์ ๑ พ.ย.๕๘)

๑๐. ปลุกครั้งเดียวกิน
ตลอดชีวิต พืชผักอื่นๆ มี
อีกมั้ย? หวายตัดหน่อ ปลุก
ครั้งเดียว ขายได้หลายปี
(เดลินิวส์ ๓๑ ต.ค.๕๘)

๑๑. ทิ้งไว้นาน กาฝากจะฆ่าต้นแม่ แรงงาน
ท่องเที่ยวไทยซ็อก ชีต่างชาติทะลักแย่งงาน
(เดลินิวส์ ๑๗ ธ.ค.๕๘)

๑๒. อีกหนึ่งความพยายาม
ใช้ ก.ม.แก้ปัญหาลับซังแทน
รองลงอาญา ดัดหลังพวก
เมมาแล้วขับให้หลายจำ
(เดลินิวส์ ๑๗ ธ.ค.๕๘)

๑๓. ปฏิรูปประเทศเริ่มที่ไหน? หลายประเทศในโลกเปลี่ยนประเทศด้วยการเริ่มต้นที่ปฏิรูป การศึกษาไม่ใช่รัฐธรรมนูญ ลิงคโปร เกาหลีใต้ ไต้หวัน เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด (เปลว สีเงิน ๒๒ ธ.ค.๕๘)

๑๔. กินเพื่ออยู่-อยู่เพื่อกิน ปัจจัยที่มีผลต่อการซื้ออาหารของชนชั้นกลางอันดับ ๑ รสชาติ ๗๐ คะแนน อันดับสุดท้าย มีสารอาหารที่ดี ๑๕ คะแนน (มติชนสุดสัปดาห์ ๑๘-๒๔ ธ.ค.๕๘)

๑๕. วงจรขาใหญ่ ผลัดกันยึดครองเศรษฐกิจ จีนยกทัพ นักธุรกิจปักธงไทยลงทุน ๑๐ กลุ่ม คลัสเตอร์ (เดลินิวส์ ๑๘ ธ.ค.๕๘)

๑๖. ความยุติธรรม ต้องรวดเร็ว ว่องไว ครม.ไฟเขียว ตั้งศาลคดีทุจริต (ไทยโพสต์ ๒๓ ธ.ค.๕๘)

๑๗. นี่ก็เรื่องความซื่อสัตย์ สง. ตร.คุ้มกันข้าวระบายน ๑๓ ล้านตัน เตือนเอกชนผู้ชนะการประมูลข้าว นำกลับสู่ผู้บริโภค (ไทยโพสต์ ๒๓ ธ.ค.๕๘)

๑๘. เกษตรเริ่มคิดถึงน้ำ 'บ้านหนองระกำ' พลิกผืนนาปลูกผักใช้น้ำน้อย -ปลอดภัย-โคจรรายได้งาม (มติชน ๒๙ ธ.ค.๕๘)

๑๙. คนไทยกินเนื้อมากขึ้น การนำเข้าโคกระบือมีชีวิต ผ่านด่านศุลกากรแม่สอดปี ๕๘ ๑๕๓ ล้านบาท ปี ๕๘ ๑,๐๔๒ ล้านบาท (มติชนสุดสัปดาห์ ๑๘-๒๔ ธ.ค.๕๘)

๒๐. หลาย ๆ อย่างที่ต้องอาศัยอำนาจรัฐเข้ามาบริหารจัดการ ฮือฮาประมงกระบี่หนเดียวไทย ๒๕ ต้นมากที่สุดในรอบ ๕ ปี เป็นผลจากปิดอ่าว ห้ามจับปลาฤดูวางไข่และการห้ามใช้เครื่องมือประมงผิดกฎหมาย (ไทยโพสต์ ๑๘-๑๙ ธ.ค.๕๘)

๒๑. รัสเซียปราบไอเอส ๑ วัน เท่ากับอเมริกาทำ ๑ เดือน! สหรัฐฯส่งหน่วยรบพิเศษปราบไอเอส (มติชน ๓ ธ.ค.๕๘)

๒๒. เศรษฐกิจทรุด คนซื้อลด คนผลิตเพิ่ม แล้วจะเป็นอย่างไร? กกร.ขอเงินกู้รัฐอีก แสนล้าน กระจาย 'เอสเอ็มอี' ได้เพิ่มขึ้น (เดลินิวส์ ๒ ธ.ค.๕๘)

๒๓. ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน เด็กไทยเห็นรุนแรงในครอบครัวร้อยละ ๘๕ (ไทยโพสต์ ๒๖-๒๗ พ.ย.๕๘)

๒๔. ถ้าเป็นเงินของเรา-เราทำม้าย? กทม.ซื้อเปียโนเครื่องดนตรี ๑.๓ พันล้าน (มติชน ๘ ธ.ค.๕๘)

๒๕. ไฮเทคสู้มือโยกไม่ได้หรอก นี่คือเรื่องจริง! คาดโทษ ผกก.ไม่ลงพื้นที่แก้ปัญหาจราจรให้โบกหน้า บชน. (ไทยโพสต์ ๒๔-๒๕ ธ.ค.๕๘)

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

ถ้าพูดถึงเรื่องกรรมที่ผ่านมา
กรรมหมายถึงการกระทำที่ผิด ๆ สมัยอดีต
เขาอยากจะบอกว่า มันมากมายมหาศาล...

กายา

บทที่ ๑ หลับตาภาวนา

สามัญสะดุ้งเฮือกตื่นขึ้นจากการหลับไหล

เขารู้สึกตกใจสุดขีด จิตใจอ่อนล้า อាកารเหมือน
ไม่ได้หลับ ทั้งที่หลับไปแล้ว

สามัญจำได้ว่า หลับไปเมื่อเวลาเกือบจะสามทุ่ม
หลับด้วยอาการเครียดตึงในสมอง รับรู้ตัวเองว่า
อาการบางอย่างในร่างกายผิดปกติ สายตามีอาการ
อ่อนล้า มองเห็นวัตถุชิ้นเล็ก ๆ รอบตัว ทับซ้อน
ประสาทตาเหมือนจะเสียการทรงตัวไปแล้ว

เขาอยากจะหลับ หลับให้นาน ๆ จะได้ลืมอาการ
ทางร่างกายให้หมดสิ้น มันทรมาณเขามาไม่ต่ำกว่า
สองวัน เขาขับรถไม่ได้ ต้องลาหยุดพักผ่อนชั่วคราว
เพื่อให้ความอ่อนล้าทางสายตากลับสู่ภาวะปกติ

ว่ามันไม่เป็นอย่างที่คิด อาการเจ็บป่วยยัง

รุมเร้า ประสาทยังคงเครียด จนเขารู้สึกปวดตบ ๆ
ในโพรงสมองที่เชื่อมต่อกับสายตายุ่ตลอดเวลา
ดังนั้น เขาจึงเริ่มต้น ใช้การนั่งสมาธิเข้าบำบัด

ก่อนเวลาสองทุ่ม เขายังนั่งอยู่ตรงหน้าพระ
พุทธรูป ที่เคยกราบไหว้อยู่ประจำ ก่อนฝึกสมาธิ
ธรรมะน่าจะช่วยเขาได้นะ

“พยายามฝึกทำความเพียร อย่างสม่ำเสมอ ใน
การปฏิบัติธรรม ลักวันหนึ่งลักธรรมะจะช่วยลูก
ของหลวงพ่อกทุกคน” คำพูดหนึ่งดังแว่วในสำนึก

ใช่ละ...คำพูดของหลวงพ่เจ้าอาวาสวัดหนึ่ง ที่
สามัญเฝ้าเพียรไปฝึกปฏิบัติกรรมฐานอยู่ประจำ
ท่านเป็นภิกษุที่เขาให้ความเคารพเหมือนคือสิ่งพึ่งพิง
หรือร่มโพธิ์ร่มไทร ที่คอยปกป้องรักษา คุ่มครองให้

เขาได้อยู่ในสายทางธรรมตลอดมา

เขาพยายามทำให้หนึ่ง เบื้องต้นคือนั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือสองข้างวางไว้บนหน้าตัก มือขวาทับมือซ้าย ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น แล้วจรดใจไปสู่จุดเล็ก ๆ เพื่อให้ใจมีที่ยึดตลอดเวลา

ว่าเขาปฏิบัติได้เพียงห้านาทีเท่านั้น ก็ต้องถอดใจ เพราะรู้สึกในโพรงสมองไม่ยอมคลายความอ่อนล้า

ในที่สุด เขาก็กลับเข้าสู่ห้องนอน ล้มตัวลงนอนอย่างตึงในหัวใจสุดจะทน

มันเป็นความรู้สึกอ่อนเพลียที่เขาไม่เคยเป็นมาก่อน เขาไม่เคยอ่อนล้ากายและใจถึงขนาดนี้

กว่าเขาจะหลับลงได้ เวลาน่าจะผ่านห้าทุ่มไปแล้ว เขาอนด้วยอาการกระสับกระส่าย

เหลือบสายตาไปมองภรรยาและบุตรชายทั้งสองที่นอนอยู่ข้างๆ บนที่นอนผืนใหญ่ ทุกคนหลับไหลหมดสิ้น ทั้งให้เขาคนเดียว นอนกระสับกระส่ายอยู่กับตนเอง

เวลาน่าจะผ่านห้าทุ่มไปแล้ว เสียงรถขับผ่านหน้าบ้านนานๆ ครั้ง เขาดับไฟบนเพดานตั้งแต่หัวค่ำ ภายในห้องมีเพียงแสงสลัว ๆ สาดผ่านจากเสาไฟหน้าบ้านเข้ามาทางประตูที่เขาตั้งใจเปิดทิ้งไว้ ประตูกรุ้มงลวด ช่วยให้ลมลอดผ่านเข้ามาได้ ที่นี้มักจะมีลมผ่านเข้ามาเสมอยามดึกสงัด เขาไม่ชอบเครื่องปรับอากาศ ลมน่าจะช่วยให้ความกระวนกระวายในร่างกายของเขาเบาบางลงบ้างหรอก

ยามนี้ เขาอดประหลาดใจไม่ได้ ทำไมเมียและลูกหลับนอนกันได้อย่างเป็นสุข ไม่เหมือนกับเขาที่นอนกระวนกระวาย กว่าที่จะหลับลงได้ก็อ่อนล้ามาหลายคืนแล้ว

หรือว่าอาการทางประสาทน่าจะผิดปกติ เป็นไปได้นะ มันคือความอ่อนล้า ปวดกระบอกตาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

จำได้ว่า เขาให้ภรรยาพาไปให้หมอตาตรวจดูอาการ หมอบอกว่า จะขอเอกซเรย์กะโหลกศีรษะดูว่า เขาเป็นอะไรกันแน่ จะมีมะเร็งในโพรงสมองหรือไม่ หรือจะเป็นลิ่มเลือดที่ไปเกาะติด ทำให้ประสาทตามีอาการผิดปกติ

สามีญกลับมาบ้านด้วยอาการฉุนเฉียว เขามั่นใจ

ว่าเขาไม่มีอาการถึงขนาดนั้น เขาเป็นนักธรรมะ เป็นผู้ปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิอย่างสม่ำเสมอ เขาไม่น่าจะเป็นโรคร้ายร้ายบ่าบคอแตกอย่างแน่นอน และวัยของเขา ก็เชื่อว่าจะเป็นวัยที่โรคร้ายจะมารุมเร้าได้ง่าย ๆ

เขาให้ภรรยาไปหาจักษุแพทย์อีกผู้หนึ่ง ครานี้หมอตรวจเขาอย่างละเอียด ตรวจดูเข้าไปในดวงตาอย่างจริงจัง แล้วหมอก็วินิจฉัยว่า ประสาทตาของเขามีอาการอ่อนล้า จะต้องกินยาบำรุง พักผ่อนให้มาก ๆ อาการเหล่านี้ถึงจะหายเป็นปกติ

สำคัญ อย่าให้เกิดอาการเครียดทางอารมณ์

คำวินิจฉัยนี้ เขาพอรับได้ และมีความเป็นไปได้พอสมควร เขาไม่อยากเชื่อว่าจะตนเองจะเป็นโรคร้ายปัญหาอยู่ที่ว่า เขาเครียดในอารมณ์ใช่ไหม เขายังไม่แน่ใจ เป็นไปได้อย่างไรที่เขาเกิดอาการเครียดขึ้นในร่างกาย ในเมื่อเขาปฏิบัติธรรมอยู่อย่างสม่ำเสมอ เขาน่าจะเป็นคนมีอารมณ์ดีเป็นที่ตั้ง ไม่น่าจะเกิดอาการเจ็บป่วยขึ้นมาได้

จำได้ว่า เมื่อเย็นย่ำ ภรรยาเปรย ๆ กับเขาว่า “ที่พี่เจ็บป่วยคราวนี้ เป็นเพราะกรรมเก่านะพี่”

เขาถึงกับชะงัก มุ่นหัวคืออย่างสงสัย “กรรมเก่าอะไร” เขาระเบิดเสียงถามขึ้นอย่างหงุดหงิด รู้สึกปวดตื้อ ๆ ในกระบอกตาขึ้นมาทันที

“ลูกศิษย์หลวงพ่อบอกนะ กรรมเก่าของพี่ตามมาทัน ร่างกายถึงได้เกิดเจ็บป่วยขึ้น” ผู้เป็นภรรยาขยายความเพิ่มเติม

นัยน์ตาเขาส่ออาการหงุดหงิดและครุ่นคิดขึ้นมาทันที เขาพยายามนึกทบทวนถึงอดีตสมัยเป็นเด็ก ถ้าพูดถึงเรื่องกรรมที่ผ่านมา กรรมหมายถึงการกระทำที่ผิด ๆ สมัยอดีต เขาอยากจะบอกว่า มันมากมายมหาศาล ชีวิตผ่านมาของเขาไม่บริสุทธิ์ผุดผ่องไปด้วยความดีงามอย่างแน่นอน

เขาคือสามัญชน คนเดินดินธรรมดา ยังไม่บรรลุนิพพานขั้นไหน ๆ ดังนั้น การกระทำที่ผิด ๆ จึงมีมากมายชนิดเกลื่อนกล่น น่าจะนับกันไม่ถ้วนก็ว่าได้ หากเริ่มต้น ตั้งแต่จำความได้ ไม่ว่าจะยิงนกตกปลา ตีหัวหมา ตาคคนเฒ่าคนแก่อะไรปาน ๆ นั้น

แล้วจะเอากรรมตัวไหน มาเป็นตัวชี้วัดว่า เหตุเมื่อครั้งคราใด ที่มาทำให้เขาเจ็บป่วยในครั้งนี้

เขาเฝ้าวนเวียนครุ่นคิด เพื่อหาเงื่อนไขปม อาการเจ็บป่วยที่เหมือนจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นตามกาลเวลาที่ผ่านไป

แล้วเขาก็ผลอหลับ...หลับทั้ง ๆ ที่เหมือนกับจะไม่หลับ

เขาฝันไปว่า เขาพยายามฝึกฝนตนเองอย่างเต็มกำลังความสามารถ แรงความเพียรเพื่อให้บรรลุธรรม

“เห็นจริงๆ เห็นอย่างกระจ่างชัดเจนแจ่มใสหากลุกๆ เข้าถึงวิปัสสนาญาณ”

เสียงหนึ่งแว่วดังในสำนึก เขาจำได้แม่น นั่นคือเสียงของหลวงพ่อบุญสร้างมหาวิหารให้เขาอย่างเหลือล้น เขาจะต้องไปถึงที่นั่นให้ได้ เส้นทางบรรลุธรรม

เขาเหมือนรู้สึกขมึงเครียดถึงขีดสุด ประสาทตามองไปที่จุดเพ่ง กลางเรือนกายเหนือสะดือ ความรู้สึกตกรวบคล้ายลอยคว้างคว้างอยู่ในอวกาศว่างเปล่า...นัยน์ตาเริ่มแลเห็นบางจุด

น่าจะใช้ซะ....เส้นทางแห่งการบรรลุธรรม เขาจะต้องเข้าไปให้ได้ ไปให้ถึงจุดนั้นให้ได้ คล้ายนัยน์ตาทั้งสองจะเพ่งมองเข้าไป ร่างกายความรู้สึกเบียดแทรกเข้าไปในจุดดังกล่าวอย่างช้า ๆ

น่าจะสำเร็จซะ....ความรู้สึก บอกให้เขาดิ้นรนอย่างเต็มที่เพื่อให้พ้นจุดนั้นไปให้ได้

ถ้าพ้นจุดดังกล่าว มันน่าจะบรรลุถึงจุดหมายปลายทางที่วาดหวัง....เขาดิ้นรนอย่างเต็มกำลัง สุดเหวี่ยงความปรารถนา

“โพละ” เสียงคล้ายระเบิดดังสนั่น ก้องไปทั้งความรู้สึกในแก้วหู

ในรูลันเปรี๊ยะ ก่อนดับสนิทเหมือนอยู่ในความสงบ

เหมือนไร้สรรพสำเนียงในความรู้สึก ไบหูเหมือนจะหายไปจากศีรษะทั้งสองข้าง เจียบจริง ๆ เขาก็กับชนลุกชู แล้วสะดุ้งตื่นขึ้นจากการหลับไหล

หัวใจเหมือนจะหยุดเต้น เขาพรวดผุดลุกขึ้นฉับพลัน ผันไปหรือ....เขากวาดสายตามองรอบกายอย่างช้า ๆ ภายในห้องนอนเป็นเงามืดสลัว แสงไฟจากเสาไฟฟ้าหน้าบ้าน สาดผ่านเข้ามาจาง ๆ ไม่ถึงกับมืดมิด

ความเหนื่อย ความเครียด ยังคงครอบงำในความรู้สึกอย่างเหนียวแน่น มันเจ็บและล้าจนเขาได้ยินเสียงความเจ็บในความรู้สึกคล้ายจะมีลมออกหูอื้ออึง เขาไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน...พลันมันกลับกลายเป็นสำนึกที่ทืดท้อและหดหู่ เขาหลงทางหรือ ...เขาถามตนเองในสำนึกลึก ๆ

“เป็นอะไร” เมียงจ้วเจียงเงยหน้าขึ้นมาถาม

“พี่ฝันไป” เขาเอ่ยตอบเสียงแผ่วเบา

“ฝันอะไร”

“ตกเหว ระเบิดดังสนั่นแก้วหู หัวใจเหมือนจะหยุดเต้น”

แล้วสามัญก็เอามือข้างซ้ายจับลงตรงข้อมือด้านขวา คลำตรงเส้นชีพจร เขาถึงกับสะดุ้ง หัวใจเต้นแผ่วเหลือเกิน คล้ายจะหยุดเต้น

เขากำลังจะตายใช่ไหม สามัญนึกถามตนเองในใจ “พี่เป็นอะไร” ภรรยาผุดลุกขึ้นทันใด เมื่อเห็นสีหน้าอาการตกใจของเขา

“ไม่รู้ ใจมันหวิว ๆ อยากรอชอบกล”

“หน้าพี่ซีดจัง”

“พี่กลัว” น้ำเสียงเขาหวาดสะทกและหวั่นไหว หัวใจพลันสั่นเต้นกระหน่ำในทรวงอก

“ไม่รู้...ในสมองของพี่เหมือนมีเสียงคล้ายระเบิด แล้วมันก็เจียบกริบ หูเหมือนจะอื้อ” เขาสา่ยหน้า นัยน์ตาบ่งอาการหดหู่มากยิ่งขึ้น

เขาพูดเพียงแค่นั้น รู้สึกความเหนื่อยล้าเข้าครอบเขากลับ มากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

เป็นไปได้อย่างไร เขาอ่อนเพลียได้อย่างไร ทั้งที่เขาไม่เคยเกิดอาการอย่างนี้มาก่อนในชีวิต

กรรมเก่าตามมาทันเขาใช่ไหม หรือว่า เขาปฏิบัติธรรมเคร่งเครียดมากเกินไป ความคิดนั้นผุดวาบขึ้น.... ความเครียด น่าจะทำให้ร่างกายผิดปกติไปหมด จนเขาควบคุมมันไม่ได้ เขาจะตายแล้วใช่ไหม

เขาสะดุ้ง ความรู้สึกกระส่ำ หวาดกลัวไปหมด.

เขาจะตายแล้วใช่ไหม

สามัญถามตนเองอย่างไม่แน่ใจ ทำไมถึงนั่งสมาธิความหวาดระส่ำรุมเร้าเกาะความรู้สึกเขาจนแน่นหนึบ เขาไม่เข้าใจจริง ๆ.

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● เพื่อป้องกันร่างกายจากเชื้อโรคเหล่านี้มนุษย์เรามีระบบภูมิคุ้มกันที่ทำหน้าที่อย่างทรงประสิทธิภาพในการกำจัดเชื้อโรคออกไป หากภูมิคุ้มกันบกพร่อง แม้จะพัฒนายาต้านจุลชีพที่ดีเลิศเพียงใด ก็อาจจะไม่สามารถรักษาชีวิตคนเราจากโรคติดเชื้อไว้ได้ เพราะการที่จะหายจากโรคติดเชื้อได้นั้น ภูมิคุ้มกันในร่างกายเป็นผู้ช่วยตัวสำคัญที่สุด

(ตอนที่ ๒๒)

● ระบบภูมิคุ้มกัน

สิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา ทั้งภายในและภายนอกในร่างกาย เต็มไปด้วยจุลินทรีย์ขนาดเล็กที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น ส่วนใหญ่จุลินทรีย์ที่อยู่รอบตัวเราเหล่านี้ไม่ใช่เชื้อก่อโรคแต่ประการใด แต่ก็มีจุลินทรีย์อีกมากมายที่ก่อให้เกิดโรคติดเชื้อ เรียกว่า **เชื้อโรค**

เพื่อป้องกันร่างกายจากเชื้อโรคเหล่านี้มนุษย์เรามีระบบภูมิคุ้มกันที่ทำหน้าที่อย่างทรงประสิทธิภาพในการกำจัดเชื้อโรคออกไป หากภูมิคุ้มกันบกพร่อง แม้จะพัฒนายาต้านจุลชีพที่ดีเลิศเพียงใด ก็อาจจะไม่สามารถรักษาชีวิตคนเราจากโรคติดเชื้อไว้ได้ เพราะการที่จะหายจากโรคติดเชื้อได้นั้น ภูมิคุ้มกันในร่างกายเป็นผู้ช่วยตัวสำคัญที่สุด

ระบบภูมิคุ้มกัน หรือ *Immune system* คือระบบที่คอยปกป้องร่างกายของเราจากสิ่งแปลกปลอมต่างๆ ที่อาจเข้ามาทำอันตรายร่างกาย

เราได้ เช่น เชื้อโรคชนิดต่างๆ ได้แก่ แบคทีเรีย ไวรัส ปรสิตร รา พยาธิ รวมถึงสิ่งแปลกปลอมอื่นๆ เช่น เซลล์ที่กำลังเจริญเติบโตไปเป็นมะเร็ง อวัยวะของผู้อื่นที่ปลูกถ่ายเข้ามาในร่างกาย การได้รับเลือดผิดหมู่ สารก่อภูมิแพ้ ฯลฯ สิ่งต่างๆ เหล่านี้มีคุณสมบัติเป็น **สิ่งแปลกปลอมที่ร่างกายยังไม่รู้จัก** เรียกว่า *antigen*

ระบบภูมิคุ้มกันแบ่งเป็น ๒ ระบบ

๑. Innate immunity คือ

ระบบภูมิคุ้มกันที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ได้แก่ **ผิวหนังที่สัมผัส antigen โดยตรง คือ ผิวหนังและเยื่อต่างๆ** ซึ่งมีคุณสมบัติเฉพาะตัวในการป้องกันและกำจัดสิ่งแปลกปลอม ซึ่งส่วนใหญ่ คือ เชื้อโรคให้ออกไปจากร่างกาย ดังนี้ :-

- **ผิวหนัง** -

เชื้อโรคไม่สามารถบุกรุกผิวหนังปกติที่ไม่มี

บาดแผลอีกทั้ง**ความเป็นกรดของไขมันที่ผลิตออกมาจากต่อมไขมันที่ผิวหนัง** ได้แก่ *lactic acid* และ *fatty acid* **ช่วยยับยั้ง** และ**ทำลายเชื้อโรค** หากผิวหนังชั้นนอกเปิดออก เช่น มี**บาดแผล** หรือ**ไฟไหม้ น้ำร้อนลวก** เชื้อแบคทีเรียที่อาศัยอยู่ที่ผิวหนังก็จะแบ่งตัวเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็ว เพราะมีอาหารอันอุดมสมบูรณ์และสิ่งแวดล้อมพอเหมาะ เป็นเหตุให้เกิด**การอักเสบเป็นหนอง**

หากเป็นแผลเล็กๆระบบภูมิคุ้มกันจะกำจัดเชื้อออกไป เพียงล้างแผลให้สะอาด รักษาแผลให้แห้ง ก็หายเป็นปกติได้เอง

แต่ถ้าแผลขนาดใหญ่และลึก แผลถูกความร้อนเป็นบริเวณกว้าง ก็เกินกำลังที่ภูมิคุ้มกันจะจัดการไหว เชื้อโรคสามารถแทรกซึมเข้าสู่กระแสเลือดได้โดยง่าย ทำให้เกิด**การติดเชื้อในกระแสเลือด (septicemia)** และเป็นสาเหตุ**ให้ช็อกและเสียชีวิต**ในเวลาต่อมาจึงต้องให้ผู้ป่วยอยู่ในห้องแยกเพื่อป้องกันการติดเชื้อ ผู้เข้าไปดูแลผู้ป่วยต้องสวมหมวกและเสื้อคลุม ผูกผ้าปิดจมูกและปาก ล้างมือให้สะอาด สวมถุงมือ เพื่อป้องกันการติดเชื้อจากผู้ดูแลอีกทั้งต้องให้ยาปฏิชีวนะที่ครอบคลุมเชื้อโรคให้ครบชนิด

- **เยื่อบุหลอดลม** -

มีเซลล์ที่มีขน (hairy cell) คอยพัดโบกเชื้อโรคให้ออกไปจากหลอดลม

มีเซลล์ผลิตเสมหะ (goblet cell) ที่เหนียวชนิดไว้คอยดักจับเชื้อโรค คล้ายกาวจับแมลงวัน เพื่อไม่ให้เข้าสู่เยื่อบุหลอดลม **ผู้สูบบุหรี่จัด** เซลล์ขนเสียหายที่ไป จึงป่วยด้วยโรคหลอดลมอักเสบบ่อยๆ

น้ำมูก น้ำลาย น้ำตา

มีหน้าที่**ชะล้างเชื้อโรคออกไปจากเยื่อบุ** อีกทั้งในสารคัดหลั่งเหล่านี้ ยังมี **เอนไซม์** ที่มีคุณสมบัติ**ในการย่อยทำลายเชื้อโรคอย่างอ่อนๆ** อีกด้วย จะเห็นว่า

เมื่อมีสิ่งแปลกปลอม สารระคายเคือง

‘เข้าตา หรือเยื่อบุตาอักเสบ’ ต่อมาน้ำตาจะหลั่งน้ำตาเป็นปริมาณมากออกมาขับไล่สิ่งแปลกปลอมออกไป

‘เข้าจมูก หรือเป็นหวัด’ เยื่อบุจมูกจะหลั่งน้ำมูกออกมากและจามบ่อยเพื่อขับไล่สิ่งแปลกปลอม **‘การไอ’** ก็**จะช่วยขับไล่สิ่งแปลกปลอมที่เราสำลักเข้าไปใน‘หลอดลม’และ‘ปอด’** หากสิ่งแปลกปลอมทำให้เกิดการระคายเคืองมาก เราก็ยิ่งไอนาน ไอนั่นก็จะหลุดออกมา

ในผู้สูงอายุระบบต่างๆทำงานเฉื่อยลงรวมถึงการไอด้วย ผู้สูงอายุจึงเป็น**ปอดอักเสบ**จากการสำลักได้บ่อย

ในผู้ที่**จมน้ำ**ก็เช่นกัน ถ้าว่ายน้ำธรรมดาสำลักน้ำเพียงเล็กน้อยมักไม่มีปัญหาสายเสียงและฝาปิดกล่องเสียงจะปิดทันทีเพื่อป้องกันน้ำเข้าไปในหลอดลมเพิ่ม แต่ในกรณี**จมน้ำ** ระบบนี้เสียไป เมื่อผู้จมน้ำนานจนหมดสติ น้ำจึงเข้าไปในปอดในปริมาณมาก และถ้าเป็น**‘น้ำคร่ำ’ที่เต็มไปด้วย‘เชื้อโรค’นานาชนิดทั้งทรงกลม (cocci) ทรงแท่ง (basilli) ‘เชื้อ’ ที่ต้องอาศัยออกซิเจน (aerobic bacteria) และ‘ไม่อาศัยออกซิเจน (anaerobic bacteria)** เชื้อรา โปรโตซัว เกินขีดความสามารถของระบบภูมิคุ้มกันจะจัดการไหว ต้องกระหน่ำยาต้านจุลชีพหลายขนานอีกแรง จึงปลอดภัยจากปอดอักเสบรุนแรงโดยแบคทีเรียในชั้นต้นและไม่ติดเชื้อเข้าสู่กระแสเลือดจนช็อก

ความเป็นกรดของสารคัดหลั่งในช่องคลอด ช่วยป้องกันการเจริญเติบโตของเชื้อก่อโรค

ความแรงของกรดในกระเพาะอาหารที่ฆ่าเชื้อโรคแทบไม่เหลือ ยกเว้นเชื้อทนกรดเพียงไม่กี่ชนิดเท่านั้น

นอกจากนี้ **ความสมดุลของเชื้อโรคนานาชนิด** ที่อาศัยอยู่ตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ยังช่วยป้องกันเชื้อชนิดใดชนิดหนึ่งไม่ให้เจริญเติบโตเพิ่มจำนวนมาก จนเป็นการก่อโรค

๒. Acquired immunity คือ **ภูมิคุ้มกันที่เกิดขึ้นภายหลัง** หากเชื้อโรคสามารถฝ่าด่านแรกเข้าสู่**ใต้เยื่อบุหรือผิวหนัง**ที่มีบาดแผลได้แล้ว เซลล์ต่างๆของระบบภูมิคุ้มกัน จะพยายามกำจัดเชื้อโรคเหล่านี้ให้ออกไปพ้นจากร่างกาย **เซลล์เหล่านี้ เจริญเติบโตมาจาก stem cell**

อันเป็นเซลล์ต้นตอในไขกระดูก (พบที่รกด้วย) ซึ่งเติบโต แปรสภาพ(differentiate) ไปเป็นเซลล์เม็ดเลือดขาวชนิดต่างๆ เมื่อเซลล์เหล่านี้โตเต็มที่แล้ว จึงออกมาสู่กระแสเลือด ล่องลอยไปอยู่ตามอวัยวะต่างๆ ทั่วร่างกาย ตามหน้าที่เฉพาะตัวแตกต่างกันไปของเซลล์แต่ละชนิด ซึ่งทำงานสอดคล้องประสานกันเป็นระบบอย่างน่าอัศจรรย์ ดังนี้ :-

- *granulocyte* เป็นเม็ดเลือดขาวชนิดที่มี *granule* มากมายในเซลล์ ส่วนใหญ่อยู่ในกระแสเลือด มีหน้าที่ คุ้มกันมาจัดการกับ antigen โดยกิน เชื้อแบคทีเรีย มาปรสิต เมื่อเซลล์เหล่านี้กิน antigen เข้าไปแล้ว ได้ใช้ enzyme ที่อยู่ใน *granule* ย่อยสลายเชื้อโรคและแปรสภาพเป็น ‘หนอง’ หากอยู่ในกระแสเลือดก็จะกลายเป็นซาก แล้วถูกกำจัดไป

- *monocyte* เป็นเม็ดเลือดขาวที่มีจำนวนน้อยในกระแสเลือด มีหน้าที่ กินเชื้อโรคในกระแสเลือด และเก็บกินซากที่เกิดจากการทำลายเชื้อโรค

- *macrophage* เป็น *monocyte* ที่อยู่ในเนื้อเยื่อกระจายอยู่ในอวัยวะต่างๆ เมื่อกิน antigen เข้าไปแล้ว จะทำหน้าที่เป็น *antigen presenting cell* (APC) คือส่งสัญญาณจาก *antigen* ต่อมาให้เซลล์เม็ดเลือดขาว ชนิด T lymphocyte เพื่อรับหน้าที่ต่อไป

- *dendritic cell* มีหน้าที่ เช่นเดียวกับ *macrophage*

- *lymphocyte* เป็นเซลล์ในระบบภูมิคุ้มกันที่ ทำหน้าที่แข็งขันที่สุดแบ่งตามหน้าที่เป็น ๒ ชนิด คือ

๑. **B lymphocyte** เมื่อสัมผัสกับ antigen แล้ว จะเปลี่ยนไปเป็น *plasma cell* มีหน้าที่ผลิตภูมิคุ้มกันด้านสารน้ำ เรียกว่า *humoral immunity* (HI) คือภูมิคุ้มกัน (antibody) ที่จำเพาะต่อ เชื้อนั้น ประกอบด้วยโปรตีน *globulin* ชนิดต่างๆ เรียกว่า *immunoglobulin* มีทั้งหมด ๕ กลุ่ม คือ *IgG, IgA, IgM, IgD, IgE* ทำหน้าที่จับติดกับ *antigen* แล้วทำลายด้วยวิธีต่างๆที่สลับซับซ้อน

ส่วนใหญ่ภูมิคุ้มกันเหล่านี้จะอยู่ในร่างกายไปตลอดชีวิต เพราะมีเซลล์ที่แปรสภาพเป็นเซลล์ความจำ (*memory cell*) ทำหน้าที่ จำชื่อที่เคยพบแล้ว เมื่อเชื้อเดิมเข้าสู่ร่างกายอีกครั้ง เซลล์ความจำก็จะระดมพลเพื่อสร้าง *immunoglobulin* ออกมาในปริมาณมากทันที ภายในสัปดาห์แรกที่ติดเชื้อจึงสามารถกำจัดเชื้อโรคออกไปโดยไม่มีทันก่อโรคต่างจากการติดเชื้อในครั้งแรก ที่ระดับภูมิคุ้มกันขึ้นในสัปดาห์ที่ ๒

๒. **T lymphocyte** เริ่มงานเมื่อได้รับสัญญาณจาก APC มีหน้าที่สร้างภูมิคุ้มกันด้านเซลล์ เรียกว่า *cell-mediated immunity* (CMI) ที่สำคัญมี ๓ ชนิด คือ

‘T helper หรือ CD๔’ มีหน้าที่ส่งเสริมภูมิคุ้มกัน เมื่อได้รับสัญญาณจาก APC มันจะกลายเป็น *sensitized T cell* ที่มีอำนาจสูง หลั่งสารมากมายหลายชนิดออกมาจากเซลล์ เรียกว่า *cytokines* เพื่อกระตุ้นเซลล์ชนิดต่างๆในระบบภูมิคุ้มกันให้เพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็วเหมือนระดมพลและเพิ่มประสิทธิภาพในการทำลายเชื้อโรคเหมือนทหารที่ฮึกเหิมพร้อมออกศึก

‘T suppressor หรือ CD๘’ มีหน้าที่ทำลายเชื้อโรคและสิ่งแปลกปลอมอีกทั้งยับยั้งการทำงานของเซลล์ภูมิคุ้มกันเมื่อหมดความจำเป็นแล้ว ไม่เช่นนั้นจะเกิดความเสียหายต่อร่างกาย จากการทำงานที่เกินเลยของระบบภูมิคุ้มกัน

‘Natural killer cell’ เป็นเซลล์เม็ดเลือดขาวที่มีหน้าที่ ทำลายเซลล์มะเร็ง และเซลล์ที่ติดเชื้อไวรัส เป็นหลัก

จะเห็นว่า เซลล์เหล่านี้ทำงานประสานกันอย่างดีเยี่ยม เพื่อรักษาสมดุลของระบบภูมิคุ้มกัน ไม่มากเกินไปหรือน้อยไปจนเกิดความเสียหายตามมา

เรารู้จักเซลล์เหล่านี้ดีเมื่อโรคเอดส์ระบาดเพราะโรคเอดส์ เกิดจากเชื้อ *Human Immunodeficiency Virus* (HIV) ไปทำลายเซลล์ CD๔ ส่งผลให้ภูมิคุ้มกันด้านเซลล์บกพร่อง เป็นหลัก จึงเป็นการฉวยโอกาสให้ติดเชื้อได้ง่าย **๓** ต่อฉบับหน้า

ฉลาดโลกียะ แต่ไม่ฉลาดโลกุตระ
พวกคนฉลาดมากเหล่านี้หลงในโลกีย์
โลกในลาภ ยศ สรรเสริญ

กรรมจำแนกสัตว์

น้ำมะพร้าวอ่อนรสชาติหอมหวาน ต้มเพื่อ ความสดชื่น ถือเป็นน้ำเกลือแร่จากธรรมชาติ ที่ชาวบ้านทั่วไปรู้จักกันดี พืชจำพวกมะพร้าว ตาล หมากร ใบลาน ขึ้นทั่วไปในชนบท ชาวบ้าน นำมาใช้ประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ

ในจำนวนพืชเหล่านี้ดูเหมือนมะพร้าวจะมี คุณค่าสารพัดเลยทีเดียว มะพร้าวพอลำต้นโต ใหญ่ได้ทีก็จะออกดอกออกผล ถ้าเป็นฤดูแล้ง น้ำหรือปุ๋ยอาจจะไม่เพียงพอผลมะพร้าวที่ยัง เล็ก ๆ อยู่ส่วนหนึ่งก็จะหลุดจากขั้วตกทิ้งไป แต่ ผลส่วนใหญ่จะยังคงเจริญเติบโตต่อไป แต่มี

เหมือนกันที่ผลโตไปได้ระยะหนึ่งก็จะหยุดเจริญ เติบโต เป็นมะพร้าวลีบติดอยู่ในทะเลสาบอย่าง เหนียวแน่นรวมอยู่กับผลมะพร้าวสมบูรณ์ จน กระทั่งกลายเป็นมะพร้าวแห้งแล้วก็จะหลุดลงมา พร้อมกันทั้งทะเลสาบ

จากต้นพืชสูงใหญ่หันมาดูพวกสัตว์กันบ้าง เช่น หมู หมา เบ็ด ไก่ ซ้าง ม้า วัว ควาย ซึ่ง ชาวบ้านเลี้ยงเป็นอาหาร ทั้งยังบังคับสัตว์ บางชนิดให้มันทำงานอย่างเต็มที่อีกด้วย

สัตว์ที่ตกถูกเป็นตัวที่คุ้นเคยกันดี คือ วัว ควาย เมื่อตกจากท้องแม่ มักจะรอดตาย มีเพียงส่วน

น้อยมากที่พิการ เช่น ตัวเดียวแต่มีสองหัว หรือตัวเดียวมีแปดขา ลูกวัวพิการส่วนใหญ่จะตายในเวลาไม่นานนัก หรือบางทีเกิดมาในช่วงอากาศหนาวมากก็จะล้มตายไปบ้าง แต่โดยทั่วไปลูกวัวควายจะเจริญเติบโตแข็งแรงออกเล็มหญ้าได้ และเมื่อเติบโตก็ผสมพันธุ์ตามสัญชาตญาณ

จากพืชที่มีชีวิตในระดับ “พืช” ที่แม้จะมีประโยชน์คุณค่ามากแค่ไหนมันก็เป็นชีวิตแค่ระดับพืช ซึ่งไม่มีเวทนา ไม่มีสุขทุกข์ ชอบหรือชัง ไส้มาถึงสัตว์ที่เป็น “สัตว์” มีจิตนิยาม แต่ก็ยังเป็นระดับสัตว์เดรัจฉานเท่านั้น ไม่รู้จักกรรม ไม่รู้จักกรรม แต่มันก็มีพยาบาล มีรัก มีผลึก มีดูดซับช้อนกว่าพืช แต่ก็ยังเป็นในระดับเดรัจฉานตามขอบเขตที่ธรรมชาติโอวไนยสัตว์จำกัดไว้ จะไม่แผ่กว้างนึกคิดแบบจิตวิญญาณของคน

เมื่อก้าวมาถึงจิตนิยามเป็นชีวะระดับคนนั้นก็ยิ่งซับซ้อนวิจิตรพิสดารหลากหลายมากขึ้น พ่อครูสมณะโพธิรักษ์แสดงธรรมว่า “เมื่อเชื่อตัวผู้เคลื่อนมาผสมกับเชื่อตัวเมีย แล้วก็จะมีกระแสคลื่นหรือพลังงานธรรมชาติหรือกรรมพันธุ์ของจิตวิญญาณจะเข้ามาผสมเข้าไปให้ครบพร้อมจึงเป็นจุดต้นตอหรือเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตทั้งของพวกสัตว์และเป็นการกำเนิดของชีวิตคน”

และการเกิดเป็นคนนั้นไม่ใช่เป็นไปโดยราบรื่นนัก บางคนเสียชีวิตตั้งแต่ยังอยู่ในท้อง บางคนมีสุขภาพอ่อนแอตั้งแต่แรกเกิด อยู่ได้ ๗ วันหรือ ๒ เดือน ๓ เดือนแล้วก็เสียชีวิต บางคนเกิดมาพิการต้องเผชิญทุกข์ยากลำบากทั้งร่างกายและจิตใจ บางคนเป็นโรคปมปมทั้งร่างกาย บางคนเกิดมามีความผิดปกติของผิวหนัง ฯลฯ

ตัวอย่างเด็กที่มีความผิดปกติของผิวหนังนั้น ลองนึกดูว่าจะทรมาณขนาดไหน โรคนี้ทำให้สูญเสียน้ำผ่านผิวหนังมากกว่าปกติ ผิวแตกเป็นร่องทำให้มีการติดเชื้อที่ผิวหนัง หนึ่งตาปิดไม่สนิท ทำให้เกิดแผลที่กระจกตา ปากปิดได้

ไม่สนิท ทำให้การดูดและการกลืนได้น้อยกว่าปกติ ตัวเล็กมีน้ำหนักตัวน้อยและมีอาการชีด นอกจากนี้ยังปิดปากไม่สนิท การดูดกลืนน้อยได้รับสารอาหารน้อยกว่าปกติ

พ่อครูเคยเทศน์ไว้ว่า เกิดเป็นมนุษย์แล้วก็มีประเภทที่ไม่เชื่อกรรมวิบาก แม้จะฉลาดโลกีย์มาก บางคนจบปริญญาเอก แต่ไม่เชื่อกรรมวิบาก นี่คือนฉลาดโลกียะ แต่ไม่ฉลาดโลกุตระ ดังนั้นพวกเหล่านี้จะมีพลังงานติดยึด รักผูกพันได้แรง พยาบาทได้แรง พลังงานเหล่านี้ติดยึดข้ามชาติได้ พวกคนฉลาดมากเหล่านี้หลงในโลกีย์ โลกในลาภ ยศ สรรเสริญ โกงแก่งเป็นร้อยล้าน พันล้าน ฉลาดแต่โง่ เป็นภัยต่อโลกมาก

ชาวพุทธไม่น้อยที่ไม่เชื่อเรื่องวิบากกรรม ยังเชื่ออีกว่าชาติหน้าไม่มี ตายแล้วก็จบกันไป ซึ่งเป็นทิวทัศน์อันตรายเพราะเขาจะหลงกอบาบสั่งสมอกุศลเป็นสมบัติให้แก่ตนเองโดยไม่รู้ตัว

๒

ความบริสุทธิ์ที่นั่น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก... ในที่สุด

(โสภณธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

ลูกหนี้เจ้าหนี้หลายคน

ทำงานคนใดคนหนึ่งตายลง การประกอบหุ้นยนต์ทำไม่ได้ การชำระหนี้จึงเป็นการพันวิสัย

การที่ลูกหนี้หรือเจ้าหนี้หลายคนนั้น อาจเป็นกรณีที่ลูกหนี้ เจ้าหนี้หลายคนเป็นหนี้หลายรายกัน อาจเป็นลูกหนี้หลายคนของเจ้าหนี้คนเดียวกัน หรือลูกหนี้คนเดียวกันมีหนี้ที่จะต้องชำระให้เจ้าหนี้ต่างรายกัน กรณีนี้ถ้าหนี้ต่างรายกัน แม้จะมีลูกหนี้หลายคนหรือมีเจ้าหนี้หลายคน แต่ต้องแยกเป็นหนี้แต่ละรายไป เห็นได้ว่าหนี้แต่ละรายมีเจ้าหนี้และลูกหนี้รายเดียวเท่านั้น จึงไม่ใช่กรณีเจ้าหนี้หรือลูกหนี้หลายรายตามประมวลกฎหมายแพ่งหรือพาณิชย์ที่จะกล่าวต่อไปนี้ไม่ กรณีจะเป็นลูกหนี้หรือเจ้าหนี้หลายคนนั้นแยกได้ตั้งนี้กรณีลูกหนี้หลายคน เช่น ก. และ ข. ร่วมกันไปกู้ยืมเงิน ค.กรณีเจ้าหนี้หลายคน เช่น แดงและดำร่วมกันออกเงินให้เชียวกู้ยืม

กรณีที่ลูกหนี้หลายคน ลูกหนี้อาจมีสิทธิและหน้าที่ร่วมกันหรือที่เรียกว่า “ลูกหนี้ร่วม” และเจ้าหนี้หลายคนก็อาจมีสิทธิและหน้าที่ร่วมกัน หรือที่เรียกว่า “เจ้าหนี้ร่วม”

กรณีที่มีลูกหนี้หลายคน แต่ลูกหนี้แต่ละคนต่างคนต่างแยกกันรับผิดชอบแต่แต่ละคนจะรับผิดชอบโดยสิ้นเชิงก็ตาม หรือเจ้าหนี้หลายคน แต่แต่ละคนต่างมีสิทธิแยกกันรับชำระหนี้ กรณีดังกล่าวไม่ใช่หนี้ร่วม

หนี้ร่วม

๑. ลูกหนี้รับผิดชอบร่วมกันแต่ไม่แทนกัน เจ้าหนี้จะเรียกให้ชำระหนี้ได้ก็โดยเรียกให้ลูกหนี้ทุกคนชำระหนี้ด้วยกัน ลูกหนี้จะชำระหนี้แยกกันไม่ได้ ถ้าลูกหนี้คนหนึ่งคนใดชำระหนี้ไม่ได้การชำระหนี้จะเป็นการพันวิสัย เช่น ก.จำ ข.และ ค.ให้ประกอบหุ้นยนต์ร่วมกันเพื่อเข้าประกวด เพราะ ทั้งสองคนมีความชำนาญและทำงานเข้ากันด้วยดี อีกคนเก่งระบบไฟฟ้ามาก อีกคนเก่งระบบคอมพิวเตอร์มาก การทำงานนี้คนใดคนหนึ่งจะทำงานตามลำพังไม่ได้ต้องช่วยกัน ถ้าระหว่าง

๒. ลูกหนี้รับผิดชอบร่วมกันและแทนกัน เจ้าหนี้อาจเรียกให้ลูกหนี้คนใดคนหนึ่งชำระหนี้ก็ได้ เมื่อลูกหนี้คนหนึ่งคนใดคนหนึ่งชำระหนี้แล้ว หนี้ก็เป็นอันระงับ

๓. เจ้าหนี้มีสิทธิร่วมกันแต่ไม่แทนกัน เจ้าหนี้แต่ละคนเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้ แต่ต้องเพื่อเจ้าหนี้ร่วมกันทุกคน

๔. เจ้าหนี้มีสิทธิร่วมกันและแทนกัน เจ้าหนี้แต่ละคนเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้ การชำระหนี้ให้เจ้าหนี้คนหนึ่งก็มีผลเหมือนกัน เพราะเจ้าหนี้มีสิทธิรับชำระหนี้แทนกัน

หนี้แบ่งได้ และหนี้แบ่งไม่ได้

หนี้แบ่งได้คือหนี้ที่อาจแบ่งได้แม้โดยที่ตามความจริงนั้นยังไม่ได้แบ่งเป็นส่วน ๆ แต่อาจแบ่งได้เท่านั้น เช่น หนี้เงินกู้ยืม ที่มีจำนวนแน่นอน โดยถือเอาวัตถุแห่งหนี้ว่าสามารถจะแบ่งออกเป็นส่วน ๆ และชำระหนี้ออกเป็นส่วน ๆ ได้หรือไม่ใช่พิจารณาจากประโยชน์หรือความเสียหายที่ตกแก่เจ้าหนี้ เช่น เจ้าบ้าน ๒ คน ตกอยู่ภายใต้ภาระจำยอม เพื่อประโยชน์แก่เจ้าบ้าน ๒ หลังที่อยู่ติดกัน เป็นหนี้ที่ไม่อาจแบ่งได้ แม้ประโยชน์ของเจ้าหนี้ทั้งสองราย จะเกิดจากสัญญาด้วยกันหรือถ้าไม่มีการชำระหนี้ความเสียหายจะคำนวณเป็นเงินและแบ่งให้แก่เจ้าหนี้แต่ละคนได้ก็ตาม

การที่หนี้จะต้องแบ่งออกเป็นส่วน ๆ อาจเป็นการแบ่งทางฝ่ายลูกหนี้ หรือทางฝ่ายเจ้าหนี้ หรือทั้งสองฝ่ายก็ได้ ถ้าเจ้าหนี้ตายมีทายาทหลายคน ทายาทแต่ละคนก็จะเป็นเจ้าหนี้ตามส่วนที่ตนได้รับมรดกแยกจากกัน ทายาทแต่ละคนมีสิทธิบังคับชำระหนี้เฉพาะส่วนของตน และอาจปลดหนี้ได้เฉพาะเฉพาะส่วนของตน และลูกหนี้ก็อาจชำระหนี้แก่ทายาทแต่ละคนแยกกัน เว้นแต่ทายาททุกคนจะร่วมกันเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระหนี้ ทำนองเดียวกันถ้าเป็นกรณีที่ลูกหนี้ตาย มีทายาทหลายคน ทายาทแต่ละคน

ได้รับหนี้ตามสัดส่วนที่ตนเป็นทายาท ทายาทแต่ละคน จะขอชำระหนี้เพียงเฉพาะส่วนที่ตนรับมรดกมาก็ได้

หนี้แบ่งได้หรือแบ่งไม่ได้ก็ตาม ลูกหนี้จะแบ่งชำระหนี้โดยเจ้าหนี้ไม่ยินยอมหาได้ไม่ การชำระหนี้ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นส่วน ๆ เช่น หนี้เงิน การส่งมอบทรัพย์สินที่แบ่งแยกได้ เช่น ข้าวสาร น้ำตาล น้ำมัน ฯลฯ อันเป็นทรัพย์สินที่อาจแบ่งแยกเป็นส่วน ๆ ได้ถนัดชัดแจ้ง แต่ละส่วนได้รูปบริบูรณ์ลำพังตัว หากหนี้เหล่านี้มีลูกหนี้หลายคนหรือมีเจ้าหนี้หลายคน กรณีเป็นที่สงสัยกฎหมายสันนิษฐานว่า ลูกหนี้แต่ละคนต้องรับผิดชอบเพียงคนละส่วนเท่า ๆ กัน และกรณีของเจ้าหนี้หลายคน แต่ละคนก็ได้รับชำระหนี้คนละส่วนเท่า ๆ กัน ซึ่งไม่ถือว่าเป็นหนี้ร่วมกันและอาจแบ่งชำระกันได้

หนี้แบ่งไม่ได้ หมายถึงหนี้ซึ่งลูกหนี้ไม่อาจแบ่งชำระเป็นส่วน ๆ ได้ ลูกหนี้ต้องชำระทั้งหมดในคราวเดียวกัน หรือมิฉะนั้นไม่ชำระเลย เหตุที่หนี้แบ่งไม่ได้ อาจเกิดจากสภาพของหนี้ หรือเจตนาของคู่กรณี หนี้แบ่งไม่ได้โดยสภาพอาจแบ่งไม่ได้ทางกายภาพหรืออาจแบ่งไม่ได้ทางความคิด ส่วนหนี้แบ่งไม่ได้โดยเจตนา อาจเป็นหนี้ที่แบ่งได้โดยสภาพ แต่คู่กรณีตกลงกันว่าต้องชำระหนี้ทั้งหมด จะชำระหนี้เป็นส่วน ๆ หรือเพียงบางส่วนไม่ได้

หนี้ที่ไม่อาจแบ่งชำระโดยสภาพของหนี้นั้นเอง ได้แก่หนี้คงวัน หนี้ส่งมอบ ทรัพย์สินแบ่งไม่ได้ หนี้เกี่ยวกับนิติกรรม หรือเป็นหนี้ซึ่งลูกหนี้หลายคนต้องชำระร่วมกัน หนึ่งคงวันโดยสภาพถือว่าแบ่งแยกไม่ได้ เพราะการคงวันย่อมมีเพียงบางส่วนไม่ได้ คงมีแต่คงวันหรือไม่คงวันเท่านั้น ทรัพย์สินแบ่งไม่ได้นั้น ได้แก่ทรัพย์สินอันจะแยกออกจากกันไม่ได้นอกจากเปลี่ยนภาวะแห่งทรัพย์สิน เช่น ช้าง ม้า รถยนต์ และบ้านเป็นต้น กับทรัพย์สินซึ่งตามกฎหมายแบ่งไม่ได้ เช่น หุ่นของบริษัท ส่วนควบ ภาระจำยอม สิทธิจำนอง สิทธิยึดหน่วง

หนี้ที่ไม่อาจแบ่งชำระได้โดยเจตนาของคู่กรณี นั้น มักเป็นหนี้ตามสัญญาซึ่งมุ่งถึงความสำเร็จของงาน เป็นสำคัญ คู่กรณีอาจจะตกลงกันโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายว่าลูกหนี้ต้องทำงานให้เสร็จสิ้นจึงจะถือว่ามี การชำระหนี้ ลูกหนี้จะชำระเพียงบางส่วนไม่ได้ เช่น

งานปั้น งานวาดรูป งานซ่อมเครื่องไฟฟ้า หากงานไม่เสร็จลูกหนี้ขอรับค่าจ้างเป็นบางส่วนก่อนไม่ได้

หนี้ที่ลูกหนี้ต้องชำระร่วมกัน อาจเป็นหนี้ที่ลูกหนี้หลายคนสัญญาว่าจะชำระหนี้ร่วมกัน หรือร่วมกันทำละเมิด ผู้ละเมิดต้องร่วมกันชำระค่าสินไหมทดแทน หรือแม้ผู้ละเมิดหลายคน ต่างคนต่างทำละเมิด ถ้าไม่อาจแยกได้ว่าใครต้องรับผิดชอบส่วนไหน ศาลก็อาจพิพากษาให้รับผิดชอบร่วมกันได้

แม้กรณีทรัพย์สินที่จะต้องส่งมอบเป็นทรัพย์สินที่แบ่งไม่ได้ ถ้าเจ้าหนี้และลูกหนี้ตกลงกันให้ลูกหนี้ร่วมกันรับผิดชอบส่งมอบทรัพย์สินทั้งหมดในคราวเดียวกัน ลูกหนี้ก็จะแยกส่งเพียงบางส่วนหาได้ไม่ เช่น ไร่และไร่ทำสัญญาประนีประนอมยอมความจะร่วมกันชำระหนี้ ให้เปิด ๑๐๐,๐๐๐ บาท ไร่จะชำระหนี้ให้เพียงบางส่วน ให้เป็นไปบังคับเอากับไร่ บางส่วนหาได้ไม่ กรณีเช่นนี้ถือว่าการชำระหนี้ ๑๐๐,๐๐๐ บาท เป็นหนี้ที่แบ่งแยกไม่ได้โดยเจตนาของคู่กรณี ซึ่งอาจกลายเป็นหนี้ที่แบ่งแยกได้โดยการเปลี่ยนเจตนาของคู่กรณี

หนี้ร่วมและหนี้แบ่งไม่ได้

หนี้ร่วม อาจเป็นหนี้ร่วมทางฝ่ายเจ้าหนี้หรือทางฝ่ายลูกหนี้ หนี้ร่วมฝ่ายเจ้าหนี้ คือเป็นหนี้ที่มีเจ้าหนี้หลายคน เจ้าหนี้แต่ละคนอาจขอให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้โดยสิ้นเชิง ลูกหนี้ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้คนใดหนึ่งก็ระงับ ส่วนหนี้ร่วมทางฝ่ายลูกหนี้ เป็นหนี้ยอดเดียวที่มีลูกหนี้หลายคน ลูกหนี้ทุกคนต่างต้องรับผิดชอบในหนี้ทั้งหมดต่อเจ้าหนี้ แต่ในระหว่างลูกหนี้ด้วยกันต่างต้องรับผิดชอบใน ส่วนเท่ากันเจ้าหนี้มีสิทธิเรียกให้ลูกหนี้แต่ละคนชำระหนี้ได้โดยสิ้นเชิง ลูกหนี้ไม่มีสิทธิขอแบ่งชำระหนี้

หนี้แบ่งไม่ได้ แม้เจ้าหนี้อาจเรียกให้ลูกหนี้คนใดคนหนึ่งชำระหนี้ทั้งหมดได้ เช่นเดียวกับลูกหนี้ร่วม แต่เป็นการเรียกให้ชำระหนี้ทั้งหมด เพราะโดยลักษณะแห่งหนี้ไม่อาจแบ่งแยกได้ โดยแท้จริงแล้ว ลูกหนี้แต่ละคนยังคงรับผิดชอบตามส่วนของตน หากได้รับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมไม่ ถ้าผิดนัดเจ้าหนี้เรียกค่าเสียหายลูกหนี้ต้องรับผิดชอบตามส่วนที่ตนต้องรับผิดชอบ แต่หนี้ร่วมไม่ใช่ ลูกหนี้ทุกคนต้องร่วมรับผิดชอบในค่าเสียหายโดยสิ้นเชิง คือต้องร่วมกันรับผิดชอบ

ชาติในมือ สงฆ์...นักการเมือง...ข้าราชการ !!!

เพชรประกายก่องเก็จเรืองแวววับ
ไยเพียงพลอยด้อยค่าคนนิยม

ค่าของคนแจ้งชัดที่ผลของกรรม
อันกรรมใดก่อปรก้อมาเนื่องนับ

พุทธธรรมเทียบประทีปเจดีย์จำรัส
ด้อยปัญญาแจ้งปัญหาหลงอำพราง

มุ่งแต่ให้...เสียดสละสิ้นสะสม
เป็นเยี่ยงอย่างยืนหยัดหลักสำแดง

ยึดพุทธดีทำได้สมดังพูด
“มือถือสากปากถือศีล” ลิ่นวัตรจริง

นักการเมืองพึงมั่นในศักดิ์ศรี
ปฏิบัติกิจซื่อตรงต่อปวงชน

ข้าราชการปฏิบัติงานประจำ
บำบัดทุกข์เอื้อสุขทายประชา

สมชื่อวัดเพราะมีพระปฏิบัติ
ไม่นอกรีตหลงไหลวิฆามาร

สักวันหนึ่งสำนึกชอบ “สามส่วน” สัต
ในกฎเกณฑ์กฎหมายที่น้อมนำ

เทิดประดับเรือนแหวนค่าควรสม
โอ้ชวนชมเชิดชู...ให้ยอมรับ

ตนน้อมนำใจจากกายาสรรพ
สุดพรางลับหลบลิ้ซำระล้าง

นำทางซัดรอบรู้ใสสว่าง
ใสกระจ่างถึงใจไร้เคลือบแคลง

ค่านิยม...มุ่งมาจนทุกหนแห่ง
ชุมชนแกร่งจักรธรรมชี้ชัดจริง

บทพิสุจน์ผู้นำสำคัญยิ่ง
ตระบัดสัตย์ยกลอกกลิ้งในบัดดล

คุณความดีเด่นชัดทุกแห่งหน
สมค่าคนของแผ่นดินพระราชา

ทั้งน้อมนำนโยบายรดแก้วหน้า
สมไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน “ข้าราชการ”

ตามปรียัติพุทธแท้ธรรมสืบสาน
จิตวิญญูณคงมั่นดำรงธรรม

ปฏิบัติบำรุงอุปถัมภ์
สันติธรรมสุขสงบยอมคืนมา.

ชุดท่ออกซ์ ฟารินขวัญ

• ขวดคีท็อกซ์ผ่านการรับรองจาก ฮย. •

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายคีท็อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดคีท็อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์** 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ 08-1253-7677

farinkwan@gmail.com, baiyanang@gmail.com • จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน •

เพลง ก่อนสิ้นแสงตะวัน

● แดดเรื่องแสงร้อนแรงคลุมหล้าวิบวาม
แผ่รังสีในยามตะวันมิจร
อย่าระเริงหลงว่า เวลาผันผอน
จะพาร้อนใจ

● แดดอ่อนแสงร้อนแรงพลันคลายมิกง
อย่าลืมหงเวลาล่วงเลยล้ำไป
อย่ามัวเพลิ่งหลงว่า เวลานั้นไม่-
ควรสนใจคำนี้

● จงคิดอย่าเมินมอง
แดดอ่อนรองเรื่องรำไรนั้นไซ้ควรคิดแหละพึง
สำนึกดูจนเห็นในใจจึง
ซึ่งใจคุณและค่าตะวัน

● ก่อนสิ้นแสงตะวันจะจากลับไกล
โปรดจำไว้คือวัยล่วงไปพร้อมกัน
จึงควรตรองเสียก่อน อย่านอนหลงมัน
วัยและวันจะผ่าน.

ดาวนโหลดเพลง
“ก่อนสิ้นแสงตะวัน”
ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

บรรเลงอัดเสียงอยู่นี้ เด็กรับใช้วังซ้อโอเลี้ยงให้ตัวเองคือ ผู้แต่งเพลงนี้ ในสมัยโน้นคนจะแต่งเพลงได้นี้ ไม่ใช่เด็กๆเล็กๆจะทำได้นะ มันต้องคนมีวุฒิภาวะที่เข้าขั้นจริงๆจนถึงจะชื่อว่า นักแต่งเพลง ในยุคโน้นไม่เหมือนยุคนี้ ซึ่งเด็กไม่ถึง ๑๐ ขวบก็แต่งเพลงกันแล้ว ยุคโน้นยังไม่เหมือนยุคนี้ แม้แต่สวลี ผกาพันธุ์ ผู้ขับร้องเพลงนี้ อัดเสียงเป็นเวอร์ชันแรกแท้ๆ ก็ยังไม่รู้เลย ว่าอาตมาคือผู้แต่งเพลงนี้ ผ่านไปหลายปี อยู่มาวันหนึ่งได้คุยกัน พูดถึงเพลงนี้ขึ้นมาอาตมาก็แสดงตัวว่าอาตมาเองเป็นเจ้าของเพลง เป็นผู้แต่ง สวลีถึงกับร้อง ว้าย! บอกว่าไม่เคยรู้เลยนะเนี่ย!..ว่าคุณเป็นคนแต่ง ร้องหากินมาเสียนาน เพลงนี้แม้แต่สุรพล โทณะวณิก ก็ชื่นชอบถึงกับพูดกับอาตมาเองเลยว่า “เอ็งรู้มัย เพลงของเอ็ง..เพลงอะไรดีที่สุด...ก็เพลงก่อนสิ้นแสงตะวันไง!” อาตมาก็ไม่รู้ตัว ทรอกว่า อาตมามีความนึกคิดโตเกินวัย แต่ตามหลักฐานผลงานที่ปรากฏผ่านมา มันยืนยันก็จึงพอจะรู้ว่า เป็นเช่นนั้นจริงๆแล้วมันแสดงออกถึงขั้นโลกุตระธรรมเอาด้วย อาตมาจึงหมดสงสัยว่า ทำไมในสมัยเด็กถึงสมัยหนุ่ม ผลงานต่างๆของอาตมาเสนอต่อใครๆ มันจึงไม่มีใครรู้เรื่องตามเรา หรือเห็นว่างานของเราไม่ได้เรื่องโยนลง ตะกร้ากันโครมๆ จนอาตมาออกสงสัยตนเองว่า เอ้!!!..เราก้เขียนเนื้อหาดีน่า ทำไมเขาไม่ยอมรับของเราเลยวะ? แท้จริงแล้วมันล้ำหน้า มันเข้าเขตโลกุตระนี่เอง แม้กระทั่งทุกวันนี้ ก็เชื่อว่าจะมีคนเข้าใจผลงานของอาตมาได้กันสักเท่าไร แต่อาตมาเข้าใจดีแล้ว แจ่มแจ้งแล้ว ว่า ก็ยุคนี้..“โลกียะ-โลกุตระ” มันก็ต้องเป็นเช่นนี้เอง.

“สมณะโพธิรักษ์”

๒๘ มกราคม ๒๕๕๙